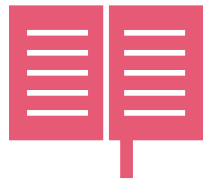

วิธีการที่พระวจนะของพระเจ้านำชีวิต
และการเติบโตมาสู่คนของพระเจ้า

คริสตจักร

ที่มีพระวจนะ

เป็นศูนย์กลาง

โจนาธาน ลีแมน

คำนิยมโดย แมท แซนด์เลอร์

วิธีการที่พระวจนะของพระเจ้านำชีวิต
และการเติบโตมาสู่คนของพระเจ้า

**คริสตจักร
ที่มีพระวจนะ
เป็นศูนย์กลาง
Word Centered Church**

โจนาธาน ลีแมน
Jonathan Leeman

เชียงใหม่, ประเทศไทย
[www.GraceBannasan .com](http://www.GraceBannasan.com)

คริสต์จักรที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลาง eBook
Word Centered Church eBook
© 2024 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในการณียของโบสถ์นอกราชอาณาจักร ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหากษัตริย์ของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Word Centered Church หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย 9Marks © 2017 by Jonathan Leeman. แปลโดยได้รับอนุญาต.

ผู้แปล: วิทย์ ประสมปลื้ม (Translator: Wit Prasampluerm)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ลีแมน, โจนาธาน.

คริสต์จักรที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลาง = Word centered church.-- เชียงใหม่: มูลนิธิมหากษ.
พระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2567.

310 หน้า.

1. คริสต์ศาสนา. I. วิทย์ ประสมปลื้ม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

260

ISBN (eBook) 978-616-94364-9-2

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

ค่ายย่องหนังสือ คริสตจักรที่พระวณะเป็นศูนย์กลาง

พระเจ้าใช้พระวณะที่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียบพร้อมของพระองค์ในการสร้างชีวิตส่วนตัวของผู้เชื่อและรวบรวมคริสตจักรของพระองค์เข้าด้วยกัน ในหนังสือเล่มนี้ โจนาธาน ดีแมน นำเสนอภาพที่งดงามของพระราชกิจดังกล่าวนี้ การนำเสนอของเขาเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์และหลักศาสนศาสตร์ รวมถึงสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงและยากที่จะปฏิเสธได้ กล่าวคือ เป็นการนำศาสนศาสตร์มาปฏิบัติจริง โจนาธานได้วาดภาพและทำการระบายสีภาพวาดนั้น พระวณะของพระเจ้าและชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่นควรทำงานร่วมกันในการเชื่อมประสานตัวเราเข้ากับพระเจ้า สิ่งนี้เป็นประสบการณ์ของคุณหรือไม่? ในฐานะนักศึกษาพระคัมภีร์ที่ใส่ใจในรายละเอียด โจนาธานได้ถ่ายทอดให้เราเห็นภาพดังกล่าวได้อย่างยอดเยี่ยม

มาร์ค แดเวอร์ ศิษยาภิบาลอาวุโส Capitol Hill Baptist Church, Washington, D.C.

โจนาธาน ดีแมน ได้เขียนหนังสือที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการค้นคว้าและสำรวจบทบาทของพระวณะของพระเจ้าในชีวิตของคริสตจักร ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ได้มีการมุ่งเน้นและให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับระบบระเบียบและวิธีการของการเทศนา ทั้งในแง่ของการตีความและการให้คำจำกัดความหรือคำอธิบายคำศัพท์สำคัญ และในรายละเอียดอื่นๆ อย่างไรก็ตาม การเทศนาและการฟังคำเทศนาที่ถูกต้องและเหมาะสม เราจะต้องมีความเข้าใจในหลักศาสนศาสตร์ของการเทศนา เข้าใจการทำงานของพระวณะ หนังสือเล่มนี้ช่วยประสานรอยต่อของช่องว่างดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ชัดเจนและแม่นยำ และเป็นหนังสือที่ศิษยาภิบาล ผู้นำ รวมถึงสมาชิกคริสตจักรควรอ่านเป็นอย่างยิ่ง

คาร์ล อาร์. ทูแมน ศาสตราจารย์สาขาประวัติศาสตร์คริสตจักร Westminster Theological Seminary, PA

หนังสือของโจนาธาน มีความลึกซึ้งทั้งในแง่ของความเข้าใจและความเรียบง่าย ตรรกะหรือหลักการและเหตุผลที่ใช้มีความชัดเจนและง่ายในการติดตามและทำความเข้าใจ ข้อสรุปมีความสดใหม่และท้าทาย สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผมมากที่สุดคือ ความซื่อสัตย์และจริงใจในการถ่ายทอดประสบการณ์ส่วนตัวที่ถูกร้อยเรียงอยู่ในเนื้อหาของหนังสือตลอดทั้งเล่ม ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของคนๆ หนึ่งที่ผ่านการปล้ำสู้กับบทบาทการทำงานของพระวอของพระเจ้า ทั้งในชีวิตส่วนตัวและการรับใช้ จนกระทั่งเขาได้ตระหนักชัดแล้วว่าไม่มีสิ่งใดสามารถมาแทนที่พระวอของพระเจ้าได้

เจ. ดี. เกลีย์ ประธานศิษยาภิบาล The Summit Church

เราเชื่อจริงๆ หรือไม่ว่าพระวอของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการทำบางสิ่งบางอย่างได้? ในหนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวอเป็นศูนย์กลาง* โจนาธาน ลีแมน ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการแสวงหาความมั่นใจและความมั่นคงในความครบถ้วนสมบูรณ์เพียบพร้อมของพระคัมภีร์ในฐานะพระวอของพระเจ้า ในหนังสือเล่มนี้ ผู้อ่านจะถูกสอนผ่านทางชีวิตคริสตจักรและชีวิตคริสเตียนไปสู่การใช้ชีวิตในโลก เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความหมายและความสำคัญของการที่คริสเตียนจะต้องเชื่อและไว้วางใจว่าพระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจที่ครบถ้วนสมบูรณ์ สามารถเชื่อและไว้วางใจได้อย่างเต็มที่ และบริบูรณ์เพียบพร้อมพอเพียงสำหรับชีวิตอย่างแท้จริง

อาร์. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์ อธิการบดี The Southern Baptist Theological Seminary

หนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวอเป็นศูนย์กลาง* ช่วยให้เราที่เป็นศิษยาภิบาลมีจุดยืนที่หนักแน่น: จงอย่าปล่อยให้ตัวเองถูกพัดพาให้ไขว่เขวด้วยกระแสนิยมแบบชั่วคราวชั่วคราว จงให้พระวอของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของคริสตจักร จงอธิษฐานขอฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน และจงก้าวไปข้างหน้า หนังสือที่มีแรงบันดาลใจของ

โจนาธาน ลีแมน ได้ปลุกเร้าหัวใจของผม เวลานี้หนังสือเล่มนี้ได้กลายเป็นวาระสำคัญของการอบรมผู้นำในคริสตจักรของเรา

เรย์ ออร์ตแลนด์ ประธานศิษยาภิบาล Immanuel Church, Nashville, TN

ผมตกหลุมรักพระคัมภีร์อีกครั้งหลังจากได้อ่านหนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวาทะเป็นศูนย์กลาง* ของ โจนาธาน ลีแมน ด้วยการผสมผสานที่ลงตัวอย่างยิ่งระหว่างความเชื่อมั่น ประวัติศาสตร์ และการนำไปปฏิบัติได้จริง หนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวาทะเป็นศูนย์กลาง* ทำทลายให้เราหันกลับมาใส่ใจในพระคัมภีร์อย่างเต็มที่ หนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวาทะเป็นศูนย์กลาง* ทำทลายให้เรากลับมาที่ฤทธิ์อำนาจของพระวาทะ ของพระเจ้าในการเทศนาและการทำงานในชีวิตของผู้เชื่อเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของคนอื่นๆ ต่อไป

เอ็ด สเตทเซอร์ กรรมการบริหาร Billy Graham Center for Evangelism

ผมชื่นชมวิธีการที่โจนาธาน ลีแมน แสดงให้เห็นว่า การเทศนาพระวาทะของพระเจ้ามีความจำเป็นและสำคัญต่อชีวิตและพันธกิจของคริสตจักรอย่างไร เขาแสดงให้เห็นว่า การสอนพระวาทะของพระเจ้าสามารถนำไปใช้ในทุกเส้นเอ็นของคริสตจักรได้อย่างไร

มาร์ค แกลลีย์ บรรณาธิการ นิตยสาร *Christianity Today*

ผมไม่แน่ใจว่าเราจะสามารถอธิบายได้อย่างครบถ้วนเพียงพอถึงสิทธิอำนาจและฤทธิ์อำนาจอันเหลือเชื่อของพระวาทะของพระเจ้า ที่เป็นทั้งแสงสว่าง สื่อน เมล็ดพันธุ์ และสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย หากเราเอาจริงเอจังกับพระวาทะโดยไม่ใช้เพียงแค่อยอมรับในฐานะของคำสอน แต่นำไปปฏิบัติจริงในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา มันจะสร้างความแตกต่างในโลกของเราและสังคมที่เราอาศัยอยู่อย่างมากมาย โจนาธาน ลีแมน ได้ช่วยเหลือพวกเราอย่างมากในการแสดงให้เห็นภาพ

การทำงานของพระวณะของพระเจ้าในชีวิตส่วนตัวของเรา ในคริสตจักร และในโลก จงอ่านหนังสือเล่มนี้ และส่งต่อให้คนรอบข้างคุณ

ศิษยาภิบาล จอห์นนี่ ฮันท์ อดีตประธาน Southern Baptist Convention

จงยื่นหนังสือเล่มนี้ให้กับคริสเตียนคนไหนก็ได้ที่คุณต้องการให้เขาซาบซึ้งอย่างสุดใจต่อการทำงานของพระวณะของพระเจ้าในคริสตจักรท้องถิ่น หลายคนเชื่อว่า ชีวิตของพวกเขาและคริสตจักรของพวกเขา "มีรากฐานตั้งอยู่บนพระวณะของพระเจ้า" แต่น้อยคนนักที่จะมีวิสัยทัศน์หรือการมองเห็นภาพที่ชัดเจนในการนำพระวณะของพระเจ้าเข้าไปมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมของชีวิตผู้เชื่อได้เท่ากับวิสัยทัศน์ของโจนาธาน ลีแมน ที่ได้นำเสนอไว้ในหนังสือเล่มนี้ โจนาธานเป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนจำนวนไม่กี่คนที่เขียนหนังสือด้วยความรัก มีความชัดเจน และมีสติปัญญาและความเข้าใจที่ลึกซึ้งในหัวข้อหรือเนื้อหาที่ซับซ้อน ชัดแจ้ง และชวนให้น่าสงสัย ในหนังสือเล่มนี้ เขาเขียนเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการเขย่าหรือสั่นสะเทือนชีวิตของคนของพระเจ้า แล้วผลลัพธ์ของมันคืออะไร? ผลลัพธ์ของมันคือ หนังสือเล่มหนึ่งที่ทำให้คุณรักพระวณะของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และเมื่อคุณรักพระวณะของพระเจ้าแล้วคุณก็จะรักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระวณะมากยิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน จากหน้าหนึ่งไปยังอีกหน้าหนึ่ง จิตวิญญาณของผมมีความสุขกับการอ่านหนังสือเล่มนี้ หนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวณะเป็นศูนย์กลาง* ทำให้ผมทิวกระหายพระวณะของพระเจ้า!

ธำปิติ อันยาอาบุญเล ศิษยาภิบาลอาวุโส Anacostia River Church, Washington, D.C.

เริ่มตั้งแต่ในสวนเอเดน ศัตรูตัวฉกาจของเราไม่เคยละความคิดไปจากเป้าหมายดั้งเดิมของมันเลย คือ การโจมตีและทำลายพระวณะของพระเจ้า ทั้งอย่างเปิดเผยและซ่อนเร้น มารซาตานพยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะปิดบังและบิดเบือนฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจของพระวณะของพระเจ้าในการกำหนดแผนการในอนาคต

มารซาตานจะดีใจมากถ้าพระคัมภีร์ของเรากลายเป็นที่สะสมของใยแมงมุมหนังสือ คริสตจักรที่มีพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลาง โจนาธาน ลีแมน ช่วยปลดปล่อยจากพระคัมภีร์ของเรา และช่วยนำทางเราให้เกิดความเข้าใจ เห็นคุณค่า และนำพระวาทะที่มีชีวิตของพระเจ้าไปปฏิบัติจริง ด้วยวิธีการเขียนที่ชัดเจน กระชับ และชวนให้ใช้ความคิดและการใคร่ครวญที่ลึกซึ้ง หนังสือเล่มนี้จะท้าทายให้คุณกลับมาทำให้พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจและมีความสำคัญสูงสุดเป็นอันดับแรกของชีวิตคุณอีกครั้ง

ริค ฮอลแลนด์ ศิษยาภิบาลบริหาร Grace Community Church, Sun Valley, CA

โจนาธาน ลีแมน เตือนความจำเราว่า การทำงานของพระวาทะของพระเจ้านั้นมีจุดเริ่มต้นที่คำเทศนาบนธรรมาสน์ แต่หลังจากนั้นพระวาทะของพระเจ้าควรจะเข้าไปส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานอยู่ในบทเพลงนมัสการ การอธิษฐาน และในการดำเนินชีวิตของคริสตจักร ผมอธิษฐานขอให้หนังสือเล่มนี้ทำให้พวกเราทุกคนช่วยกันกดปุ่มเพิ่มเสียงเหล่านี้ด้วยกัน

มาร์เซล เชลลี ผู้อำนวยการหลักสูตรปริญญาเอกพันธกิจศาสตร์ และรองศาสตราจารย์สาขาการเป็นผู้นำคริสตจักรและพันธกิจศาสตร์, Denver Seminary

คริสตจักรหลายแห่งกำลังพูดถึง การมี “พระวาทะของพระเจ้าเป็นรากฐานของคริสตจักร” แต่คริสตจักรที่ก่อร่างขึ้นบนรากฐานแห่งพระคัมภีร์ที่แท้จริงควรมีลักษณะอย่างไร? ในหนังสือที่แสนอัศจรรย์เล่มนี้ โจนาธาน ลีแมน ได้แสดงให้เห็นว่า คำสอนที่ออกมาจากพระคัมภีร์เปรียบเสมือนหินก้อนหนึ่งที่ถูกโยนลงไปในสระน้ำ และเกิดแรงกระเพื่อมของระลอกคลื่นที่เข้าไปกระทบและสั่นสะเทือนอยู่ในทุกส่วนของชีวิตคริสตจักร ทั้งในวิธีการร้องเพลงของเรา การอธิษฐานของเรา การใช้ชีวิตของเรา วิธีการที่เราสร้างสาวก และวิธีการที่เราพาชาวประเสริฐออกไปประกาศกับโลกข้างนอก เฉพาะส่วนของหนังสือเล่มนี้ที่สอนเกี่ยวกับวิธีการเทศนาที่เปิดเผยเนื้อหาของคำสอนในพระคัมภีร์ การประกาศชาวประเสริฐ และวิธีการการ

เผชิญหน้ากับคนบาป ก็คุ้มค่างับราคาของหนังสือเล่มนี้แล้ว นี่คือนั่งส้อมที่ยอดเยี่ยม จงซื้อและยอมรับการทำหายจากหนังสือเล่มนี้

โทนี เพนน์ ผู้เขียนหนังสือ *The Trellis and the Vine*

ผมรักหนังสือของนักเขียนที่รักพระวาระของพระเจ้า โจนธาน ลีแมน คือหนึ่งในบรรดานักเขียนเหล่านั้น ในหนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวาระเป็นศูนย์กลาง* โจนธานได้แสดงให้เห็นถึงความรักและความหลงใหลในพระวาระของพระเจ้าของเขา หัวใจของเขาที่มีต่อคริสตจักร และความรักของเขาที่มีต่อพระเยซูคริสต์จอมกษัตริย์ หนังสือเล่มนี้ได้ทำให้ความรักและความเชื่อไว้วางใจของผมหยั่งรากลึกมากยิ่งขึ้นในพระวาระของพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจนำไปถึงความรอด

เทเวน แวกซ์ ผู้เขียนหนังสือ *Counterfeit Gospels and Holy Subversion*

หนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวาระเป็นศูนย์กลาง* เป็นเครื่องมือเตือนความจำที่กระชับและดีที่สุดที่ผมเคยอ่านเกี่ยวกับความสมบูรณ์ครบถ้วนและเพียบพร้อมของพระวาระของพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับชีวิต สุขภาพ และการเจริญเติบโตของคริสตจักร ในบรรดาวิธีการมากมายนับไม่ถ้วนที่ล้มเหลวในการสร้างชุมชนผู้เชื่อที่ยั่งยืนถาวรและเติบโตในเชิงคุณภาพ ผู้นำคริสตจักรจากทุกนิกายต่างกำลังมองหาสิ่งที่โจนธานนำเสนอ หากผู้นำคริสตจักรได้รับการกระตุ้นและเข้าใจโดยหลักการตามพระคัมภีร์ในหนังสือเล่มนี้ คริสตจักรของพวกเขาจะเป็นกองทัพที่ทรงพลังในการนำการเปลี่ยนแปลงโดยชาวประเสริฐ

แมทธิว เพนสัน อธิการบดี Free Will Baptist Bible College

หนังสือเล่มนี้สื่อสารข้อความและข่าวสารที่สำคัญอย่างยิ่งคือ พระวาระของพระเจ้า และมีเฉพาะพระวาระของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นเครื่องมือที่ครบถ้วนสมบูรณ์และเพียบพร้อมของพระเจ้าที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้ในการหลอมรวมพระกายของพระคริสต์ เปลี่ยนแปลงชีวิต ทำให้เราเติบโตขึ้นในพระคริสต์ ปรับเปลี่ยนการ

อธิษฐานและการสรรเสริญพระเจ้าของเรา รวมทั้งการสร้างสาวก มารชาตาน พยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะแทนที่ความเชื่อคริสเตียนที่แท้จริงด้วยความเชื่อคริสเตียนเทียมเท็จ โดยการเอาพระวจนะของพระเจ้าออกไปจากการเป็นศูนย์กลางของ คริสตจักร ความสดใหม่และความอบอุ่นของหนังสือเล่มนี้ได้ให้คุณค่าและ ความสำคัญต่อความจริงข้างต้น

คริสโตเฟอร์ แอช ผู้อำนวยการหลักสูตรฝึกอบรม PT Cornhill และผู้เขียน หนังสือ *The Priority of Preaching*

โจนาธาน ลีแมน เรียกร้องให้คริสตจักรเติมถ้ำน้ำมนต์ของตนเองให้เต็มด้วยน้ำมนต์ที่มีค่า ออกเพนสูง ซึ่งก็คือ การให้คำจำกัดความคำศัพท์สำคัญและการตีความตามหลัก พระคัมภีร์ เขาได้แสดงให้เห็นว่า พระวจนะของพระเจ้าควรไหลวนเวียนผ่านเข้าไปใน องค์ประกอบทุกส่วนของคริสตจักรท้องถิ่นอย่างไร ทั้งศิษยาภิบาลและคริสเตียน ทั่วไปจะได้รับการหนุนใจจากหนังสือ *คริสตจักรที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลาง*

เท็ด เทรย์เลอร์ ศิษยาภิบาล Olive Baptist Church, Pensacola, FL

ในช่วงเวลาที่มีแนวความคิดใหม่ๆ ในการสร้างคริสตจักรซึ่งดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับ “การมองเห็นได้ด้วยตา” และ “ตัวฉัน” เป็นศูนย์กลาง โจนาธาน ลีแมน ได้เตือนความจำเราว่า คริสตจักรหรือพระกายของพระคริสต์ที่มีสุขภาพที่ดี อย่างแท้จริงนั้นจะต้องมีคุณลักษณะเฉพาะให้ความสำคัญกับการฟัง และมี คุณลักษณะที่ไม่ใช้ตัวฉันเป็นศูนย์กลาง เหตุผลทั้งสองอย่างนี้ทำให้นี้หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ยอดเยี่ยม

จอห์น เยทส์ อธิการคริสตจักร The Falls Church Anglican

แด่พ่อแม่ของผม เดฟ และ บาร์บารา ส์แมน
ผู้ซึ่งเป็นบุคคลแรกๆที่นำพระวจนะของพระเจ้ามาสู่ชีวิตผม

สารบัญ

คำนิยาม	13
บทนำ: สิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น	19
ส่วนที่ 1: พระวาทะ	
1. ทำงาน	39
2. เชื้อเชิญและแบ่งแยก	67
3. ปลดปล่อย	91
4. รวบรวม	139
ส่วนที่ 2: คำเทศนา	
5. เปิดเผย	163
6. ประกาศ	187
7. เฝ้ายหน้า	213
ส่วนที่ 3: คริสตจักร	
8. ร้องเพลง	239
9. อธิษฐาน	257
10. สร้างสาวก	277
11. กระจายออกไปและเชื้อเชิญอีกครั้ง	299
คำอธิบาย	313

คำนิยม

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดดวงตาของผมให้พบกับความมั่งคั่งของ
ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ก่อนที่ผมจะเข้าเรียนปีสุดท้ายของมัธยม
ปลาย ยังมีอีกมากมายที่ผมต้องเรียนรู้

ในเวลานั้น พระองค์ได้มอบดวงตาใหม่ในการมองเห็นให้กับ
ผม และมอบหูใหม่ในการได้ยินให้กับผม นอกจากนี้ พระองค์ยังได้
มอบความหิวกระหายที่ไม่มีวันรู้จักอิ่มในการรู้จักพระองค์มากยิ่งขึ้นผ่าน
ทางการอ่านพระคัมภีร์ ผมได้เริ่มอ่านหนังสือเล่มอื่นๆ พร้อมกันไปด้วย
แต่ผมกลับพบว่า การอ่านพระคัมภีร์มันช่างแตกต่างจากการอ่าน
วรรณกรรมประเภทอื่นๆ พระคัมภีร์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตผม พร้อมกับ
หยิบยื่นโอกาสให้ผมได้พบกับพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่เพียงแต่สอนความ
จริงที่เป็นนามธรรมให้กับผมเท่านั้น แต่ได้มอบตัวพระองค์เองแก่ผมด้วย
พระองค์คือผู้ที่ได้เรียกผมออกมาจาก “อำนาจของความมืด...[เข้าสู่]
อาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (โคโลสี 1:13)

ในช่วงของการเริ่มต้น พระเจ้าแห่งจักรวาลได้ทำให้ผมมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะทำให้คนอื่น ๆ ได้รับรู้เกี่ยวกับพระคุณและพระเมตตาที่พระองค์มีต่อพวกเขาบนไม้กางเขนแห่งพระคริสต์ เมื่อถึงเวลาตอนที่ผมเรียนจบจึงไม่มีเพื่อนของผมนคนไหนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐจากผม เพื่อนหลายคนได้กลับใจมาเป็นผู้เชื่อ แต่ก็มีบางคนที่ไม่ต้องการข้องเกี่ยวกับพระเยซู ดูเหมือนว่าพวกเขาจะรังเกียจพระองค์ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้รู้จักพระองค์เสียด้วยซ้ำ ผมได้เรียนรู้อย่างเจ็บปวดในตอนนั้นว่ากลิ่นหอมของพระคริสต์เป็นเหมือนกลิ่นแห่งความตายสำหรับบางคน ไม่ว่ามันจะถูกนำเสนออย่างดีเยี่ยมแค่ไหนก็ตาม (2 โครินธ์ 2:16) อย่างไรก็ตาม ผมได้เรียนรู้ว่า ไม่มีหนทางอื่นนอกจากทางนี้: ในการนำผู้คนให้มารู้จักกับความจริงของพระคริสต์ที่นำพวกเขามาถึงความรอด คุณจำเป็นต้องพูด และบางครั้งคุณจำเป็นต้องพูดคำพูดที่อาจจะทำให้ผู้ฟังไม่พอใจ

ปัจจุบันนี้ ในฐานะศิษยาภิบาล ผมยังคงเชื่อว่า การกล่าวถ้อยคำคือถ้อยคำแห่งพระวอของพระเจ้า ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐจะต้องเป็นศูนย์กลางของคริสตจักรและเป็นศูนย์กลางของการทำพันธกิจ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด: ผมเชื่อในการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทของท้องถิ่น และมีความเชื่อมั่นว่า พระวอของพระเจ้าและความจริงของพระเจ้าจะต้องสามารถทำให้เป็นที่เข้าใจได้และสามารถนำไปใช้ได้จริงในทุกสถานที่ ทุกสถานการณ์ และทุกยุคสมัย ผมมีความเชื่ออย่างเต็มที่ว่าทุกคนควรนำแนวคิดการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของศตวรรษที่สิบหก ศตวรรษที่ยี่สิบ หรือใน

ยุคปัจจุบัน และในขณะเดียวกันผมก็เข้าใจด้วยเช่นกันว่า เราอาจจะกังวลและให้ความสำคัญกับ “การเข้าถึงผู้คน” มากกว่า ความซื่อสัตย์ต่อพระวาระของพระเจ้า และด้วยการละเลยหรือไม่เอาใจใส่ต่อพระวาระของพระเจ้า จึงทำให้เราลืมไปว่าเรากำลังออกไปนำผู้คนมาเพื่อสิ่งใด กันแน่ หากแต่เป็นเพียงการ นำมา เพื่อให้อุปถัมภ์พระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ พระเจ้าผู้เป็นพระผู้สร้างในพระคัมภีร์ หรือหากเป็นเพียงการนำมาเพื่อให้พบกับพระผู้ช่วยให้รอดองค์ใดองค์หนึ่ง ที่ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอดในพระคัมภีร์ ผู้ที่ยอมสละชีวิตเพื่อจะรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปและชำระผู้ที่กลับใจใหม่ และเชื่อวางใจในพระองค์ให้เป็นคนชอบธรรมโดยสมบูรณ์ ก็เท่ากับว่าเราไม่ได้นำเสนอความรอดให้กับผู้คนแต่อย่างใด และเราไม่ได้กำลังสร้าง “คริสตจักร” สิ่งที่เราทำอาจเป็นเพียงการรวบรวมกลุ่มคนดีๆ ที่ทำสิ่งดีๆ แต่ไม่ใช่คนที่พระเจ้าสาวของพระคริสต์

มันเป็นประสบการณ์ของเราที่คริสตจักร เดอะ วิลเลจ ในเมืองดัลลัส ที่มีทั้งคนที่ยอมรับและปฏิเสธพระวาระของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเราได้ทำทุกๆ พันธกิจของเราด้วยความซื่อสัตย์ในการประกาศเรื่องพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดตามพระคัมภีร์ ที่ส่งผลให้ชีวิตของคนบางคนได้รับการเปลี่ยนแปลงและได้เข้ามามีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในขณะที่อาจจะทำให้คนบางคนขัดเคืองใจ คุณไม่มีทางทำให้พระเยซูคริสต์ดีเลิศและยอดเยี่ยมได้เพียงพอเพื่อให้คนทุกคนมารักและนมัสการพระองค์

ไม่เพียงแต่ในแถบ "ไบเบิลเบลต์" ของเมืองดัลลัสเท่านั้นที่ คริสตจักรต่างๆ กำลังเกิดปรากฏการณ์ที่คนจำนวนมากได้เข้ามารู้จัก พระคริสต์และมอบถวายชีวิตให้กับพระองค์ผ่านทาง การประกาศข่าว ประเสริฐ ผมสามารถกล่าวถึงเพื่อนศิษยาภิบาลของผมหลายๆ คน ทั้งในซีแอตเทิล แมนฮัตตัน บอสตัน วอชิงตัน ดี.ซี. และเมืองใหญ่อื่นๆ ในสหรัฐอเมริกาและต่างประเทศ ผู้ซึ่งมีความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าใน พระคัมภีร์ ที่ได้นำมาซึ่งผู้คนที่ยอมรับพระเจ้าของตนด้วยความเชื่อที่ แท้จริงและลึกซึ้ง ดำเนินชีวิตติดสนิทและผูกพันกับชุมชนที่ยึดหลัก พระคัมภีร์ และแบ่งปันความมั่งคั่งของข่าวประเสริฐ ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับนานาชาติ

ในหนังสือ *คริสต์จักรที่มีพระวอจนะเป็นศูนย์กลาง* โจนนาถัน ลีแมน ทำงานที่ยิ่งใหญ่มากในการอธิบายว่า ทำไมเราจึงสามารถเชื่อและ ไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระวอจนะของพระเจ้าในการสร้างสรรค์ บำรุงรักษา และเพิ่มขีดความสามารถในการเชื่อฟังพระวอจนะพระเจ้าใน ทุกๆ วันได้ พระเจ้าให้กำลังใจ คำหนุนใจ และตักเตือนให้เราศึกษาพระวอจนะ ของพระเจ้าให้เป็นศูนย์กลางของชีวิต เพื่อเราจะได้เห็นสิ่งที่พระองค์ ต้องการสร้าง แทนที่เราจะพยายามสร้างสิ่งนั้นด้วยตัวเองโดยปราศจาก สิทธิอำนาจและฤทธิ์อำนาจที่พระองค์กำหนดให้เราต้องใช้

ผมเห็นด้วยกับคนจำนวนมากว่า มีปัญหาบางอย่างอยู่ในวิธีการหรือกระบวนการของการประกาศข่าวประเสริฐ โจนธานได้ชี้ให้เห็นหนึ่งในปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ การสูญเสียความมั่นใจในพระวอนะของพระเจ้าที่กำลังขยายวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจึงอ่านหนังสือเล่มนี้ คำอธิษฐานของผมคือ ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานด้วยฤทธิ์อำนาจที่ทรงพลังผ่านทางหนังสือเล่มนี้ เพื่อเรียกให้พวกคุณมีความซื่อสัตย์ทั้งในการเทศนา การสอน และการดำเนินชีวิตตามหลักพระคัมภีร์

แมท แชนดเลอร์

ประธานศิษยาภิบาล / ศิษยาภิบาลผู้สอน

The Village Church

บทนำ: สิ่งเดียวเท่านั้น ที่จำเป็น

เช่นเดียวกับเด็กหลายๆ คนที่เติบโตขึ้นมาในคริสตจักร ผมได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อความน่าเบื่อของคำเทศนาที่ยาวยืดตั้งแต่ตอนเด็กๆ

ตอนที่คุณอายุห้าหรือหกขวบ คุณมีชีวิตรอดจากคำเทศนาที่ยาวยืดนั้นมาได้ด้วยการใช้เวลาสำรวจทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในระยะเอื้อมแขน ไม่ว่าจะเป็นท้ายทอยของคนที่นั่งข้างหน้าคุณ ใบหูที่ผิดปกติ ของถวายเป็นที่คุณพบเป็นลูกบอลเล็กๆ ดินสอครึ่งแท่งที่คุณเป็นคนหักปลายของมัน บางครั้งคุณก็แหย่น้องชายของคุณ ซึ่งก็จะไปตอแยะคุณแม่ของคุณอีกทอดหนึ่ง เพื่อพยายามทำให้บรรยากาศตรงนั้นไม่น่าเบื่อนัก

เมื่อคุณอายุสิบห้าหรือสิบหกปี คุณสามารถฟังสิ่งที่น่าเบื่อได้บางส่วน แต่ความสนใจของคุณจะขาดๆ หายๆ คุณอาจจะนั่งฝัน

กลางวัน หรือคุณอาจจะนั่งคิดว่าเด็กในห้องที่รื้อราวคราวเดียวกันกับคุณ โดยเฉพาะเพศตรงข้ามนั้นคิดอย่างไรกับคุณ

นอกจากนี้ ในช่วงวัยนั้น ผมยังจำภาพของนักเทศน์ที่เดินไปเดินมาบนเวทีได้ เขาจะเดินไปทางฝั่งหนึ่งของธรรมาสน์อย่างเคร่งขรึม เหมือนกับว่าเขากำลังเดินเข้ามาหาคุณในงานเลี้ยงบาร์บีคิวที่สวนหลังบ้าน จากนั้นเขาก็จะเดินอย่างเนิบๆ ไปอีกฝั่งหนึ่งของธรรมาสน์ ราวกับว่าเขากำลังจะทักทายกับครอบครัวที่เพิ่งเดินทางมาถึงคริสตจักร บางครั้งเขาก็จะยืนเอนตัวอย่างสบายๆ และเป็นกันเองด้วยการวางมือข้างหนึ่งไว้บนธรรมาสน์ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นทำให้ผมรู้สึกทึ่ง เพราะมันสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและเป็นกันเองอย่างมาก

แน่นอนว่าในตอนนั้นผมไม่ได้กำลังฟังสิ่งที่นักเทศน์คนนั้นกำลังพูด สิ่งเดียวที่ผมพอจะจำได้คือ การยกตัวอย่างเกี่ยวกับไมเคิล จอร์แดน และทีมบาสเก็ตบอล ชิคาโก บูลส์ ในช่วงปี 1980 และทีมชิคาโก บูลส์ กำลังอยู่ในช่วงรุ่งโรจน์ ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในบริเวณชานเมืองของมหานครชิคาโก ซึ่งถ้าพูดถึงชื่อ ไมเคิล จอร์แดน ทุกคนก็จะตื่นเต้นและสนใจขึ้นมาทันที

อย่างไรก็ตาม พวกกันตามจริงแล้ว ไม่เฉพาะแต่เด็กอายุ 5 ขวบ และวัยรุ่นอายุ 15 ปีเท่านั้นที่พยายามจะไม่หากระหว่างการฟังคำเทศนา ผู้ใหญ่ก็เป็นเหมือนกัน เราทุกคนต่างก็มีสมาธิที่เข้าๆ ออกๆ บางทีสมองของคุณอาจติดอยู่ในวังวนของบทสนทนาเรื่องหนึ่งของเมื่อวาน บางทีคุณอาจกำลังคิดถึงลำดับรายการ “สิ่งที่ต้องทำ” ของบ่ายวันอาทิตย์ แม้แต่ทุกวันนี้ผมพบว่าตัวเองก็ยังใจลอยได้เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่งเมื่อผู้เทศนาอธิบายแบบลงลึกในบทเรียนพระคัมภีร์บางเรื่อง แต่เมื่อถึงช่วงที่เขาเริ่มเล่าเรื่องนอกพระคัมภีร์ ผมก็จะหูฟังขึ้นมาทันที สิ่งนี้เกิดขึ้นกับคุณด้วยหรือเปล่า?

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้มีคนตั้งคำถามว่า การเทศนาและการสอนพระวจนะของพระเจ้ายังคงมีความสำคัญต่อชีวิตของผู้เชื่อและคริสตจักรอยู่หรือไม่

การเทศนาไม่ได้มีผลอะไรมากนักต่อชีวิตของผมในช่วงมัธยมปลาย หรือต่อชีวิตเพื่อนของผมและพ่อแม่ของพวกเขาบางคน ผมเรียนจบจากโรงเรียนมัธยมปลายและเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เลิกไปโบสถ์และเข้าสู่แวดวงของงานปาร์ตี้สังสรรค์เช่นเดียวกับเพื่อนๆ อีกหลายคนของผม โดยพระคุณและความเมตตาของพระเจ้า ผมได้กลับมาหาพระเยซูคริสต์และคริสตจักรของพระองค์หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่เพื่อนๆ ของผมหลายคนไม่ได้เป็นเช่นนั้น ทุกวันนี้พวกเขากำลังติดอยู่ในกับดักของลัทธิอัญญานิยม (agnosticism) หรือลัทธิที่เชื่อว่าพระเจ้าอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ บางคนเป็นพวกวัตถุนิยม ติดสุราเร่ร่อน และอื่นๆ อีกมากมาย คนที่เป็นพ่อเป็นแม่หลายๆ คนที่ผมเคยเคารพนับถือตอนนี้อย่าร้างกัน

คำเทศนาทั้งหมดที่พวกเขาเคยได้ฟังในอดีตช่วยให้เกิดผลดีอะไรบ้างไหม?

อะไรบางอย่างที่มีค่าออกเทนสูงกว่านี้?

มันทำให้คุณสงสัยว่า: ไม่มีอะไรสักอย่างที่มีค่าออกเทนสูงกว่านี้อีกสักชนิดแล้วหรือ เพื่อที่จะช่วยเพิ่มพลังให้กับชีวิตและการเติบโตในคริสตจักรของเรา มากกว่าแค่ผู้ชายคนเดียวที่ยืนพูดอยู่ข้างหน้าเรา?

ผมเข้าใจว่า คริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบันต้องการฟังคำเทศนาและเพลงนมัสการที่เป็นความจริงและถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์ สิ่งนี้อาจจะผิดหรือถูกก็ได้ กล่าวคือ สำหรับพวกเราหลายคนแล้ว ความเข้มข้นในการทำพันธกิจแห่งพระวอไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่เรามองหาเมื่อเราเดินเข้ามาในคริสตจักร ความสนใจของเราจดจ่ออยู่กับสิ่งอื่นอย่างเช่น รูปแบบของดนตรี โปรแกรมและกิจกรรมดีๆ สำหรับเด็ก หรือแม้กระทั่งลักษณะและบรรยากาศของห้องประชุม เป็นต้น พวกกันตามความจริงก็คือ เราอาจจะประเมินคริสตจักรแบบเดียวกับที่คนทั่วไปประเมินร้านอาหารยอดนิยมในเมือง คือ “บรรยากาศเป็นยังไงบ้าง?”

ในขณะเดียวกัน ดูเหมือนว่าผู้นำคริสตจักรเองก็ได้สูญเสียความมั่นใจในพันธกิจแห่งพระวอไปแล้ว เหมือนกับเด็กวัยรุ่นที่เดินอยู่ในห้างสรรพสินค้า พวกเขาถูกหลอกล่อดึงดูดด้วยแสงสีของความเป็นไปได้ต่างๆ นานา อย่างเช่น รูปแบบการนมัสการที่ทรงพลัง การสามัคคีธรรมกลุ่มย่อยแบบองค์กรวม โปรแกรมและรายการที่ดึงดูดใจ จิตวิญญาณที่แสดงออกถึงความเชื่ออันแรงกล้า การพัฒนาภาวะความผู้นำ รูปแบบวิธีการนมัสการ การต้อนรับ การประกาศข่าวประเสริฐโดยการเข้าไป

เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน (incarnational ministries) การใช้ชีวิตแบบมิชชันนารี และรายการอื่นๆ อีกมากมาย

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว พุดกันตามความเป็นจริงก็คือ โลกของเราในปัจจุบันนี้เป็นยุคของโลกที่หลงใหลในภาพที่มองเห็นได้ เป็นยุคแห่งการมองเห็นด้วยตาไม่ใช่ยุคของการฟังด้วยหู ลูกสาวคนโตของผมเรียนรู้ตัวอักษรภาษาอังกฤษตอนที่เธออายุสามขวบจากครอบครัวคุณกบจากการดูวิดีโอที่ชื่อว่า “โรงงานจดหมาย” (The Letter Factory) ผมไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น แต่ผมบังเอิญไปกดปุ่ม “เล่น” แล้วมันก็เกิดขึ้นและเป็นไปแล้ว และผมก็ไม่สามารถพูดอะไรได้อีก? นับตั้งแต่นั้นมาเธอก็ถูกควบคุมด้วยวิดีโอ มันเป็นวิธีการเรียนรู้ของเธอ

ผู้นำคริสตจักรที่กำลังถูกดึงดูดเช่นเดียวกัน ผมยังจำเหตุการณ์ที่ผมเรียนรู้เกี่ยวกับ “ความเชื่อ” จากการเฝ้าเดี่ยวครั้งหนึ่งด้วยการดูคลิปวิดีโอตอนหนึ่งที่มี แฮร์ริสัน ฟอร์ด กระโดดจากหน้าผาสูงลงไปยังสะพานที่เขาองไม่เห็นเพื่อช่วยชีวิตพ่อของเขา ภาพนั้นยังคงติดตาผมอยู่จนถึงทุกวันนี้

แน่นอนว่ามันไม่ใช่เพียงแค่คลิปวิดีโอที่ผู้คนต้องการเห็น พวกเขาต้องการเห็นความดีที่ออกมาเป็นภาพของการกระทำ ผู้คนทุกวันนี้ชื่นชมหลงใหลความเป็น “คนที่ทำจริง” หมายความว่า คนที่ เป็น อะไรบางอย่าง ไม่ใช่คนที่แค่ พุด อะไรบางอย่าง คุณอาจเคยได้ยินคำพูดเก่าแก่ที่ว่า: “จงประกาศข่าวประเสริฐตลอดเวลา แต่ถ้าจำเป็น จงใช้วาทศิลป์”

แน่นอนว่า ภาพที่มองเห็นได้มีค่าออกเทนที่สูงกว่าคำพูดที่มองไม่เห็น ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “ภาพหนึ่งภาพมีค่าเท่ากับคำพูดพันคำ” และ “เห็นแล้วถึงจะเชื่อ”

กองทัพที่มียุทธานุภาพสูงที่สุดในจักรวาล

ในความเป็นจริงแล้ว คุณคิดว่าการสอนพระคัมภีร์และการทำพันธกิจแห่งพระวอแนะมีความสำคัญต่อชีวิตและสุขภาพของคริสตจักรท้องถิ่นโดยรวมมากแค่ไหน? ไม่สำคัญ? ค่อนข้างสำคัญ? หรือเป็นหนึ่งในหลายองค์ประกอบที่มีความสำคัญ?

ผมคิดว่า ถ้าคุณเป็นคริสเตียน คุณจะยอมรับอย่างน้อยก็ด้วยวาจา ต่อความคิดที่ว่า พระวอแนะของพระเจ้ามีความสำคัญ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายอันดับแรกของผมในหนังสือเล่มนี้ คือ การช่วยให้คุณได้ตระหนักถึงความสำคัญที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของพระวอแนะของพระเจ้า ผมต้องการช่วยให้คุณได้เห็นว่ พระวอแนะของพระเจ้าโดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเครื่องมือหลักของพระเจ้าในการทำให้คริสตจักรเติบโต ความจริงก็คือ พระวอแนะของพระเจ้าเป็นชุมพลที่มีอำนาจยุทธานุภาพสูงที่สุดในจักรวาล พระเจ้าสร้างจักรวาลด้วยถ้อยคำของพระองค์ (ปฐมกาล 1:3) พระองค์สร้างโลกใหม่ด้วยถ้อยคำของพระองค์ (2 โครินธ์ 4:6) และพระองค์ค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยถ้อยคำของพระองค์ (ฮีบรู 1:3)

พระวณะของพระเจ้าเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับทั้งสามพระภาค กล่าวคือ พระบิดาพูดกับพระบุตรโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามพระภาคทำงานร่วมกันอย่างอัศจรรย์ในการเปิดเผยอำนาจฤทธานุภาพผ่านทางถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อให้ความปรารถนาที่เป็นหนึ่งเดียวกันของทั้งสามพระภาคสำเร็จโดยทางพระวณะนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงสร้างและทำให้คริสตจักรของพระองค์เติบโตด้วยพระวณะของพระองค์ ซึ่งนำเราไปสู่เป้าหมายที่สองของหนังสือเล่มนี้ คือ พระเจ้าทำให้เราเติบโตในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะของพระกายหรือคริสตจักรท้องถิ่นผ่านการฟังของเรา

บางทีคุณอาจจะ “รู้” สิ่งเหล่านี้ดีอยู่แล้ว ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นก็สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีคำถามต่อว่า ถ้าหากคุณอยู่ในฐานะผู้นำคริสตจักร ความรู้และความมั่นใจดังกล่าวนี้นี้ได้ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกคริสตจักรของคุณ หรือวิธีการที่คุณพยายามนำคริสตจักร วางแบบแผนโครงสร้างคริสตจักร และทำให้คริสตจักรเติบโต อย่างไรบ้าง

จงถามตัวคุณเองว่า อะไรคือสิ่งเดียวเท่านั้นที่เรา จำเป็น ในการสร้างและทำให้คริสตจักรเติบโต? ถ้าหากไม่นับเรื่องของระเบียบแบบแผนและการบริหารงานสำนักงานแล้ว อะไรคือสิ่งที่จำเป็นที่สุด? อาคาร? โปรแกรมและรายการต่างๆ ของคริสตจักร?

คำตอบคือ: พระวณะของพระเจ้าที่ทำงานโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ ต้องมีใครสักคนในกลุ่มหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาและอ่านมัน และใครบางคนจะต้องอธิบายมันเพื่อให้คนอื่น ๆ เข้าใจ เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเริ่มทำงานในจิตใจของ

ผู้คน ทำให้พวกเขาเชื่อในพระวอของพระเจ้าและให้คุณค่าความสำคัญต่อพระวอนั้นอย่างเหมาะสม จากนั้นผู้คนจะใช้พระวอนั้นเหล่านั้นซ้ำๆ ในบทเพลงนมัสการและการอธิษฐาน พวกเขาจะใช้พระวอนั้นเหล่านั้นในการพูดคุยกันระหว่างสัปดาห์ และชักชวนคนอื่นๆ ให้มาเชื่อในพระวอนั้นนั้น ชีวิตของพวกเขาจะเริ่มได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระวอของพระเจ้า และพวกเขาจะเริ่มใช้ชีวิตที่แตกต่างออกไปทั้งในที่ทำงานและที่บ้าน เพราะพวกเขาได้ค้นพบว่า พระวอของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการให้ชีวิต ให้ความหวัง และเสริมสร้างความรัก

เราควรกล่าวด้วยหรือไม่ว่า ชีวิตที่เชื่อฟังพระเจ้า การต้อนรับแขกแปลกหน้า การดูแลเอาใจใส่คนยากจน ก็มีความจำเป็นเช่นเดียวกัน ไม่ใช่หรือ? สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่กุญแจที่สำคัญคือ การยอมรับและตระหนักว่า พระเจ้าให้พระวอของพระองค์และสิ่งที่เกิดจากการกระทำมีบทบาทแตกต่างกัน พระวอของพระเจ้าเป็นผู้สร้างหรือผู้กระทำ สิ่งที่เกิดจากการกระทำเป็นสิ่งที่ถูกสร้าง คุณสามารถมองเห็นภาพการแบ่งบทบาทหน้าที่กันทำระหว่างพระวอและสิ่งที่จับต้องได้ในทางกายภาพในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 พระวอได้ทำการสร้างจักรวาลที่มองเห็นและจับต้องได้เป็นสิ่งที่ถูกสร้าง มาถึงตรงนี้ ให้เราลองนำหลักการแบ่งบทบาทหน้าที่กันทำดังกล่าว มาปรับใช้จริงในจักรวาลฝ่ายวิญญาณ: พระวอฝ่ายวิญญาณเป็นผู้ก่อให้เกิดการกระทำฝ่ายวิญญาณ โดยสิ่งที่เกิดจากการกระทำและพระวอของพระเจ้างดกล่าวทำงานร่วมกันเพื่อเป็นพยานหลักฐานถึงฤทธิ์อำนาจของ

พระเจ้าที่สามารถนำไปถึงความรอดได้ ความรอดที่เริ่มต้น ณ ตอนนี้ และดำเนินต่อเนื่องไปเรื่อยตลอดนิรันดร์กาล

ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงจะถูกก่อร่างสร้างขึ้นในหัวใจของเรา ก็ต่อเมื่อพระบิดากล่าวออกมาด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงสร้างโดยพระบุตรและโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมไม่ได้กำลังพูดถึงการร้ายเวทมนตร์คาถา แต่ผมกำลังพูดถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการประทานแสงสว่างเข้ามาในจิตใจ ความรัก ความปรารถนาในหัวใจ และความตั้งใจที่มีอิสระเสรีภาพของเรา แล้วหลังจากนั้น มันก็จะนำและผลักดันมือและเท้าของเราไปสู่การกระทำที่บริสุทธิ์

พระเจ้าของเราผู้ไม่ปรากฏแก่ตาจะเป็นที่รู้จักได้โดยทางพระวจนะของพระองค์เท่านั้น

สิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น

“สิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น” พระเยซูพูดกับมารธาที่กำลังวุ่นวายอยู่กับการปรนนิบัติรับใช้ ต่างจากมารีย์ “ซึ่งนั่งอยู่แทบเท้าของพระเยซู และฟังถ้อยคำของพระองค์” (ลูกา 10:39, 42) การดำหนิมารธาของพระเยซูทำให้เราประหลาดใจ เนื่องจากเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การกระทำที่เป็นการรับใช้นั้นดีกว่าคำพูด เรามักพูดกันว่า “การกระทำดีกว่าคำพูด” และ “คำพูดนั้นไม่มีค่า” ผมเห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว แต่ความเชื่อคริสเตียนไม่ได้เริ่มต้นที่การกระทำของเรา แต่เริ่มต้นที่การประกาศสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำ ยิ่งไปกว่านั้น มีแต่พระวจนะของพระเจ้า

เท่านั้นที่สามารถเอาชนะทฤษฎีและกฎเกณฑ์ที่เราสร้างขึ้นมาเองได้ ทำนองดนตรีหรือภาพวาดศิลปะสามารถสร้างแรงบันดาลใจ ให้กำลังใจ หรือทำให้เราเศร้าโศกได้ แต่มีเพียงพระวอของพระเจ้าเท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจสามารถทำให้เราอมสละอำนาจการควบคุมชีวิตของตัวเอง และมอบถวายชีวิตของเราให้กับพระคริสต์ เราจะพูดถึงรายละเอียดของเรื่องนี้มากขึ้นในบทต่อไป

สิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น ในคริสตจักรของเรา สิ่งนั้นคือ การฟัง พระวอของพระเจ้าผ่านทางการศึกษา การอ่านพระคัมภีร์ การร้องเพลงนมัสการ และการอธิษฐาน

แล้วอำนาจของการมองเห็นล่ะ? ไหนจะความจริงที่ว่า ในทุกวันนี้ผู้คนส่วนใหญ่ต่างตกอยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของกลยุทธ์ทางการตลาดที่ขับเคลื่อนด้วยอำนาจของภาพ?

ไม่มีอะไรใหม่สำหรับเรื่องนี้ มนุษย์เราถูกขับเคลื่อนด้วยอำนาจของการมองเห็นมาตลอดทุกยุคทุกสมัย คนอิสราเอลรู้สึกหวาดกลัวเมื่อมองเห็นโกลิอัท ชายหนุ่มรู้สึกรักใคร่หญิงสาวคนรักเมื่อได้เห็นเธอในพระธรรมเพลงซาโลมอน พระวิหารได้รับการตกแต่งโดยใช้ทับทิมสีทองแดงและดอกไม้สีทอง และอัครสาวกยอห์นได้เตือนผู้อ่านของท่านเกี่ยวกับ “ต้นหาของตา” (1 ยอห์น 2:16) การมองเห็นมีอำนาจทำให้มนุษย์เราเคลื่อนไหว ดึงดูดและผลักดัน พระเจ้าสร้างเรามาให้แบบนั้น

ในขณะเดียวกัน เราก็อาศัยอยู่ใน “ยุคของการรับรู้ด้วยหู” ด้วยเช่นกัน ตามที่ มาร์ค เดเวอร์ ได้กล่าวไว้ มันเป็นยุคที่ต่อเนื่องมาจากการขับไล่อาดัมและเอวาจากสวนเอเดน และจะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนถึง

การกลับมาครั้งสุดท้ายของพระเยซูคริสต์ หลังจากที่อาดัมและเอวาได้ทำบาปในสวนเอเดน พระเจ้าได้นำพระองค์เองออกจากการมองเห็นได้ด้วยตาของมวลมนุษยชาติ พระองค์ห้ามไม่ให้มนุษย์สร้างสิ่งใดที่เป็นตัวแทนของพระองค์ และพระองค์ได้อนุญาตให้ผู้เผยพระวจนะคนโปรดของพระองค์ คือ โมเสส ได้เห็นเพียงแค่หลังของพระองค์เท่านั้น พระเยซูได้มาปรากฏตัวท่ามกลางผู้คน แต่ถึงกระนั้น คำอธิบายเกี่ยวกับรูปลักษณะของพระองค์ที่เราได้เรียนรู้ มาจากการบรรยายรูปลักษณะของพระองค์โดยผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง ในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งบอกไว้เพียงแค่ว่า พระเยซู *ไม่ได้มี* รูปลักษณะเป็นเช่นใด: พระองค์ไม่มีความงามหรือความสง่าที่จะทำให้พวกเราอยากมองดูพระองค์ (อิสยาห์ 53:2) แม้กระทั่งในพระกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม ก็ไม่ได้บอกเราเลยว่าพระเยซูมีรูปลักษณะอย่างไร ทั้งหมดนี้เป็นที่ชัดเจนว่า พระคัมภีร์ไม่ได้ต้องการให้เราให้ความสำคัญกับการมองเห็นพระเยซู

แน่นอนว่า ในวันหนึ่งสิ่งนี้จะเปลี่ยนไป องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ประชากรของพระองค์จะได้พุดคุยกับพระองค์ และเราจะ “เห็นพระองค์อย่างที่เราเองก็ทรงเป็น” (1 ยอห์น 3:2, 1 เธสะโลนิกา 4:16) แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้น เรายังไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้ เราสามารถทำได้เพียงแค่ได้ยินจากพระองค์ จากผู้เผยพระวจนะของพระองค์ และอัครสาวกของพระองค์ เราได้เข้ามารู้จักกับพระองค์ ไม่ใช่โดยการมองเห็นแต่โดยการฟังเสียง เสียงของการอ่านและการสอนพระวจนะของพระองค์

ผมดีใจที่พวกเราซึ่งเป็นคริสเตียนยืนยันและยอมรับในสิทธิอำนาจของพระวอชนะของพระเจ้าในหนังสือศาสนศาสตร์ของเรา แต่ตอนนี้เราจำเป็นต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อในพระวอชนะของพระเจ้าด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในวิธีการที่เราทำให้เห็นว่าอะไรคือศูนย์กลางหรือหัวใจหลักที่แท้จริงของคริสตจักรของเรา ผู้นำคริสตจักรจำเป็นต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อในพระวอชนะของพระเจ้า และคริสเตียนก็จำเป็นต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อนี้ด้วยเช่นเดียวกัน มันเป็นเรื่องง่ายมากที่เราจะเชื่อมั่นในสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาและเชื่อในสิ่งที่สามารถดึงดูดผู้คนได้รวดเร็วกว่า

การส่งเสียงสะท้อนก้องกังวาน

ในขณะเดียวกัน การสูญเสียความมั่นใจในพระวอชนะของพระเจ้าไม่ใช่ความผิดพลาดเรื่องเดียวที่เราจะต้องหลีกเลี่ยง คริสเตียนและคริสตจักรจำนวนมากเห็นด้วยกับความสำคัญของ “การสอนพระวอชนะ” และ “การสร้างคริสตจักรด้วยพระวอชนะ” และโดยทั่วไปแล้ว คำกล่าวนี้มักจะหมายถึงพันธกิจการสอนบนธรรมมาสน์เฉพาะในเช้าวันอาทิตย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ปัญหาก็คือว่า พระวอชนะของพระเจ้าไม่ได้ถูกนวดให้แทรกซึมเข้าไปในชีวิตของผู้คนในที่ประชุมคริสตจักรเหมือนกับที่เรา นวดยีสต์ให้แทรกซึมเข้าไปในก้อนแป้งสาลี ผู้คนมารวมตัวกันในวันอาทิตย์เพื่อฟังคำเทศนา และทำบางสิ่งบางอย่างอีกนิดหน่อย พันธกิจแห่งการสอนพระวอชนะสิ้นสุดลงเพียงแค่ออนเทียงของวันอาทิตย์

อย่างไรก็ตาม ด้วยความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะแสดงให้เห็นว่า “พันธกิจแห่งพระวจนะ” ซึ่งในความเป็นจริงแล้วก็เริ่มต้นที่ธรรมาสน์ แต่หลักจากนั้นมันจะต้องดำเนินต่อไป ในชีวิตของคริสตจักรเหมือนกับว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นหัวใจสำคัญอย่างแท้จริงในชีวิตของสมาชิกคริสตจักร และส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานกลับไปกลับมาระหว่างสมาชิกแต่ละคน พระวจนะของพระเจ้าตกกระทบและส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานไปรอบๆ เหมือนเสียงร้องตะโกนในหุบเขาลึก

สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นกับผมตอนที่ ทิม เลน กำลังพูดถึง “การสอนพระวจนะ” ในการให้สัมภาษณ์กับผมครั้งหนึ่ง เพื่อลงใน วารสาร 9Marks เขาได้กล่าวไว้ว่า

พันธกิจแห่งพระวจนะไม่ได้หยุด [อยู่ที่การเทศนา] มันดำเนินต่อไปทั่วทั้งคริสตจักร ทั้งในพันธกิจการอบรมสร้างวินัย พันธกิจเด็ก พันธกิจอนุชน งานมิชชันนารี งานนมัสการ การสร้างความสัมพันธ์ และพันธกิจครอบครัว ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ดำเนินการไปบนพื้นฐานเดียวกัน คือ การมุ่งเน้นให้พระวจนะของพระเจ้าและพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ผู้ปกครองและมัคทายกกำลังนำพระวจนะของพระเจ้าเข้ามาปรับใช้จริงในงานของพวกเขา พ่อแม่กำลังเรียนรู้ที่จะนำข่าวประเสริฐไปใช้ในการอบรมสั่งสอนลูกๆ ของพวกเขา สามเณรและภรรยา กำลังคิดใคร่ครวญถึงการ

ทำให้พระกิตติคุณเป็นศูนย์กลางในความสัมพันธ์ของพวกเขา
และในเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย

การได้ฟังคำพูดของทิม ทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะคิดถึงภาพการส่ง
เสียงสะท้อนก้องกังวานกลับไปกลับมาของพระวอณะของพระเจ้า ให้เรา
ลองนึกภาพตามนี้ นักประกาศหรือนักเทศน์เปิดปากของเขาและกล่าว
ถ้อยคำ ถ้อยคำที่เป็นพระวอณะของพระเจ้า แต่ถ้อยคำนั้นไม่ได้ส่งเสียง
ออกมาเพียงแค่ครั้งเดียว แต่ส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานกลับไปกลับมา

เสียงนั้นตกกระทบและส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานอยู่ในการร้อง
เพลงนมัสการและการอธิษฐานของคริสต์จักร เสียงนั้นตกกระทบและส่ง
เสียงสะท้อนก้องกังวานอยู่ในบทสนทนาระหว่างผู้ปกครองกับสมาชิก
สมาชิกกับแขกของคริสต์จักร คริสเตียนอาวุโสกับคริสเตียนหนุ่มสาว
พระวอณะของพระเจ้าส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานไปรอบๆ ชีวิตของ
พระกาย เหมือนกับลูกบอลเหล็กที่ตกกระทบและกลิ้งวนเวียนไปมาอยู่
ในเครื่องพิณบอล

แต่เสียงสะท้อนก้องกังวานของพระวอณะไม่ควรหยุดอยู่แค่นั้น
ประตูของอาคารคริสต์จักรจะต้องเปิดกว้างและพระวอณะของพระเจ้า
ควรส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานผ่านประตูคริสต์จักร ออกไปยังท้องถนน
และเข้าไปในบ้านและที่ทำงานของสมาชิกคริสต์จักร ถึงที่สุดแล้ว เสียง
ก้องกังวานที่เริ่มต้นจากธรรมาสน์ควรจะส่งเสียงสะท้อนก้องกังวาน
ออกไปถึงผนังห้องรับประทานอาหาร ห้องครัว และห้องนอนของลูกๆ
แล้วส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานต่อไปยังผนังของโรงยิม ผนังกันห้องใน

สถานที่ทำงาน และเข้าไปในหน้าต่างของรถประจำทาง เข้าไปในอีเมล ในข้อความโทรศัพท์มือถือ และหน้าเพจอินเทอร์เน็ต

นั่นคือเหตุผลว่า ทำไมหนังสือเล่มนี้ในฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกจึงใช้ชื่อว่า *การส่งเสียงสะท้อนก้องกังวาน: วิธีการที่พระวณะของพระเจ้านำแสงสว่าง อิสระเสรีภาพ และการนำไปปฏิบัติจริง เข้าไปในประชากรของพระองค์* นอกเหนือจากการปรับเนื้อหาบางส่วนให้เป็นปัจจุบัน เราได้เปลี่ยนชื่อหนังสือเล่มนี้ด้วย แต่เนื้อหาหลักของหนังสือยังคงเดิม: เพื่อดำเนินตามเส้นทางของพระวณะที่ส่งเสียงสะท้อนก้องกังวาน นี่คือการศรัทธาที่มีพระวณะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง พระกายที่มีศูนย์กลางเป็นพระวณะของพระเจ้าจะมีชีวิตและเติบโต คำเทศนาของเราควรมีศูนย์กลางอยู่ที่พระวณะของพระเจ้า เช่นเดียวกับการร้องเพลงนมัสการ การอธิษฐาน และในความสัมพันธ์ทั้งหมดของเรา

เรากำลังจะพิจารณาในเชิงศาสนศาสตร์และในเชิงปฏิบัติว่า พระวณะของพระเจ้าที่ส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานทำงานอย่างไร ความหวังของผมสำหรับผู้นำคริสตจักรคือ พวกเขาจะมีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นในสิ่งที่พวกเขาต้อง ทำ ในการสร้างคริสตจักร และความหวังของผมสำหรับผู้เชื่อคริสเตียนทุกคน คือ พวกเขาจะมีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นในสิ่งที่พวกเขา จำเป็นต้องมี และยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่พวกเขา จำเป็นต้องทำ ในคริสตจักรของพวกเขา

ตรงนี้ไม่ได้มีอะไรใหม่

หนังสือที่เขียนเกี่ยวกับคริสตจักรท้องถิ่นหลายเล่มที่กำลังตีพิมพ์อยู่ในปัจจุบันนี้กำลังมองหาสิ่งใหม่ๆ และแน่นอนว่าหนังสือเหล่านั้นมีพื้นที่ส่วนหนึ่งสำหรับการพูดคุยและอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย แต่ผมขอเสนอว่า คริสตจักรในยุคปัจจุบันจะมีสุขภาพที่ดีและผู้เชื่อคริสเตียนจะมีชีวิตที่กระตือรือร้นได้ด้วยการทำสิ่งเดียวกันกับที่ผู้เชื่อในคริสตจักรยุคพระคัมภีร์ใหม่ทำ สิ่งนั้นคือ การประกาศ การเทศนา การสอน การร้องเพลง การอธิษฐาน และการอบรมผีวินัยให้แก่นักและกันโดยใช้พระวอของพระเจ้า

เพราะฉะนั้น แผนการของผมก็คือ การชี้ให้เห็นสิ่งที่เก่าแก่มากที่สุด และมีอำนาจฤทธานุภาพมาก ผมเริ่มต้นบทที่ 1 ด้วยรากฐานเชิงศาสนศาสตร์ของพระวอของพระเจ้า พระเจ้า เปดเผย พระองค์เองผ่านทางพระวอของพระองค์ แต่ พระองค์ก็ *กระทำการงานของพระองค์* ผ่านทางพระวอของพระองค์ด้วยเช่นกัน บทที่ 2 นำเราไปรู้จักกับผู้ประกาศและผู้สอน ซึ่งเป็นบุคคลแรกที่กล่าวพระวอของพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจในการให้ชีวิต ถ้อยคำของผู้ประกาศและผู้สอนทำการแบ่งแยกคริสตจักรออกจากโลกภายนอก ด้วยเหตุผลที่ว่า แต่ละฝ่ายตอบสนองต่อพระวอของพระเจ้าแตกต่างกัน บทที่ 3 เป็นการใคร่ครวญเกี่ยวกับสิ่งที่พระวอของพระเจ้ากระทำต่อหัวใจของผู้เชื่อแต่ละคนเป็นการส่วนตัว ซึ่งก็คือ การปลดปล่อยให้เป็นอิสระ หลังจากนั้น ในบทที่ 4 เป็นการนำเสนอการทำงานของพระวอของพระเจ้าใน

การรวบรวมคริสตจักร และงานของคริสตจักรในการทำการรวบรวมเพื่อพระวาระของพระเจ้า

เนื้อหาส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ เป็นการพิจารณาว่า ในคริสตจักรของเรานั้น ไม่ว่าจะเป็นพันธกิจการรวบรวม หรือพันธกิจการกระจัดกระจายออกไป จำเป็นต้องมีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง บทที่ 5 ถึง บทที่ 7 นำเสนอภาพของพันธกิจการสอนที่มีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง บทที่ 8 ถึง บทที่ 10 เป็นการพิจารณาว่าเราจะทำให้การร้องเพลงนมัสการ การอธิษฐาน และการสร้างความสัมพันธ์ของเรา มีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางได้อย่างไร และสุดท้ายเราจะกลับมาที่การประกาศข่าวประเสริฐอีกครั้งควบคู่ไปกับการพิจารณาเกี่ยวกับพันธกิจของคริสตจักรและวัตถุประสงค์ต่างๆ ของการกระจัดกระจายออกไป

พระวาระของพระเจ้าสร้างคริสตจักร เพราะฉะนั้นคริสตจักรจะต้องมีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ในขณะที่เราทำการลดเลาะสืบเสาะไปตามหัวข้อและเนื้อหาส่วนต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งเป็นเสมือนกับการเดินสืบเสาะไปตามรอยเข็มกับด้ายที่เย็บผืนผ้าแต่ละชิ้นที่เปรียบเสมือนองค์ประกอบต่างๆ ของชีวิตคริสตจักรเข้าด้วยกัน คำอธิษฐานของผมคือ ขอให้คริสเตียนและผู้นำคริสตจักรทุกกลุ่มและนิกรายได้รับการเสริมสร้างความเชื่อให้เข้มแข็งขึ้นด้วยความบริบูรณ์ครบถ้วนและเพียบพร้อมแห่งพระวาระของพระเจ้า

ສ່ວນທີ່ 1

ພຣະວຽນະ

1

พระวอพระ การทำงาน

“ถ้อยคำ ถ้อยคำ ถ้อยคำ”

คุณเคยได้ยินคำพูดนี้ไหม? เป็นคำพูดในบทละครของเชคสเปียร์ เรื่อง แฮมเล็ต ตัวละครตัวหนึ่งถามเจ้าชายแฮมเล็ตว่า พระองค์กำลังอ่านอะไรอยู่ และพระองค์ตอบว่า “ถ้อยคำ ถ้อยคำ ถ้อยคำ” เป็นคำตอบที่บ่งบอกถึงความท้อแท้สิ้นหวัง แน่นอนว่า หนังสือที่พระองค์กำลังอ่านนั้นสื่อสารข้อความ บางอย่าง แต่เจ้าชายแฮมเล็ตผู้สิ้นหวังกลับเห็นว่า บางอย่าง นั้นไร้ซึ่งความหมาย ถ้อยคำต่างๆ ไม่ได้มีความหมายมากไปกว่าพยางค์ของเสียงหรือรอยน้ำหมึกบนกระดาษ

เชคสเปียร์ได้เขียนหนังสือเรื่อง แฮมเล็ต เมื่อประมาณปี 1,600 แต่เรื่องราวข้างต้นสะท้อนแนวคิดแบบหลังสมัยใหม่ ถ้าหากว่ายุคหลังสมัยใหม่นั้นมันมีอยู่จริง มันช่างดึงดูดใจเราอย่างมากมายให้เห็นด้วยกับเจ้าชายแฮมเล็ตเกี่ยวกับความว่างเปล่าของถ้อยคำ ไร้ซึ่งความหมาย

ที่แท้จริง มีเพียงแค่ถ้อยคำ ไม่มีความจริงแท้ มีเพียงแค่ถ้อยคำ เราเชื่อในถ้อยคำเหมือนกับที่เราวางใจในคำสัญญา ซึ่งเชื่อถือได้น้อยมาก ทั้งถ้อยคำและคำสัญญาล้วนไม่มีความแน่นอน บางครั้งมันถูกรักษา แต่ส่วนใหญ่มันมักจะถูกทำลาย คุณเข้าใจเรื่องนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่านงานเขียนที่ซับซ้อนของบรรดานักปรัชญาชาวฝรั่งเศส

โดยมากแล้ว เราไม่ค่อยจะเชื่อในถ้อยคำ เพราะว่าผู้คนส่วนใหญ่พยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะหาอะไรบางอย่างให้เราโดยใช้ถ้อยคำของพวกเขา เมื่อเร็ว ๆ นี้ โฆษณาสัปดาห์เครดิตได้ให้คำมั่นสัญญากับผมไว้ว่า “คุณจะได้เกือบทุกสิ่งที่คุณปรารถนา” เกือบทั้งหมด? ว้าว!

หลังจากนั้นก็มีแผ่นฟอยล์ห่อดาร์ช็อกโกแลตสอดไส้อัลมอนด์ที่ให้คำแนะนำกับผมว่า “จงรักษาความเชื่อมั่นในตัวเองและความฝันอันแสนพิเศษของคุณไว้” ได้เลย ผมจะแก้ไขตัวเองเพื่อรักษาความเชื่อมั่นไว้ ขอคุณนะเจ้าดาร์ช็อกโกแลตสอดไส้อัลมอนด์ ผมกำลังเริ่มต้นหวังอยู่พอดี

และจากนั้นไม่นานนัก หลังจากผมซื้อรองเท้าหนังเปิดส้นสีน้ำตาลคู่หนึ่งมา ผมพบข้อความบนพื้นรองเท้าเขียนว่า “คิดให้เร็ว ใช้ชีวิตให้ช้า” อืมมมม บางทีผมควรจะใช้ชีวิตให้ช้าลง และคิดให้เร็วขึ้น เป็นข้อความที่เปลี่ยนชีวิตจริงๆ

พื้นรองเท้าหนังเปิดส้นสีน้ำตาลของผมกำลังเทศนาให้ผมฟัง กระดาษฟอยล์ห่อช็อกโกแลตกำลังพยายามเปลี่ยนโลกทัศน์ของผม และโฆษณาสัปดาห์เครดิตได้ให้คำมั่นสัญญาแบบวันสิ้นโลกว่าจะให้เกือบทุกสิ่งที่คุณปรารถนา

แล้วการสื่อสารดังกล่าวมีผลต่อตัวผมอย่างไร? มันทำให้ผมมีอคติกับถ้อยคำ แต่อาจจะมียุติธรรมน้อยกว่ามากต่อถ้อยคำแห่งปัญญา และถ้อยคำพยากรณ์ และผมรู้ว่าผมไม่ได้มีปัญหานี้คนเดียว เรามีชีวิตที่ถูกแวดล้อมด้วยนักการตลาดหน้าเงิน นักเทศน์แบบขายตรง และวีรบุรุษผู้ไม่เอาไหนจำนวนมาก ซึ่งทำให้เราทุกคนรู้สึกอึดอัดระอาใจต่อถ้อยคำ

ศาสนศาสตร์แห่งการไหลวนเวียน

อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำมีความสำคัญ และพระวณะของพระเจ้า เป็นสิ่งที่ทำให้คริสตจักรของพระเจ้าเติบโต ในบทนำผมได้อธิบายถึงวิธีการส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานของพระวณะของพระเจ้า ที่เป็นเหมือนเสียงสะท้อนก้องกังวานของเสียงร้องตะโกนในหุบเขาลึกผ่านทางคริสตจักรที่ให้ชีวิตแก่อวัยวะทุกส่วนของพระกาย และนี่คือภาพเปรียบเทียบอีกหนึ่งอย่างที่ช่วยให้ผมเห็นภาพของฤทธิ์อำนาจของพระวณะของพระเจ้า: พระวณะของพระเจ้าประทานชีวิตแก่คริสตจักร เหมือนกับที่กระแสไฟฟ้าให้พลังงานแก่เมืองๆ หนึ่ง

ให้เราคิดถึงภาพต่อไปนี้ กระแสไฟฟ้าเดินทางออกจากโรงไฟฟ้า และไหลผ่านสายส่งกระแสไฟฟ้า จากนั้นมันเดินทางไปยังหลอดไฟตามท้องถนน ร้านค้าสะดวกซื้อ ตู้แช่เย็น คอมพิวเตอร์สำนักงาน และบ้านเรือนในละแวกต่างๆ ของชุมชน โคมไฟส่องสว่างและตู้เย็นส่งเสียงฮัมๆ ด้วยวิธีการเดียวกัน ผมเชื่อว่า พระวณะของพระเจ้าเดินทางและ

ส่งเสียงฮึ่มๆ ผ่านเข้าไปในชีวิตของผู้คนและคริสตจักรท้องถิ่น ให้แสงสว่างให้แก่ดวงตาและให้ความหวังแก่หัวใจของพวกเขา

ปัญหาก็คือว่า เราทุกคนต่างก็รู้ว่าถ้อยคำนั้นเชื่อถือไม่ได้และหลอกลวง แล้วมันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ถ้อยคำจะสามารถให้ชีวิตได้?

เราจำเป็นต้องหยุดตั้งสติและพิจารณาถึงสิ่งที่เล็กน้อยที่มีแรงผลักดันในตัวของมันตัวเอง สิ่งนั้นก็คือ พระวอแนะของพระเจ้า เราต้องการศาสนศาสตร์แห่งการไหลวนเวียน เพราะสิ่งที่ผมกำลังนำเสนอในหนังสือเล่มนี้คือ ข้อเสนอเรื่องความเชื่อ ความเชื่อที่ไว้วางใจในพระวอแนะของพระเจ้าในการสร้างคริสตจักรของเรา เป็นการกระทำแห่งความเชื่อ เชื่อในพระเจ้า เชื่อในพระวอแนะของพระองค์ และความเชื่อที่ว่านี่ไม่ได้เป็นความเชื่อที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แม้แต่กับคนที่เป็นคริสเตียนก็ตาม แต่มันเป็นความเชื่อที่เหนือธรรมชาติ พระเจ้าต้องเป็นผู้ประทานความเชื่อนั้นให้เรา

หากคุณวางมือจากหนังสือเล่มนี้ และมีเพียงแค่สิ่งเดียวที่คุณได้รับจากหนังสือเล่มนี้ ผมขอวิษฐานขอให้สิ่งนั้นคือ ความเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระวอแนะของพระเจ้าที่มีมากยิ่งขึ้น

“ตัวตนเก่า” ในพวกเราแต่ละคน ตามที่เปาโลเรียก กำลังหลอกหลอเราอยู่เรื่อยๆ ให้สร้างหรือวางศูนย์กลางคริสตจักรของเราบนรากฐานอื่นๆ ที่เป็นสิ่งที่เราสามารถมองเห็นและวัดผลได้ เราต้องการฟังพาข้อมูลงานวิจัยด้านการตลาด ความสามารถพิเศษหรือลักษณะเฉพาะส่วนบุคคลดนตรีที่ไพเราะ หรือเครื่องมือและอุปกรณ์อื่นๆ ตามธรรมชาติมากกว่า ผมไม่ได้บอกว่าเครื่องมือและอุปกรณ์ “ตามธรรมชาติ” นั้นไม่ดีในตัวของ

มันเอง แต่หากเราฟังพาสั่งเหล่านั้น พวกเราที่เป็นคริสเตียนก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากคนอื่น ๆ ในโลกนี้ พระเจ้าตั้งใจที่จะทำลายเรา ณ ตรงนี้ พระองค์คงจะบอกกับเราว่า “ถ้อยคำของเราเป็นเหมือนไฟที่เผาผลาญ ไม่ใช่หรือ มันเป็นเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกกระจาย ไม่ใช่หรือ?” (เยเรมีย์ 23:29) นั่นเป็นสาเหตุที่ผมไม่ประหลาดใจเมื่อได้อ่านอีเมลฉบับหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซึ่งสมาชิกคริสตจักรของผมคนหนึ่งบอกผมว่า “ผมแตกสลายเป็นเสี่ยง ๆ เมื่อได้ฟังตอนจบของคำเทศนาเมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา” และเขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น

ในบทนี้ ผมจะนำเสนอคำแถลงการณ์ห้าข้อเพื่อเป็นรากฐานหลักของเนื้อหาทุกเรื่องในหนังสือเล่มนี้ หากคุณต้องการศึกษาใคร่ครวญแนวความคิดเหล่านี้ให้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น คุณสามารถเปิดไปดูรายการหนังสือแนะนำที่อยู่ท้ายบทนี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือของ Horton, Packer และ Ward นอกเหนือจากนี้ เนื่องจากพระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระวจนะของพระเจ้า” (Word of God) ในวิถีทางที่หลากหลาย แต่ผมจะใช้คำว่า “พระวจนะของพระเจ้า” (God’s Word) ในความหมายเดียวกับพระคัมภีร์เพียงคำเดียวตลอดเนื้อหาของการอภิปรายในหัวข้อนี้ เมื่อผมใช้คำว่า “พระวจนะของพระเจ้า” (God’s Words) ผมหมายถึงพระวจนะของพระเจ้าในภาพรวม

คำแถลงการณ์ของรากฐาน 5 ประการ:

1. พระวอของพระเจ้าเชื่อมโยงและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

สิ่งแรกที่จะต้องมีความตระหนักร่วมกัน คือ พระวอของพระเจ้าเชื่อมโยงและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า การได้ยินพระวอของพระองค์ซึ่งประกอบด้วยพระคัมภีร์ทั้งเล่ม คือ การได้ยินเสียงของพระองค์ การเชื่อฟังพระวอของพระองค์คือการเชื่อฟังพระองค์ การเพิกเฉยต่อพระวอของพระองค์คือการเพิกเฉยต่อพระองค์ ดังเช่นที่ ทิโมธี วาร์ต ได้กล่าวไว้ว่า พระเจ้าได้ “ลงทุน” ตัวพระองค์เองลงในพระวอของพระเจ้า พระเจ้าสำแดงพระองค์เองด้วยพระวอของพระองค์ ดังนั้น ท่าทีการตอบสนองของเราต่อพระวอของพระองค์ก็เป็นเหมือนท่าทีการตอบสนองของเราต่อพระองค์ หลังจากที่ถูกษัตริย์ดาวิดได้หลบหนีกับนางบัทเชบาและฆ่าสามีของนาง พระเจ้าได้พูดกับกษัตริย์ดาวิดว่า “เจ้าดูหมิ่นพระวอของพระยาห์เวห์” และหนึ่งอึดใจต่อมา พระองค์ก็พูดว่า “เจ้าได้ดูหมิ่นเรา” (2 ซามูเอล 12:9-10; และ 1 ซามูเอล 15:19, 23 ซึ่งเป็นตอนที่ซามูเอลตำหนิกษัตริย์ซาอูล)

พระเยซูพูดกับสาวกของพระองค์ เพื่อยืนยันถึงพระวอของพระองค์กับตัวของพระองค์เองในวิถีทางเดียวกัน พระองค์กล่าวว่า “ถ้าใครรักเรา คนนั้นจะประพฤติตามคำของเรา” (ยอห์น 14:23)

คุณสามารถประเมินความคิดเห็นของคนๆ หนึ่งที่มิต่อพระเจ้าโดยพิจารณาจากความคิดเห็นของเขาที่มีต่อพระวอของพระเจ้าได้นั่นคือเหตุผลที่ว่า คนที่รักพระเจ้าย่อมรักพระวอของพระองค์ และคน

ที่เกลียดพระเจ้าจะปฏิเสธสิ่งที่พระองค์พูด พระวจนะของพระเจ้า เชื่อมโยงและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า สะท้อนบุคลิกลักษณะ ความประสงค์ ความปรารถนา และฤทธิ์อำนาจของพระองค์

ลองสังเกตวิธีการที่ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวถึงพระสุรเสียงของพระเจ้าสลับไปสลับมากับคำว่าพระเจ้าเหมือนเป็นสิ่งเดียวกัน: “พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์โค่นต้นสนสินีตาร์ พระยาห์เวห์ทรงโค่นต้นสนสินีตาร์แห่งเลบานอน... พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ทำให้ถิ่นทุรกันดารสั่นไหว พระยาห์เวห์ทรงทำให้ถิ่นทุรกันดารแห่งคาเดชสั่นไหว” (สดุดี 29:5, 8) การที่พระสุรเสียงของพระเจ้าสามารถโค่นหรือทำให้บางอย่างสั่นไหว ก็เพราะพระเจ้าเองเป็นผู้โค่นหรือทำให้สิ่งนั้นสั่นไหว นั่นเอง มันเป็นเรื่องที่ง่าย ๆ แค่นี้เอง

มันอาจจะง่ายเกินไปที่จะเชื่อ? หรือผมยังกล่าวได้ไม่ชัดเจนพอ? ทั้งหมดนี้คือวิธีการที่เราปฏิบัติต่อถ้อยคำของผู้คนที่เราพบเจอในทุกๆ วัน ภรรยาของผมจะตอบสนองอย่างไรถ้าผมเพิกเฉยต่อคำพูดของเธอโดยการอธิบายว่า “ผมสนใจใน *ตัวคุณ* ไม่ใช่คำพูดของคุณ” ครูฝึกทหารจะตอบสนองต่อพลทหารที่กล่าวประโยคเดียวกันนี้กับเขาอย่างไร? ถ้อยคำของเราเป็นสิ่งที่เป็นตัวเรา มันสะท้อนความเป็นตัวตนของเรา

ในลักษณะเดียวกัน เห็นได้ชัดว่า พระวจนะของพระเจ้า เชื่อมโยงและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า แต่เป็นสิ่งที่คุ้มค่าที่เราควรจะพิจารณา อย่างน้อยก็ด้วยเหตุผลสามประการ ประการแรก มันมีแรงจูงใจในตัวเราทุกคนซึ่งมาจากมารที่พยายามจะแยกพระเจ้าออกจากพระวจนะของพระองค์ นับตั้งแต่ที่ถูกกล่าวกับอาดัมและเอวาว่า “จริง

หรือที่พระเจ้าพูดว่า...?” (ปฐมกาล 3:1) มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่ล้มเหลวของเราก็จะพูดว่า เรารัก *พระองค์* แต่กลับไม่เอาใจใส่ต่อ *พระวอชนะของพระองค์* (ดู ยอห์น 14:15; 1 ยอห์น 5:3-4) เราอ้างว่าเรารักพระเจ้า แต่เราใช้เวลามากแค่ไหนในระหว่างสัปดาห์สำหรับการอ่านพระคัมภีร์?

ประการที่สอง เช่นเดียวกับงูในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 3 ศาสนศาสตร์ของศตวรรษที่ 20 จำนวนมากได้พยายามแยกพระวอชนะของพระเจ้าออกจากพระคัมภีร์ บางคนได้กล่าวว่า พระคัมภีร์เพียงแค่ “เป็นพยานหลักฐานยืนยัน” ถึงพระวอชนะของพระเจ้า บางคนได้วางพระเยซูให้เป็นปฏิปักษ์กับพระคัมภีร์ โดยกล่าวว่า พระเยซูเท่านั้นคือพระวอชนะของพระเจ้า บางคนได้ตั้งข้อกล่าวหาว่าเป็น “การบูชาพระคัมภีร์” ให้กับใครก็ตามที่ให้คุณค่าความสำคัญกับพระคัมภีร์ ผมมั่นใจเลยว่า ภรรยาผมคงไม่ปลื้มแน่ๆ ถ้าหากเธอส่งอีเมลมาหาผมจากที่ทำงานและขอให้ผมแวะซื้อของห้าอย่างจากร้านค้า แต่ผมกลับซื้อของมาแค่สามอย่างพร้อมกับคำอธิบายว่า “ผมคิดว่าอีเมลของคุณเพียงแค่ ‘เป็นพยานหลักฐานยืนยัน’ ถึงคำพูดของคุณ และผมมีอิสระที่จะเลือกซื้ออะไรก็ได้จากใบรายการที่คุณส่งมา” สำหรับข้อหา “การบูชาพระคัมภีร์” ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว ด้วยความสัตย์จริง ผมไม่แน่ใจว่าควรค่าแก่การตอบได้หรือไม่ ผู้คนที่บูชาพระคัมภีร์ มีจริงหรือ? ใครเคยเห็นคนที่ทำแบบนั้นหรือเปล่า?

ประการที่สาม มีแรงจูงใจที่น่าพิศวงท่ามกลางคริสเตียนจำนวนมากที่ต้องการเพียงแค่การหลับตาแล้วได้รับประสบการณ์ในความรัก

และการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า แต่ให้คุณลองจินตนาการว่า ตัวคุณเองนั่งอยู่ข้างๆ เพื่อนคนหนึ่งบนโซฟาและพูดกับเพื่อนว่า “อย่าคุยกับฉันนะ ฉันแค่ต้องการความรู้สึกของการที่มีเธออยู่ด้วยเท่านั้น”

ในพระคัมภีร์ พระเจ้ามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับประชากรของพระองค์โดยการสื่อสารกับพวกเขา แม้กระทั่งวิหารของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิม สถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้นแตกต่างจากศาสนสถานของชาวตะวันออกใกล้ในยุคโบราณ เพราะมีส่วนหนึ่งของวิหารที่เป็นสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ไม่ใช่เพราะมีเวทมนตร์คาถาวิเศษที่หลอกล่อให้บรรดาเหล่าเทพเจ้าประทานผลผลิตทางการเกษตรที่ดีหรือประทานครรภ์ที่มีลูกดกมาให้ผู้ขอ แต่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเพราะมีพระบัญญัติ 10 ประการของพระเจ้าอยู่ด้วย หรือแปลตามตัวอักษรคือ “พระวณะ” 10 ข้อของพระองค์ พระเจ้าสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์โดยทางพระวณะของพระองค์

การอ่านพระคัมภีร์ไม่ใช่การทำแบบฝึกหัดเพื่อให้มีความเข้าใจทางปัญญา แต่มันคือโอกาสในการยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ขององค์จอมกษัตริย์แห่งจักรวาล เป็นโอกาสในการเข้ามาพบพระองค์ พระเจ้ามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเราโดยการสื่อสาร

คุณต้องการวัดระดับความเอาใจใส่ต่อพระเจ้าของตัวเองดูหรือไม่? ถ้าคุณต้องการก็ลองพิจารณาความเอาใจใส่ของคุณที่มีต่อพระคัมภีร์ดู พระเจ้ากำลังพูดกับคุณ และคุณกำลังฟังอยู่หรือเปล่า? ทศนคติของเราควรเป็นเหมือนกับเยเรมีย์ที่ใคร่ครวญถึงผู้เผยพระวณะเท็จในเวลานั้นแล้วตัวสัน: “ใจข้าเป็นทุกข้ออยู่ภายในข้า และกระดุกทั้งสิ้น

ของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนไร้สติเพราะเหล้าองุ่น
เนื่องด้วยพระยาห์เวห์ และพระวอจนะบริสุทธิ์ของพระองค์” (เยเรมีย์
23:9)

2. พระเจ้าทำงานผ่านทางพระวอจนะของพระองค์

คริสเตียนแนวอิวานเจลิคัลมักจะวางการอธิบายเชิงศาสนา
ศาสตร์เกี่ยวกับพระวอจนะของพระเจ้าไว้ภายใต้หัวข้อ “การเปิดเผย” เรา
พูดกันว่า พระคัมภีร์เปิดเผยพระเจ้าและความประสงค์ของพระองค์ต่อ
เรา พระคัมภีร์บอกเล่าข้อมูลบางอย่าง จากนั้น เราก็อธิบายเกี่ยวกับ
คุณลักษณะต่างๆ ของพระคัมภีร์ เราบอกว่า พระคัมภีร์มาจากการดลใจ
มีสิทธิอำนาจ สมบูรณ์เพียบพร้อม ไม่มีข้อผิดพลาด และชัดเจน
กล่าวคือ ข้อมูลที่พระคัมภีร์เปิดเผยนั้นมาจากการดลใจ มีสิทธิอำนาจ
และอื่นๆ อีกมากมาย จุดเน้นต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ในบริบท
ของการโจมตีสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในยุคแห่งการรู้แจ้งและยุคหลัง
การรู้แจ้ง คนของพระเจ้าได้ตอบสนองต่อการโจมตีเหล่านั้นโดยการเน้น
ย้ำข้อคิดเห็นของพวกเขาสันับสนุนคุณลักษณะที่จริงแท้ของพระคัมภีร์

ผมสนับสนุนอย่างสุดใจกับข้อเท็จจริงข้างต้น แต่ตอนนี้ขอให้เรา
เพิ่มอีกองค์ประกอบหนึ่งเข้าไปด้วย พระเจ้าไม่เพียงแต่เปิดเผยข้อมูล
ผ่านพระวอจนะของพระองค์เท่านั้น พระเจ้าทำงานโดยพระวอจนะของ
พระองค์ นี่คือการแถลงการณ์ของรากฐานประการที่สองของเรา พระเจ้า
กระทำบางสิ่งบางอย่างเมื่อพระองค์พูด พระองค์ทำงานใน 3 ลักษณะ:

พระองค์สร้าง พระองค์ดูแลรักษา และพระองค์สร้างและทำลาย ความสัมพันธ์ต่างๆ

พระเจ้าสร้างสิ่งต่างๆ ด้วยพระวจนะของพระองค์ คุณและผม สร้างสิ่งต่างๆ ด้วยมือ คอมพิวเตอร์ พลับ และรถยนต์ดิน แต่พระเจ้าไม่ได้ เป็นเช่นนั้น พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และพระองค์สร้างสิ่งต่างๆ โดย ถ้อยคำ เมื่อพระองค์พูดว่า “จงเกิดขึ้น” และมันก็เป็นไปตามนั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้อ่านพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 แล้วร้อง ออกมาว่า “โดยพระวจนะของพระยาห์เวห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดุดี 33:6) ผู้เขียน พระธรรมฮีบรูเห็นพ้องไปในทางเดียวกันว่า: “ด้วยความเชื่อ เราจึงเข้าใจ ว่า พระเจ้าได้สร้างจักรวาล ด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่ มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น” (ฮีบรู 11:3) พระวจนะ ของพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาสร้างสิ่งที่มองเห็นได้ด้วยตา

พระเจ้าดูแลรักษาจักรวาลด้วยพระวจนะของพระองค์ นักวิทยาศาสตร์บอกเราว่า อะตอมและอนุภาคมูลฐาน ดาวเคราะห์ ต่างๆ และดวงอาทิตย์ ถูกยึดเหนี่ยวไว้ด้วยกันโดยกฎแรงโน้มถ่วง กฎ แม่เหล็กไฟฟ้า และแรงนิวเคลียร์แบบเข้มและแบบอ่อน แต่ลองคิดดูว่า: กฎต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น โดยตัวมันเองคือ แรงของลมหายใจของ พระเจ้า มันคือพระวจนะของพระเจ้าที่เดินทางผ่านลึนของพระเจ้า วินาทีแล้ววินาทีเล่า ดังที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้บันทึกไว้ว่า พระเยซู “ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) นั่นคือ การไหลวนเวียนและกระแสไฟแห่งพระวจนะของ

พระเจ้า มันคุ้มค่าที่เราจะใช้เวลาสักครู่หนึ่งใคร่ครวญว่า ความจริงแล้วเกิดอะไรขึ้นเมื่อพระเยซูพูดกับลมและคลื่นทะเลว่า “จงสงบเงียบ” (มาระโก 4:39) อนาคตของไนโตรเจน ออกซิเจน และไฮโดรเจน เชื้อเพลิง พระองค์ อีเล็คตรอนและโปรตอน เชื้อเพลิง พระองค์ คุณอธิบายสิ่งเหล่านี้ได้หรือไม่?

พระเจ้า สร้างและทำลายความสัมพันธ์ต่างๆ โดยพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าได้ทำพันธสัญญาทางวาจากับอับราฮัม และอีกพันธสัญญาหนึ่งกับลูกหลานของอับราฮัม ชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาล้มเหลวในการทำตามพันธสัญญา พระเจ้าได้เนรเทศพวกเขา ในทุกย่างก้าวของความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลถูกสร้างและทำลายลงโดยพระวจนะของพระองค์

ตอนนี้ การกล่าวถึงประเด็นข้างต้นโดยอ้างถึงพันธสัญญาเดิมกับประชากรอิสราเอล จะนำไปสู่ความหมายอีกแง่หนึ่ง แต่ประเด็นดังกล่าวมีความน่าสนใจมากขึ้นเมื่อพันธสัญญาใหม่และคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้น เราไม่ได้กำลังพูดถึงพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกจารึกไว้บนแผ่นศิลาอีกต่อไป แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเขียนบนหัวใจของมนุษย์ เรากำลังพูดถึงท่าทีของจิตวิญญาณ ความหวังและความปรารถนาของจิตวิญญาณ เป็นที่ประจักษ์ว่า พระเจ้าสร้างจักรวาลด้วยพระวจนะของพระองค์ในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์สร้างหัวใจที่ล้มลงในความบาปขึ้นมาใหม่ด้วยพระวจนะของพระองค์เช่นกัน พระองค์ทำให้เราเป็น “สิ่งที่สร้างใหม่” พระองค์ “ให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทำ

สิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนให้มีขึ้น” (โรม 4:17) อัครสาวกได้กล่าวไว้ในแนวทางเดียวกัน ดังต่อไปนี้:

- เปโตรเตือนผู้อ่านคริสเตียนของท่านว่า พวกเขา “ได้บังเกิดใหม่แล้ว...จากพระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:23)
- ยากอบได้กล่าวคล้ายๆ กันว่า โดย “พระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงให้เราบังเกิดด้วยพระวจนะแห่งความจริง” ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ยากอบได้แนะนำผู้อ่านของท่านให้ “น้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้นด้วยใจที่สุภาพ อ่อนโยน ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้” (ยากอบ 1:18, 21)
- ยอห์นพูดถึงพระวจนะที่ “ดำรงอยู่ในพวกท่าน” (1 ยอห์น 2:14) และสัจจะที่ทำให้เราเป็นไท (ยอห์น 8:32)
- เปาโลได้ทำให้ความสอดคล้องระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงสร้างเดิมและการทรงสร้างใหม่ปรากฏชัดเจน: “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้แสงสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่งสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีแสงสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) และในที่อื่นๆ ท่านได้สอนไว้ว่า “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน” (โรม 10:17)

แน่นอนว่า อัครสาวกได้เรียนรู้พระสัญญาเหล่านี้มาจากพระเยซู พระองค์เองได้กล่าวว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

พระวจนะของพระเจ้าเป็นต้นเหตุนำไปสู่การบังเกิดใหม่ การสถิตอยู่ด้วย และให้ความรู้ความเข้าใจในพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ และพระวจนะของพระเจ้าสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้เพราะว่าพระวจนะ “มีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ” (ฮีบรู 4:12) พระวจนะของพระเจ้านั้นไหลวนเวียนและส่งเสียงฮึมๆ เข้าไปในหัวใจของเรา และกดเปิดสวิตช์ให้แสงสว่างเกิดขึ้น! ตอนนี้คุณมองเห็นแล้ว คุณสามารถรักพระเจ้าได้แล้ว ซึ่งก่อนหน้านี้คุณไม่สามารถทำได้

3. พระเจ้าทำงานทางพระวจนะของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่พระเจ้าพูดกับชาวอิสราเอล และพวกเขาก็ยังคงไม่เชื่อฟัง ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่ผู้เทศนาสอนพระคัมภีร์ในขณะที่คนฟังนั่งหาว นั่งหลับ หรือหลงลืมสิ่งที่ได้ยินหลุดไปทีที่กดเปิดสวิตช์ และหัวใจที่ได้รับการสร้างใหม่แล้วนั้นไปอยู่ที่ไหนกันหมด?

สิ่งนี้้นำเราไปสู่คำถามของการดำรงรากฐานประการที่สาม: พระเจ้าทำงานทางพระวจนะของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

พระวจนะของพระเจามีฤทธิ์อำนาจ เพราะว่าถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และทำตามความปรารถนาของพระวิญญาณ

บริสุทธิ์อย่างแท้จริง ดังที่พระเยซูพูดกับนิโคเดมัสว่า “ลมจะพัดไปที่ไหน ก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) บางครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อให้หัวใจของบางคนแข็งแกร่ง (อิสยาห์ 6:9-10; มัทธิว 13:14-15; กิจการ 28:26-27) บางครั้งพระองค์ก็ใช้เพื่อให้หัวใจของบางคนอ่อนนุ่มลง (มัทธิว 13:16; กิจการ 28:28; โรม 15:18-21) แต่พระวจนะของพระเจ้าจะทำการต่างๆ ตามความประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ พระองค์จะไปที่ไหนๆ ตามความประสงค์ของพระองค์

การทำงานที่เปรียบเสมือนกระแสไฟของพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของเวทมนตร์คาถาพิเศษ แต่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทำงานร่วมกับพระวจนะของพระองค์ และนี่คือสิ่งที่พระเยซูได้สรุปให้เราเข้าใจว่า: “พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ขัดแย้งกับการทำงานของพระวจนะของพระเยซูในพระคัมภีร์ข้อนี้ แต่มันขัดแย้งกับการทำงานของเนื้อหนัง เป็นการทำงานที่สำเร็จได้ด้วยความสามารถ ความสวยงาม หรือด้วยสติปัญญาของมนุษย์ (ดู 2 โครินธ์ 10:3) พระวจนะของพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานร่วมกันเพื่อให้จิตวิญญาณและให้ชีวิตแก่เรา

ภาพจำลองในพระคัมภีร์ที่อาจจะช่วยให้เรามองเห็นภาพสำหรับประเด็นข้างต้นได้อย่างชัดเจนและมีพลังมากที่สุดปรากฏอยู่ใน

พระธรรมเอเสเคียล บทที่ 36 และ 37 ในบทที่ 36 เราได้พบกับพระสัญญาที่น่าทึ่งที่บอกถึงพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า:

เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ในภายในของเจ้าทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในภายในของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายของเรา ทั้งทำตามนั้น (เอเสเคียล 36:26-27)

พระเจ้าสัญญาว่าจะให้หัวใจใหม่และจิตวิญญาณใหม่แก่ประชากรของพระองค์โดยการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในเรา

พระเจ้าจะทำแบบนั้นจริงๆ ได้อย่างไร? พระธรรมเอเสเคียล บทที่ 37 มีคำตอบ พระธรรมบทนี้เริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าได้ให้นิมิตแก่ผู้เผยพระวจนะเรื่องการยืนอยู่กลางหุบเขากระดูกแห้ง:

พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ แล้ววางข้าพเจ้าไว้กลางหุบเขาที่มีกระดูกเต็มไปหมด พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปรอบๆ กระดูกเหล่านั้น ดุสิ มีกระดูกมากมายเหลือเกินบนพื้นหุบเขา และนี่แน่ะ เป็นกระดูกแห้งมากๆ (ข้อ 1-2)

องค์ประกอบทุกอย่างถูกจัดไว้พร้อมแล้ว หลังจากนั้น ความท้าทายก็เริ่มต้นขึ้น: “แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรมนุษย์เอ๋ย

กระดุกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม?’ และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าแต่พระยาร์เวห์องค์เจ้านาย พระองค์ทรงทราบอยู่แล้ว’ ”

แน่นอนว่า นั่นเป็นคำถามที่ควรจะต้องขับเคลื่อนคริสเตียนทุกคน และผู้นำคริสตจักรทุกคน คือ ผู้ที่ตายแล้วในฝ่ายจิตวิญญาณจะกลับมามีชีวิตใหม่ได้อย่างไร? พระเจ้าได้ให้คำตอบครั้งแรกโดยการบอกให้เอเสเคียลกล่าวพระวณะของพระเจ้ากับกระดุกเหล่านั้น:

พระองค์บอกกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงเผยพระวณะต่อกระดุกเหล่านี้ และกล่าวกับพวกมันว่า กระดุกแห้งเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระยาร์เวห์” พระยาร์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แก่กระดุกเหล่านี้ว่า “ดูสิ เราจะนำลมหายใจเข้าไปในพวกเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต เราจะใส่เส้นเอ็นไว้บนพวกเจ้าและจะทำให้มีเนื้อขึ้นมาบนเจ้า และเอาหนังหุ้มเจ้า และบรรจุลมหายใจในเจ้า แล้วเจ้าจะมีชีวิต แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

ข้าพเจ้าก็เผยพระวณะตามที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา และเมื่อข้าพเจ้าเผยพระวณะอยู่นั้นก็มีเสียง และดูสิ เป็นเสียงลั่นร่ว พวกกระดุกนั้นเข้ามาหากัน กระดุกกับกระดุก และเมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นมีเอ็นบนพวกมัน เนื้อก็ขึ้นมบบนกระดุก และหนังก็มาหุ้มมันไว้ (ข้อ 4-8)

เอเสเคียลได้กล่าวพระวณะของพระเจ้า และกระดุกเหล่านั้นก็เริ่มมีชีวิตขึ้นมา ร่างกายเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง แต่จำเป็นต้องมีอะไรมากกว่านั้น พระวณะเท่านั้นยังไม่พอ ประโยคถัดไปเขียนไว้ว่า “แต่ไม่มี

ลมหายใจในนั้น” พึงระลึกเสมอว่า คำในภาษาฮีบรู คำว่า “ลมหายใจ” และ “ลม” ทั้งสองคำนี้เป็นคำเดียวกันกับคำว่า “จิตวิญญาณ” ผู้เขียนดูเหมือนจะให้ความสนใจกับสองความหมายดังกล่าว ดังเช่นที่เรื่องราวดำเนินต่อไป:

แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเผยพระวจนะแก่ลมหายใจ [จิตวิญญาณ] บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเผยพระวจนะเถิด จงกล่าวกับลมหายใจ [จิตวิญญาณ] ว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ลมหายใจ [จิตวิญญาณ] เอ๋ย จงมาจากลม [จิตวิญญาณ] ทั้งสี่ มาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าพวกนี้เพื่อให้เขามีชีวิต” แล้วข้าพเจ้าก็เผยพระวจนะตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้า และลมหายใจ [จิตวิญญาณ] ก็เข้ามาในร่างเหล่านั้น พวกเขาก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้นด้วยเท้าเป็นกองทัพใหญ่โตมากจริงๆ (ข้อ 9-10)

ข้อความในพระคัมภีร์ข้างต้นเต็มไปด้วยคำที่สื่อถึงคำว่า “จิตวิญญาณ” และความหมายของมันก็ชัดเจนจนยากที่จะเข้าใจคลาดเคลื่อนเป็นอย่างอื่นไปได้ พระวิญญาณของพระเจ้าทำงานร่วมกับพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกประกาศออกไป ถ้อยคำที่ถูกกล่าวออกไปโดยมนุษย์คนหนึ่ง เพื่อให้ชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณแก่วิญญาณที่ได้ตายไปแล้ว การแปลความหมายของคำว่า จิตวิญญาณ ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ข้อถัดไป ซึ่งเป็นพันธสัญญาใหม่ที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมเอเสเคียล บทที่ 36 เพื่อย้ำเตือนกับเรา พระคัมภีร์กล่าวว่า:

เพราะฉะนั้น จงเผยพระวจนะและกล่าวแก่พวกเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ ประชากรของเราเอ๋ย...และเราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในเจ้า แล้วเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ (ข้อ 12, 14)

ฤทธิ์อำนาจของพระวจนะของพระเจ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ เราจำเป็นต้องใช้ความเชื่อในการไว้วางใจว่า พระวจนะและพระวิญญาณที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตานี้สามารถให้ชีวิตแก่กระดูกแห้งในหุบเขานั้นได้ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับอีกด้านหนึ่งจะพบว่าเราไม่จำเป็นต้องใช้ความเชื่อเลยในการไว้วางใจในอำนาจและอิทธิพลของเสน่ห์และความงาม สติปัญญา ความแข็งแรง ความทันสมัย หรืออารมณ์ขัน เพราะว่าสิ่งเหล่านี้มีคุณสมบัติในการดึงดูดใจ และเราเห็นว่าสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลสามารถดึงดูดผู้คนได้จริงๆ และเราสามารถเห็นการทำงานของสิ่งเหล่านี้ในการสร้าง “คริสตจักร” บางแห่ง

เปาโลรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร ท่านรู้ว่า ชีวิตฝ่ายวิญญาณถูกสร้างขึ้นจากการทำงานร่วมกันของพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ท่านรู้ว่า คริสตจักรเฮอร์เซโกลิกาเป็นที่รักของพระเจ้า “เพราะข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่านไม่ได้มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม” (1 เฮอร์เซโกลิกา 1:5 และโปรดตุ 1 โครินธ์ 2:4; กาลาเทีย 3:2-3) เปาโลรู้สิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? ก็เพราะว่า ท่านได้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตของ

สมาชิกคริสตจักรเอเธลโลนิกา ท่ามกลางสิ่งที่ล่อลวง พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า ท่ามกลางการข่มเหง พวกเขามีความชื่นชมยินดี “และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับคำสอนนั้นด้วยความยากลำบากมาก แต่ท่านยังมีความชื่นชมยินดีซึ่งเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อแล้ว ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาया” (1 เธสะโลนิกา 1:6-7) จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่เปาโลจะกล่าวถึงพระวอจนะของพระเจ้าว่าเป็น “พระแสงของพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 6:17)

ไม่มีฤทธิ์อำนาจใดที่คริสตจักรถูกกำหนดให้จะมียิ่งใหญ่ไปกว่าการสอนพระวอจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ที่ทำงานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวอจนะของพระเจ้าจะทำการที่พระเจ้าตั้งใจไว้ให้สำเร็จเสมอ และสิ่งนี้นำเราไปสู่คำแถลงการณ์ประการที่สี่

คำพูดของมนุษย์เราไม่มั่นคงไม่แน่นอน เชื่อถือไม่ได้ และไว้วางใจไม่ได้ ถึงแม้ว่าคำพูดเหล่านั้นจะเป็นความจริงก็ยังทำให้ผู้คนเพิกเฉยหรือเข้าใจเราผิด คำพูดของเราไม่ได้มีประสิทธิผลอย่างที่เราคิด มันไม่ได้นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายเสมอไป ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีคำพูดเปรียบเปรยต่างๆ อย่างเช่น “เงินพูดได้” หรือ “การกระทำส่งเสียงดังกว่าคำพูด” หรือที่ ธีโอดอร์ รูสเวลท์ เคยกล่าวไว้ว่า “จงพูดอย่างสุภาพ อ่อนโยนพร้อมกับถือไม้เรียวอันโตไว้ในมือแล้วคุณจะทำไปได้ไกล”

แต่พระวอจนะของพระเจ้าแตกต่างจากคำพูดของมนุษย์ พระวอจนะของพระเจ้ามีประสิทธิผล นั่นคือ พระวอจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจทำให้เกิดผลลัพธ์ตามที่คาดหวัง ด้วยความเชื่อ คริสเตียนทั้งหลาย

จำเป็นต้องจดจำความจริงข้อนี้ไว้ ให้เราฟังผู้เผยพระวจนะอิสยาห์และ
ใคร่ครวญข้อความนี้อย่างใส่ใจเป็นพิเศษ:

4. พระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทำงานร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพ

การทำงานร่วมกันของพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าทำให้เกิดความแตกต่าง ประเด็นดังกล่าวนี้ยังคงมีความ
คลุมเครืออยู่แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ แต่มันก็คุ้มค่าที่จะทำให้มีความ
ชัดเจนขึ้น: พระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทำงาน
ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

เพราะเหมือนฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น
เว้นแต่ได้รดแผ่นดินโลก แล้วทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ ทั้งให้เมล็ด
พืชแก่ผู้หว่านและอาหารแก่คนกิน ทำนองเดียวกัน คำของเราที่ออกจาก
ปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่ จะทำให้ สิ่งที่เราพอใจนั้น
สำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น (อิสยาห์ 55:10-11, การเน้น
คำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน; และดู เอเสเคียล 12:25)

น้ำฝนตกลงมา สร้างสิ่งต่างๆ และให้สิ่งต่างๆ หยดน้ำฝนตกลง
บนผืนดิน ทำให้เมล็ดงอกขึ้น และมอบชีวิตให้พืชพันธุ์สีเขียวเช่นเดียว
กับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งไม่ล้มเหลวสูญเปล่า แต่ทำให้สัมฤทธิ์ผล
และประสบความสำเร็จทุกเวลา ดังเช่นที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ว่า
พระวจนะของพระเจ้าอาจจะทำให้หัวใจแข็งกระด้าง ดื้อด้าน บางครั้ง

อาจจะทำให้หัวใจอ่อนนุ่มลง แต่พระวจนะของพระเจ้าจะทำให้สำเร็จตามความประสงค์ของพระองค์ทุกครั้ง

ดั่งที่ ไมเคิล ฮอร์ตัน ได้กล่าวไว้ว่า พระวจนะของพระเจ้าไม่เพียงแต่ให้ข้อมูลต่างๆ เท่านั้น แต่พระวจนะของพระเจ้าสร้างชีวิต พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงแค่คำอธิบาย แต่พระวจนะของเจ้ามีประสิทธิผล พระวจนะของพระเจ้าทำให้เกิดการนมัสการพระเจ้า การเชื่อฟัง การสามัคคีธรรม และการสร้างสาวก

เมื่อพระเจ้าพูด มีความเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้น เสมอ

5. พระเจ้าพูดผ่านทางผู้สอนที่เป็นมนุษย์และถ้อยคำของมนุษย์

ในที่สุด เราก็มายังคำแถลงการณ์ประกาศที่ห้า ซึ่งอาจจะเป็นข้อที่แปลกประหลาดและน่าอัศจรรย์ที่สุด: พระเจ้าพูดผ่านทางผู้สอนที่เป็นมนุษย์และถ้อยคำของมนุษย์

มีสิ่งหนึ่งที่ต้องย้อนกลับไปดูในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 และอ่านเกี่ยวกับการที่พระเจ้าสั่งให้แสงสว่างปรากฏขึ้น การพยักหน้ายอมรับของเราและยืนยันว่า พระวจนะของเจ้ามีพลังและฤทธิ์อำนาจ แต่รู้สึกว่ามันอาจจะเป็นคนละเรื่องกันกับการยอมรับว่า สิ่งนี้นักเทศน์ทำในทุกเช้าวันอาทิตย์นั้นมีพลังและฤทธิ์อำนาจในลักษณะเดียวกัน

มันเป็นความจริงที่ว่า เป็นเรื่องที่โง่เขลาเป็นอย่างยิ่งที่จะเข้าใจสับสนว่า คำพูดของเรามีน้ำหนักเทียบเท่ากับพระวจนะของพระเจ้าในการทรงสร้างครั้งแรก และดูเหมือนจะขัดกับความเชื่อของคริสเตียนที่จะ

เอาถ้อยคำของเราไปเปรียบเทียบกับพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ซึ่งมาจากการดลใจ (ดู 2 ทิโมธี 3:16; 2 เปโตร 1:19-21) พระคัมภีร์ได้กำหนดคุณสมบัติที่สำคัญเหล่านั้นไว้ทั้งหมดแล้ว พระคัมภีร์ได้กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า พระเจ้าจะพูดด้วยพลังและฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงสร้างใหม่เมื่อเราสอนและอธิบายข้อความของพระคัมภีร์อย่างซื่อสัตย์ และถูกต้อง

พระเยซูได้เป็นพยานยืนยันเกี่ยวกับผู้สอนและผู้เทศนาที่เป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์ส่งสาวก 72 คนออกไปประกาศ พระเยซูบอกกับพวกเขาว่า “ผู้ที่ ยอมฟังพวกท่านก็ยอมฟังเรา ผู้ที่ ไม่ยอมรับพวกท่านก็ ไม่ยอมรับเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับเราก็ก็นิยามว่าผู้ที่ไม่ยอมรับผู้ที่ใช้เรามา” (ลูกา 10:16, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเฉียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)

เปาโล เปโตร และยอห์น ก็ได้เป็นพยานยืนยันในทิศทางเดียวกัน การเขียนจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกา เปาโลได้ให้คุณค่าของถ้อยคำที่ท่านสอนว่า มีคุณค่าเท่ากับพระวจนะของพระเจ้า: “เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13; และกาลาเทีย 1:11) แต่ในตอนนี้ เปาโลไม่ได้หมายความว่าถ้อยคำของตัวเอง ท่านตระหนักดีว่าพระเจ้าทำงานอย่างมีประสิทธิภาพผ่านการเทศนาสั่งสอนโดยทั่วไปอยู่แล้ว: “พระเจ้าจึงพอพระทัยจะช่วยพวกที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาใดๆ” (1 โครินธ์ 1:21)

เปโตรได้ให้คุณค่าในพระวณะของพระเจ้าที่เป็นนิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลงว่า มีคุณค่าเท่าเทียมกันเมื่อมันเป็นการสอนและการเทศนาจากมนุษย์: “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมสลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย คือจากพระวณะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่...พระวณะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พวกท่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:23, 25) ท่านได้เน้นให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีกในจดหมายฉบับเดียวกันนี้ว่า “ถ้าใครจะพูด ก็ให้พูดดังเช่นพูดพระวณะของพระเจ้า” (1 เปโตร 4:11)

ยอห์นได้ให้คุณค่าดังกล่าวที่เท่าเทียมกันว่า: “ผู้ที่รู้จักพระเจ้ายกย่อง และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้ายกย่องไม่ยกย่อง” (1 ยอห์น 4:6)

พระเจ้าพูดผ่านนักเทศน์และถ้อยคำของมนุษย์ มันยากที่จะเชื่อแต่นั่นเป็นเหตุผลที่เราจำเป็นต้องอธิษฐานขอความเชื่อดังต่อไปนี้จากพระเจ้า:

- ความเชื่อที่ว่า การใช้เวลากับพระคัมภีร์คือการใช้เวลากับพระเจ้า
- ความเชื่อที่ว่า พระเจ้าทำงานอย่างมีประสิทธิภาพด้วยพระวณะโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ และ
- ความเชื่อที่ว่า พระเจ้าให้พลังและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทำงานเมื่อคริสเตียนอย่างคุณและผมกล่าวพระวณะของพระองค์

ฤทธิ์อำนาจสำหรับจักรวาลและคริสตจักร

พระวณะของพระเจ้าที่ทำงานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป็นฤทธิ์อำนาจที่ทรงพลังมากที่สุดในจักรวาลและในคริสตจักร พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมมือกันอย่างอัศจรรย์ในการถ่ายทอดฤทธิ์อำนาจผ่านการพูด เพื่อทำให้ความประสงค์ที่เป็นหนึ่งเดียวของทั้งสามพระภาคสำเร็จผ่านทางถ้อยคำเหล่านั้น นั่นคือรากฐานทางศาสนศาสตร์สำหรับเนื้อหาส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ เป้าหมายของเราคือ การติดตามและตรวจสอบฤทธิ์อำนาจของพระวณะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ในแต่ละส่วนของชีวิตคริสตจักร ซึ่งเป็นเหมือนกับการที่เรา กำลังติดตามการเดินทางของกระแสไฟฟ้าผ่านสายส่งกระแสไฟฟ้าจากอาคารหนึ่งไปยังอีกอาคารหนึ่ง

ผมเชื่อว่า จุดเริ่มต้นที่ดีที่สุดคือ หัวใจของผู้คนแต่ละคน เกิดอะไรขึ้นเมื่อคำเชื่อเชิญของนักประกาศแทรกซึมเข้าไปในหัวใจของมนุษย์? การส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานของกระแสไฟแห่งพระวณะและพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดผลเป็นอย่างไรในการนำไปปฏิบัติจริง? นอกจากนี้ เราควรจะมีมุมมองอย่างไรต่อประสิทธิผลของสิ่งอื่นๆ ที่มีอิทธิพลในการดึงดูดผู้คน อย่างเช่น การทำความดี หรือดนตรี หรือรูปแบบการตกแต่งอาคาร? เหล่านี้คือคำถามที่เราจะพูดถึงต่อไป

หนังสือแนะนำ

Adam, Peter. *Hearing God's Word: Exploring Biblical Spirituality*.

Ed. D. A. Carson. Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 2004.

Horton, Michael S. *People and Place: A Covenantal Ecclesiology*.

Louisville, Ky.: Westminster John Knox, 2008. Chapters 2 and 3.

Packer, J. I. *Knowing God*. London, England: Hodder and

Stoughton, 1993. First published in 1973, Chapter 6.

Thompson, Mark D. *A Clear and Present Word: The Clarity of*

Scripture. Ed. D. A. Carson. Downers Grove, Ill.:

InterVarsity, 2006.

Ward, Timothy. *Words of Life: Scripture as the Living and Active*

Word of God. Nottingham, England: InterVarsity, 2009.

2

พระวจนะ เชื่อเชิญและแบ่งแยก

คุณไมเคิล (นามสมมติ) ไม่เคยมีความสนใจที่จะอ่านพระคัมภีร์โดยจริงๆ อันที่จริงเขาเป็นคนมุสลิม และอาศัยอยู่ในหนึ่งในชุมชนชาวมุสลิมที่เข้มแข็งที่สุดในประเทศไนจีเรีย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เขาก็มีหนทางที่จะใช้พระคัมภีร์ที่เขาได้รับมาจากคริสเตียนคนหนึ่งให้เป็นประโยชน์ได้: หน้ากระดาษที่บางๆ กรอบๆ ของพระคัมภีร์เหมาะที่จะใช้เป็นกระดาษสำหรับมวนกัญชาและบุหรี่

“กระดาษสำหรับมวนบุหรี่ของเราเองมีราคาแพง” ไมเคิลคิด “เพราะฉะนั้นเราจะฉีกหน้ากระดาษจากพระคัมภีร์และใช้มันเป็นกระดาษสำหรับมวนบุหรี่ของเรา”

ครั้งหนึ่ง ไมเคิลได้ฉีกหน้ากระดาษแผ่นหนึ่งของพระคัมภีร์เพื่อใช้มวนกัญชา แต่จบลงด้วยการยัดมันไว้ในกระเป๋าสีเสื้อ ในคืนนั้นเขารู้สึกเบื่อๆ และนอนไม่หลับ เขาก็หยิบกระดาษแผ่นนั้นออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อ

เสื้อและอ่านข้อความนี้จากพระธรรมสดุดี 34:8 “เชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่า พระยาห์เวห์ประเสริฐ คนที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ก็เป็นสุข” สามสัปดาห์หลังจากนั้น เขาไม่สามารถเอาพระคัมภีร์ข้อนี้ออกไปจากหัวของเขาได้เลย เขากลับไปหาคริสเตียนคนนั้นซึ่งต่อมาได้ประกาศข่าวประเสริฐกับเขา และในคืนหนึ่ง ขณะที่เขาอยู่ตามลำพังในห้องของเขา ไมเคิลได้อธิษฐานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมต้องการชิมพระองค์ดูเหมือนกับที่ข้อความนั้นเขียนไว้” และในคืนนั้นเอง เขาได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นพระเจ้าของเขา

ครอบครัวและชุมชนมุสลิมของไมเคิลตอบสนองต่อเรื่องนี้ไม่ดีนัก ในตอนแรก พวกเขาได้แสดงความกังวล แล้วต่อมาก็เปลี่ยนเป็นความโกรธ และจากนั้นพวกเขาก็เริ่มส่งข้อความข่มขู่เอาชีวิต ไมเคิลเป็นคนแรกในชุมชนนั้นที่เปลี่ยนศาสนา และการเปลี่ยนศาสนาของเขาทำให้ทุกคนรู้สึกถูกคุกคามอย่างรุนแรง ผู้นำมัสยิดท้องถิ่นประนามเขาผ่านลำโพง ขยายเสียงของมัสยิด พ่อของเขาบอกเขาว่าอยากให้เขาตายไปเสียทุกคืนเขาต้องย้ายที่พักไปตามบ้านของมิชชันนารีเนื่องจากความปลอดภัยดังกล่าว

ไมเคิลได้ย้ายไปอยู่ในชุมชนอีกแห่งหนึ่งของไนจีเรียเพื่อเข้าโรงเรียนพระคริสตธรรม เมื่อเรียนจบเขาได้กลับไปยังชุมชนบ้านเกิดของเขา เพื่อทำหน้าที่อภิบาลคริสตจักรที่มีสมาชิกเป็นคนงานในโรงงานและลูกจ้างของรัฐที่อพยพไปทำงานที่นั่น ข้อความข่มขู่เพื่อเอาชีวิตกลับมาอีกอย่างรวดเร็ว รวมถึงการทำลายทรัพย์สินของเขาอย่างไม่มีเหตุผล โดยที่ตำรวจทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ในที่สุดไมเคิลได้ย้ายไปอยู่ที่

ประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อปกป้องภรรยาและลูกๆ ของเขา และเพื่อเข้ารับการอบรมพระคัมภีร์เพิ่มเติม ในเวลานั้นผมยังไม่รู้จักกับเขา แต่ต่อมาไม่เคิลกับผมได้กลายมาเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนในโรงเรียนพระคริสตธรรม¹

ทั้งหมดนี้ เริ่มต้นจากข้อพระคัมภีร์ในกระดาศฆนวนบุหรีแผ่นหนึ่งที่ถูกดึงออกมาจากกระเป๋าสือ

เส้นแบ่งอันยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์

การทำงานของพระวอชนะของพระเจ้าเริ่มต้นจากคนที่ประกาศข่าวประเสริฐ บางครั้งคนที่ประกาศข่าวประเสริฐอาจจะแจกพระคัมภีร์ บางครั้งอาจจะเป็นการบอกเล่าข่าวประเสริฐที่อยู่ในพระคัมภีร์เล่มนั้นให้คนอื่นฟัง ไม่ว่าจะโดยวิธีใด การประกาศพระวอชนะของพระเจ้าได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในการลากเส้นแบ่งระหว่างคนสองกลุ่ม คือ คนที่ยอมรับพระวอชนะของพระเจ้า และคนที่ไม่ยอมรับพระวอชนะของพระเจ้า งานของคนที่ยอมรับพระคัมภีร์ คือ การเชื่อเชิญผู้คนให้ก้าวข้ามเส้นแบ่งนั้น และนั่นคือเหตุผลที่ผมได้ตั้งชื่อของบทนี้ว่า “พระวอชนะทำการเชื่อเชียวและแบ่งแยก”

เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นกับไม่เคิล ข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “เชิญชิมดู” รวมทั้งบรรดาเหล่ามิชชันนารีที่อธิบายความหมายของคำนี้ในบริบทของข่าวประเสริฐตามพระคัมภีร์ที่กว้างมากขึ้น ได้เชื่อเชิญไม่เคิลให้ก้าวข้ามเส้นแบ่งนั้น: จากการปฏิเสธพระวอชนะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องจนหันมายอมรับพระวอชนะของพระเจ้า และเมื่อเขายอมรับ

พระวอแนะของพระเจ้า พระวอแนะของพระเจ้าได้แยกเขาออกจากชีวิตเก่า อย่างเช่น การข่มเหงจากครอบครัวและเพื่อนๆ ของเขาที่ทำให้การแบ่งแยกนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เป็นความจริงที่ว่า บางคนอาจฟังพระวอแนะของพระเจ้า หรือ อย่างน้อยดูเหมือนจะฟัง อย่างเช่น พวกฟาริสี ที่ “คั่นดูในพระคัมภีร์” แต่ ก็ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าจริงๆ (ยอห์น 5:39) และนอกจากนี้ เป็นความจริง ที่ว่า คริสเตียนที่แท้จริง ซึ่งตามความหมายก็คือ ใครก็ตามที่ฟัง พระวอแนะของพระเจ้า เพราะว่าเขาหรือเธอรักพระเจ้า และคนที่ไม่เป็น คริสเตียน คือ คนที่ไม่่ว่าจะพฤติกรรมภายนอกจะเป็นอย่างไร แต่ไม่ได้ฟัง พระวอแนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงเนื่องจากว่าคนๆ นั้นไม่ได้รับรักพระเจ้า

นี่คือเส้นแบ่งที่ปรากฏอยู่ในทุกประวัติศาสตร์และในมนุษย์ทุกคน นั่นคือ ประชากรของพระเจ้าจะฟังพระวอแนะของพระเจ้า คนที่ไม่ใช่ จะไม่ฟัง มนุษย์ทุกคนจะต้องอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่มีกลุ่มที่สาม ลอง คั่นดูเรื่องราวในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม แล้วคุณจะพบว่าสิ่งต่อไปนี้เป็น หนึ่งในบทเรียนสำคัญของพระคัมภีร์ บทเรียนดังกล่าวนี้คือ:

- พระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้นทุกอย่าง แต่มนุษย์นั้นกบฏ (ปฐมกาล บทที่ 1-3): พระเจ้าได้สร้างอาดัมเพื่อสะท้อนภาพการปกครองของพระองค์เหนือสิ่งที่พระองค์สร้าง ซึ่งหมายถึง การยอมเชื่อฟังพระวอแนะของพระเจ้า อาดัมกับเอวาไม่ได้ เชื่อฟังพระองค์ และพระเจ้าได้กล่าวโทษทั้งสองคนที่ไม่ฟังเสียงของผู้อื่น (ปฐมกาล 1:26-28; 2:16-17; 3:17)

- พระเจ้าได้ให้คำสัญญาแห่งการช่วยกอบกู้ (ปฐมกาลบทที่ 4-50): พระเจ้ายังมีความประสงค์ที่จะใช้ชนชาติหนึ่งเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการทรงสร้างของพระองค์ นั่นคือ เป็นผู้นำพระพรและปกครองดูแลโลก หลังจากนั้นไม่นาน พระเจ้าได้เรียกอับราฮัม และอับราฮัมได้เชื่อฟังและติดตามพระองค์ ประชากรของพระเจ้าในยุคของพระธรรมปฐมกาล คือ ผู้ที่เชื่อในพระวอชนะของพระเจ้าและเต็มใจที่จะอยู่หรือตายเพื่อพระวอชนะนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เหลือสิ่งใดเลย (ปฐมกาล 12:1-3, 15:6; โรม 4:5; ฮีบรู 11:4-22; ยากอบ 2:23)
- พระเจ้าเรียกประชากรของพระองค์ให้เชื่อฟัง (อพยพถึงเฉลยธรรมบัญญัติ): พระเจ้าบอกว่า พระองค์จะใช้ลูกหลานของอับราฮัมในฐานะ “อาณาจักรแห่งปุโรหิตและชนชาติที่บริสุทธิ์” เพื่อเป็นภาพสะท้อนพระลักษณะและกฎเกณฑ์การปกครองที่เปี่ยมไปด้วยความรักของพระเจ้าไปยังทุกชนชาติ ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า พวกเขาต้อง “เชื่อฟังเสียงของเราและรักษาพันธสัญญาของเรา” พระเจ้าได้เปิดเผยทั้งความรักและกฎหมายของพระองค์ผ่านทางถ้อยคำที่พระองค์ได้สั่งให้ชนชาติอิสราเอลถือรักษาไว้: “และจงให้ถ้อยคำเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้น... และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้น... และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์ และจงเขียนถ้อยคำ

เหล่านี้...” บทเรียนพื้นฐานของพระคัมภีร์เดิม หมวดเบญจบรรณน่าจะมาจากประโยคนี้นี้ “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 และดู อพยพ 19:5-6; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-8, 6:6-9; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-2, 15)

- พระเจ้าได้อธิบายถึงชีวิตที่ได้รับการอวยพรและชีวิตที่มีสติปัญญา (พระธรรมเกี่ยวกับสติปัญญาในพระคัมภีร์เดิม): คนสองประเภทถูกนำเสนอในบทแรกของพระธรรมสดุดี คือ คนที่ได้รับการอวยพรซึ่งเป็นคนที่มีความสุขกับคำสอนของพระเจ้าและเกิดผลเหมือนกับสวนเอเดน และคนชั่วซึ่งไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้าและถูกลมพัดปลิวฟุ้งไปเหมือนกลบพระธรรมสดุดี โดยภาพรวมได้นำเสนอภาพของมนุษย์ในอุดมคติที่แสวงหาพระเจ้าและพระวอแนะของพระองค์ในทุกสถานการณ์ของชีวิต เช่นเดียวกับพระธรรมสุภาษิตที่ได้นำเสนอคนสองแบบ คือ ลูกชายที่ฉลาดซึ่งยำเกรงพระเจ้าและเชื่อฟังคำพูดของบิดา และคนโง่ที่ปฏิเสธพระเจ้าและไม่เชื่อฟังคำพูดของบิดา
- พระเจ้าเปิดเผยความน่าเกลียดและการไม่เชื่อฟังซึ่งเป็นธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ (ตลอดประวัติศาสตร์ในยุคพระคัมภีร์เดิม): ภาพของมนุษย์ในอุดมคติที่เชื่อฟังพระเจ้าและสะท้อนบุคลิกลักษณะของพระองค์ถูกทำลายเหมือน

กระจกที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ด้วยความจริงในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล พระเจ้าไม่ยอมรับพวกเขา เพราะว่า “พวกเขาไม่ฟัง...ได้ปฏิเสธกฎเกณฑ์และพันธสัญญาของพระองค์...ติดตามรูปเคารพที่ไร้ค่า... ทำตามประเพณีที่อยู่ว่างๆ... [และ] ได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้น” ขอให้จำไว้ว่า ชนชาติโบราณนี้เป็นภาพสะท้อนของพวกเราทุกคน นี่คือการเปรียบเทียบเกี่ยวกับมนุษยชาติ (2 พงศกษัตริย์ 17:14-16; โรม 8:7)

- พระเจ้าสัญญาว่าจะสร้างประชากรที่เชื่อฟังพระเจ้าและสะท้อนบุคลิกลักษณะของพระองค์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม): นอกเหนือจากการประกาศข่าวร้ายแล้ว ผู้เผยพระวจนะก็ยังประกาศข่าวดีด้วย ซึ่งก็คือ ข่าวที่บอกว่า พระเจ้าจะชำระประชากรของพระองค์จากความบาป และทำให้พวกเขาสามารถรักษาพระวจนะของพระองค์ได้: “เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้าทั้งหลาย แล้วเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า... เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายของเรา ทั้งทำตามนั้น” (เอเสเคียล 36:25, 27; เทียบกับเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6-8; เยเรมีย์ 31:31-34)

- พระวณะ พระคริสต์มาเกิดเป็นมนุษย์ มาเกิด เชื้อฟัง และมีคำสั่ง (พระกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม): พระวณะของพระเจ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ และเชื้อฟังผู้เป็นบิดาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และได้เรียกผู้คนกลุ่มใหม่ให้ใช้ชีวิตที่ติดสนิทอยู่ในความรักของพระเจ้าด้วยการรักษาพระวณะของพระองค์ แม้แต่พระเยซูเอง พระองค์ก็ยังดำรงชีวิตด้วย “พระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” และปิดฉากการทำพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้ด้วยการส่งสาวกของพระองค์ให้สร้างสาวกให้มากขึ้น “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 4:4, 28:20; นอกจากนี้ โปรตตุ ยอห์น 1:14, 5:19, 15:10)
- ประชากรในพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้ามารวมตัวกันเพื่อฟังพระวณะของพระเจ้า (พระธรรมกิจการ): ประชากรในพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญา มารวมตัวกันเพื่อฟังพระวณะของพระเจ้า เป็นเป้าหมายหลัก และหลังจากนั้นก็กล่าวคำพูดกลับไปหาพระองค์ด้วยการอธิษฐาน: “เราทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูต และร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน” นี่คือนิสัยที่ผู้นำคริสตจักรควรจะอุทิศตนให้อย่างเต็มที่: “ส่วนเราจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและในพันธกิจแห่งพระวณะ” (กิจการ 2:42, 6:4)

- ประชากรในพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้ามารวมตัวกันเพื่อดำเนินชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า (จดหมายของอัครสาวก): “จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญูณด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน” (โคโลสี 3:16) จดหมายของอัครสาวกซึ่งมองย้อนกลับไปที่ชีวิตของพระคริสต์ และสื่อความหมายเหล่านั้นออกมา ช่วยให้ประชากรของพระเจ้าดำรงชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระคริสต์และเติบโตขึ้นในความรักของพระเจ้า: “แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจาก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง” (1 ยอห์น 2:5)
- ประชากรในพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าจะอดทนบากบั่นอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าจนถึงวันสุดท้าย (วิวรณ์): พระเยซูคริสต์ให้คุณค่าของการรักษาพระวจนะของพระองค์เท่ากับการประกาศยอมรับพระนามของพระองค์ พระองค์ได้กล่าวกับคริสตจักรแห่งหนึ่งว่า “เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ถือรักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา” (วิวรณ์ 3:8)

หนึ่งในบทเรียนหลักของพระคัมภีร์ คือ มีทางชีวิตให้เลือกสองทาง: เราสามารถเลือกเชื่อฟังพระวอแนะของพระเจ้า หรือ เลือกปฏิเสธพระวอแนะของพระองค์ พระเยซูบอกว่า มนุษย์ไม่สามารถรับใช้เจ้านายสองคนในเวลาเดียวกันได้ ดังนั้น เมื่อพระองค์ได้ประกาศถึงอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ได้เรียกมนุษย์ทุกคนให้กลับใจใหม่และมีความเชื่อ พระองค์ได้ทำการขีดเส้นบนพื้นทราย เราจะเลือกทำตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ หรือเลือกทำตามกฎเกณฑ์ของตัวเอง ถ้อยคำของพระเจ้าหรือถ้อยคำของเราเอง เราจำเป็นต้องเลือกทางใดทางหนึ่งเท่านั้น ไม่มีทางสายกลาง แล้วพระเยซูคริสต์จะเปิดเผยพระองค์เองกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระวอแนะของพระเจ้า มากยิ่งกว่าคนในครอบครัวและคนในชนชาติของพวกเขา: “มารดาของเราและพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวอแนะของพระเจ้าและทำตาม” (ลูกา 8:21)

ถึงตอนนี้ ประชากรของพระเจ้าไม่ได้ถูกตัดสินว่าเป็นคนบริสุทธิ์และชอบธรรมจากความสามารถของพวกเขาในการทำตามพระวอแนะของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่สามารถทำตามพระวอแนะได้อย่างสมบูรณ์ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสามารถเปลี่ยนพื้นฐานของท่าทีในหัวใจของพวกเขาให้หันเข้ามาหาพระวอแนะของพระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะต่อสู้และบากบั่นในการเชื่อฟังและทำตาม ถึงแม้ว่าจะทำได้ไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม หัวใจของพวกเขาเป็นเหมือนหัวใจของคนที่มีความรัก ที่รอคอยอย่างกระตือรือร้นที่จะได้รับข้อความจากคนรัก หรือหัวใจของนายทหารที่ถูกล้อมรอบด้วยกองไฟของข้าศึก และหูของเขาเฝ้ารอคอยที่จะได้ยินเสียงของคนจะมาช่วยเหลือ ประชากรของพระเจ้าต้องการได้ยินเสียงจาก

พระเจ้าเสมอ ถึงแม้ว่าความบาปที่อยู่ภายในยังคงต่อสู้กับความปรารถนาใหม่ที่ว่านี้ ผมขอสรุปเนื้อหาทั้งหมดเป็น 4 ประเด็น ดังนี้:

- พระเจ้าได้สร้างอาดัม สร้างคุณ และสร้างผม เพื่อให้สะท้อนบุคลิกลักษณะของพระองค์เอง
- ในการสะท้อนบุคลิกลักษณะของพระองค์ เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้า
- ประชากรของพระเจ้า ตามความหมายที่แท้จริง คือ คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ นั่นคือสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้พูดไว้อย่างชัดเจน “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” ผู้ที่ไม่ใช่แกะของพระเจ้าย่อมไม่ฟังเสียงพระองค์ “เราบอกพวกท่านแล้วแต่ท่านไม่เชื่อ พวกท่านไม่เชื่อเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา” (ยอห์น 10:27, 25-26)
- ดังนั้น พระวจนะของพระเจ้าจึงได้ทำการแบ่งแยก คือ การแบ่งแยกคริสเตียนออกจากคนที่ไม่เป็นคริสเตียน นอกจากนี้ พระวจนะยังได้ทำการแบ่งแยกตัวตนภายในของคนที่เป็นคริสเตียนออกเป็นสองส่วน คือ “ตัวตนเก่า” และ “ตัวตนใหม่”

ดังเช่นที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้กล่าวว่า “เพราะว่าพระวอของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคดียิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั้งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮีบรู 4:12)

การล่อลวงเพื่อทำให้อ่อนลง

หากพระวอของพระเจ้าทำการแบ่งแยก จึงไม่ได้เป็นเรื่องยากเลยที่จะเดาว่า การล่อลวงแบบใดที่คอยดักรุมรอคริสเตียนอยู่ ประการแรกเราจะถูกล่อลวงให้รวบรวมผู้คนเข้ามาด้วยการใช้สิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระวอของพระเจ้า อย่างเช่น ดนตรี หรือรูปแบบ หรือวิธีการนมัสการ เราจะพิจารณาเรื่องนี้กันในบทที่ 3 ประการที่สอง เราจะถูกล่อลวงให้ทำให้พระวอของพระเจ้าอ่อนลง การทำให้พระวอของพระวอออ่อนลง อย่างเช่น การนำพระคัมภีร์มาใช้ในวิธีการที่อาจจะเป็นเหมือนกับการเดินเข้ามาในห้องๆ หนึ่งพร้อมกับการแกว่งดาบไปมาซึ่งอาจจะทำให้ผู้คนในห้องนั้นต่อต้านหรือหลีกเลี่ยง เพราะฉะนั้นก็งัดดาบนั้นไว้ในฝักของมันดีกว่า เป็นแบบนี้หรือเปล่า?

แน่นอนว่ามันไม่ควรเป็นแบบนี้ เมื่อเราทำการเชื่อเชิญ เราเชื่อเชิญผู้คนให้เข้ามาหาบางสิ่งบางอย่างที่พระเยซูไม่ได้เชื่อเชิญให้พวกเขา มาหา เหมือนกับการเชิญเพื่อนมาดูการแข่งบาสเกตบอล เมื่อพระเยซูตั้งใจที่จะเชิญพวกเขามาร่วมงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงาน อันที่จริงพระเยซูได้เชิญผู้คนให้มาร่วมงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานอย่าง

เฉพาะเจาะจง โดยรู้ว่าคนจำนวนมากปฏิเสธที่จะสวมชุดสำหรับงานอภิเษกสมรส (มัทธิว 22:11-13) เชื่อหรือไม่ว่า พระเยซูตั้งใจที่จะแบ่งแยกผู้คนด้วยการเรียกให้พวกเขากลับใจใหม่ (มัทธิว 10:34) เมื่อเราทำให้การเชื่อเชียวอ่อนลงด้วยการละเว้นการพูดถึงเรื่องที่ยากๆ ก็เท่ากับว่าเรากำลังขัดขวางเป้าหมายการเชื่อเชียวที่แท้จริงของพระองค์

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพระวอแนะของพระเยซูคริสต์ทำงาน พระวอแนะนั้นจะทำให้บรรลุมรดกประสงค์ของพระวอแนะเอง แกะของพระเยซูฟังเสียงพระองค์ ดังเช่นที่เราได้อ่านไปแล้ว (ยอห์น 10:16, 27) พวกที่ไม่ได้เป็นแกะของพระองค์ย่อมไม่ฟังเสียงพระองค์ (ข้อ 26) เมื่อเราเองในฐานะผู้เชื่อและติดตามพระเยซูคริสต์ส่งเสียงเรียกผู้คนด้วยเสียงของพระองค์ ผู้คนจะยอมรับเราหรือปฏิเสธเราก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาเป็นคนของพระเยซูหรือไม่ นี่คือนสิ่งที่อัครสาวกยอห์นได้กล่าวไว้ในจดหมายฉบับหนึ่งของท่าน: “ผู้ที่รู้จักพระเจาก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจาก็ไม่ฟังเรา” (1 ยอห์น 4:6)

สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรในทางปฏิบัติ? หมายความว่า ชีวิตของคริสตจักรจะต้องเริ่มต้นที่อะไรบางอย่างที่ธรรมดาและพื้นฐานที่สุด สิ่งนั้นก็คือ การเชื่อเชียว

การเชื่อเชียว

ไม่เคิลจำเป็นต้องได้รับการเชื่อเชียว สำหรับเขาการเชื่อเชียวเริ่มต้นด้วยกระดาษแผ่นหนึ่งที่ถูกฉีกและยับเยินและมีถ้อยคำที่เขียนโดย

ชายคนหนึ่งเมื่อสามพันปีที่แล้ว “เชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่า พระยาห์เวห์ ประเสริฐ”

สำหรับแมท เพื่อนคนหนึ่งของผม การเชื่อเชิญมาจากการเทศนากลางแจ้งของนักเทศน์ท่านหนึ่งในมหาวิทยาลัยของเขา ในทุกวันนี้คริสเตียนหลายคนคงรู้สึกขยาดเมื่อนึกถึงนักเทศน์ข้างถนนที่ยืนบนแท่นยกสูง และช่วงสองปีแรกในมหาวิทยาลัย แมทเองก็เคยล้อเลียนนักเทศน์คนนั้นด้วยเช่นกัน แต่หลังจากนั้นในปีที่สามเขาฟัง และกลับใจใหม่ และเชื่อ ปัจจุบันนี้แมทเป็นผู้ปกครองคริสต์จักร

สำหรับอิสราเอล เพื่อนอีกคนหนึ่งของผม การเชื่อเชิญของเขามาจากคนแปลกหน้าที่พบเจอกันบนถนนตอนที่เขาประจำการอยู่กับกองทัพบกในประเทศเกาหลีใต้ มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาเขาและเริ่มพูดเกี่ยวกับพระเยซู มันเป็นกลยุทธ์การประกาศข่าวประเสริฐที่คนในยุคนี้ไม่นิยมทำกันแล้ว แต่ในที่สุดแล้ว อิสราเอลได้ไปที่คริสต์จักรของชายคนนี้ กลับใจใหม่ และเชื่อพระเจ้า ทุกวันนี้พระวอจนะได้ส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานผ่านชีวิตของอิสราเอลเมื่อเขาแสดงบทเพลงคริสเตียนสไตล์ฮิปฮอป ซึ่งเขาได้ผลิตผลงานออกมาหลายอัลบั้มแล้ว

สำหรับคลอเดีย เพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งทำงานเป็นบรรณารักษารนิตยสารฉบับหนึ่งในกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. มาหลายสิบปี การเชื่อเชิญมาจากศิษยาภิบาลวัยกลางคนท่านหนึ่งของเขาเทิร์น แบ็ปติสต์ ที่ชื่อ มาร์ค ซึ่งมักจะใส่ชุดสูทในวันอาทิตย์ ซึ่งน้อยคนที่จะได้เห็นสะโพกของเขา มาร์คได้สอนชุดบทเรียนพระคัมภีร์ในพระธรรมมาระโกให้กับคลอเดียอย่างต่อเนื่อง และเธอได้กลับใจใหม่และเชื่อพระเจ้า ไม่นานหลังจาก

การกลับใจใหม่ คลอเดียได้บอกกับบิล ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยไอวี่ลีก ซึ่งเป็นคริสเตียนเพียงแคในนาม มีบางเรื่องที่บางคนคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรพูดคือคำพูดที่ว่า “คุณไม่ได้เป็นคริสเตียน” คลอเดียได้เชื่อเชียว เขาให้กลับใจใหม่และเชื่อพระเจ้าและเขาก็ทำ ปัจจุบันนี้บิลและคลอเดียแต่งงานกันและทั้งคู่เป็นสมาชิกในคริสตจักรของผม

คุณจะสร้างคริสตจักรขึ้นมาจากความว่างเปล่าได้อย่างไร? ก็ด้วยคนที่ประกาศข่าวประเสริฐ คนที่ประกาศข่าวประเสริฐอาจจะเป็นหน้ากระดานแผ่นหนึ่งของพระคัมภีร์ คริสเตียนที่ร่อนรนคนหนึ่งบนถนน หรือศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ได้สูญทุกเนื้อที่ก็ได้ แต่จำเป็นต้องมีใครสักคนที่ประกาศ *ข่าวประเสริฐ* ข่าวดีของพระเยซูคริสต์ ใครสักคนจำเป็นต้องกล่าวถ้อยคำ และถ้อยคำนั้นจะต้องทำ 4 ประการ ต่อไปนี้:

- อธิบายว่าพระเจ้าสมบูรณ์ดีพร้อมและบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เพียงใด
- อธิบายเรื่องราวและสถานการณ์ความเสื่อมทรามของมนุษย์ ความผิดบาปของมนุษย์ และพระพิโรธของพระเจ้า
- บอกเล่าเกี่ยวกับองค์จอมกษัตริย์ที่ลงมาเพื่อซื้อฟืนกฎเกณฑ์การปกครองของพระองค์ทำให้ชีวิตกับชีวิตของผู้คนกลุ่มใหม่ โดยการใช้ชีวิตและตายแทนพวกเขา ยอมรับการลงโทษเพื่อชดใช้บาปของพวกเขา และจากนั้น เอาชนะความตายโดยการมีชีวิตเป็นขึ้นมาจากความตาย และสุดท้ายคือ

- เชื้อเชิญผู้ฟัง ให้ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าและเป็นองค์จอมกษัตริย์ ให้เชื่อและวางใจอย่างสมบูรณ์ในการไถ่บาปที่พระองค์ได้ทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน และให้ติดตามพระองค์

ในตอนต้นของหนังสือที่ยอดเยี่ยมเล่มหนึ่งของ จอห์น บันยัน เรื่อง *ปรีศนาธรรม* (*The Pilgrim's Progress*) ที่นำเสนอได้อย่างถูกต้องและชัดเจน ตัวละครเอกที่ชื่อ คริสเตียน บังเอิญได้พบกับหนังสือเล่มหนึ่งที่เตือนเขาเกี่ยวกับความตายและการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง ซึ่งทำให้เขาร้องไห้และหวาดกลัว ครอบครัวของเขาเยาะเย้ยเขา และไม่สามารถเข้าใจถึงความตระหนักและความหวาดกลัวที่เขามี จากนั้นตัวละครที่ชื่อผู้ประกาศ ได้ปรากฏตัวขึ้นและบอกกับเขาว่า “ผู้ชอบธรรมจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ” และเขาได้ย้าเตือนให้คริสเตียนคิดถึงพระวอแนะของพระเยซูที่ว่า “จงเข้าไปทางประตูแคบ”

นี่คือจุดที่ชีวิตของคริสต์จักรเริ่มต้นขึ้น คือ เริ่มต้นที่คนประกาศข่าวประเสริฐ คนที่ประกาศข่าวประเสริฐทำหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐ และเชื้อเชิญผู้คนให้ยอมรับข่าวประเสริฐนั้น

เท้าของผู้นำข่าวช่างงดงามจริงหนอ!

ผมยอมรับว่า การประกาศข่าวประเสริฐเป็นเรื่องยาก ผมยังจำได้ถึงเหตุการณ์ตอนที่ผมกำลังนั่งอยู่ข้างๆ คนขับรถแลนด์โรเวอร์ ในพื้นที่

ควบคุมการล่าสัตว์ในแอฟริกา ในระหว่างที่คนขับรถกำลังอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างระบบย่อยอาหารของแรดกับยีราฟ ผมก็กำลังคิดถามตัวเองอยู่ว่า ผมจะเปลี่ยนบทสนทนาเรื่องนี้ไปสู่เรื่องข่าวประเสริฐได้อย่างไร และ ณ จุดหนึ่ง ในขณะที่ผมได้เริ่มต้นพูด เขาก็พูดแทรกขึ้นมาว่า “ดูนั่น กิ้งก่า!” แล้วเขาก็เหี่ยบบเรคอย่างแรง เราชะโงกตัวออกจากรถและมองดูเจ้าสัตว์เลื้อยคลานตัวนั้น แล้วก็กลับเข้าไปในรถ และผมก็เริ่มครุ่นคิดอีกครั้งว่า ผมจะกลับไปสู่การพูดคุยกันเรื่องข่าวประเสริฐได้อย่างไร สุดท้ายแล้ว ผมไม่ได้ทำ ด้วยเหตุผลหลายประการ: ความกลัวคนการจัดลำดับความสำคัญที่ผิด และผมให้ความสำคัญต่อข่าวประเสริฐน้อยเกินไป

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผมไม่ได้พูดเรื่องข่าวประเสริฐก็เพราะว่า ผมลืมสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนเราเกี่ยวกับคนที่ประกาศข่าวประเสริฐ พระคัมภีร์บอกว่าพวกเขามีเท้าที่สวຍงาม! ฟังนะ: “เท้าของผู้นำข่าวซึ่งอยู่บนภูเขานั้นช่างงดงามจริงคือผู้นำข่าวที่ประกาศสันติภาพ และผู้ที่นำข่าวอันน่ายินดี ทั้งเท้าของผู้ประกาศความรอดและผู้กล่าวกับศิโยนว่า ‘พระเจ้าของท่านทรงครอบครอง’ ” (อิสยาห์ 52:7)

คุณลองจินตนาการว่า คุณกำลังยืนอยู่บนถนนของเมืองแห่งหนึ่งที่กำลังตกอยู่ในภาวะสงคราม แล้วคุณก็มองขึ้นไปบนภูเขาที่อยู่ใกล้ๆ และเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังวิ่งลงมาจากภูเขาตรงเข้ามาในเมืองพร้อมกับร้องตะโกนว่า “สันติภาพ! พวกเรารอดแล้ว!” เท้าของผู้ชายคนนั้นช่างงดงามจริงหนอ!

เปาโลนำเสนอด้วยภาพเดียวกันโดยเน้นที่คนนำข่าวดี ในพระธรรมโรม บทที่ 10 เมื่อท่านอ้างถึงพระธรรมอิสยาห์ ท่านเขียนว่า “พวกที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร? และเมื่อไม่มีผู้ประกาศ เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไร? และถ้าไม่มีใครใช้พวกเขาไป เขาจะไปประกาศได้อย่างไร? ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “*เท้าของคนเหล่านั้นที่นำข่าวดีมา ช่างงามจริงๆ หนอ*” (ข้อ 14-15) เปาโลรู้ว่า “*ความเชื่อเกิดขึ้นได้เพราะการได้ยิน*” (ข้อ 17)

ทำไมคนนำข่าวคนนี้จะจึงดงามยิ่งนัก? ทำไมต้องมีความชื่นชมยินดีในหัวใจมากขนาดนั้นด้วย? เนื่องด้วยเหตุผล 5 ประการ ดังต่อไปนี้:

1. *คนนำข่าวมีข่าวมาบอก* เขาไม่ได้นำบัญญัติรายการสิ่งที่จะต้องทำ หรือนำเรื่องมาได้เพียงกับเรา ไม่ใช่เลย เขาประกาศถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ งานสำเร็จแล้ว เราชนะสงครามแล้ว กลับบ้านกันเถิดพวกเรา พระคริสต์ได้จ่ายค่าชดใช้โทษบาปให้เราแล้ว
2. *คนนำข่าวประกาศสันติภาพ* โดยธรรมชาติ พวกเราเป็นคนที่เห็นแก่ตัวเองเป็นอันดับแรก หมายความว่า เรากำลังใช้ชีวิตในสภาพที่ต่อสู้กับพระเจ้าและคนอื่นๆ ตลอดเวลา และในระหว่างการต่อสู้นั้น คนนำข่าวดีก็มาถึงพร้อมข้อเสนอสันติภาพระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ เขาได้นำ *ซาโลม* มาให้เรา ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การสงบศึกชั่วคราว แต่เป็นความสามัคคีและความปรองดอง เป็นเอกภาพและ

เป็นหนึ่งเดียวกัน ช่างงดงามจริงหนอ คนที่นั่งมาบนหลังม้าที่วิ่งเข้ามาในเมืองพร้อมกับประกาศว่า “สันติภาพ!”

3. *คนนำข่าวนำข่าวมาบอกและเป็นข่าวที่ดีมาให้เรา* หากคุณเป็นคริสเตียน คุณรู้ถึงข้อดีของการให้อภัย ข้อดีของการรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้า ข้อดีของการเป็นอิสระจากบาป ข้อดีของการมีชีวิตใหม่ที่เปลี่ยนแปลง การมารวมตัวกันเพื่อทำความดีบนพื้นฐานของข่าวประเสริฐ ข้อดีของความเชื่อ ความหวัง และความรัก
4. *คนนำข่าวประกาศความรอด* ผู้คนต้องการความช่วยเหลือให้รอดจากอะไรบ้าง? ความยากจน? ท้องที่หิวโหย? โรค เฮชไอ วี / เอดส์? สงครามและการต่อสู้? ความตาย? ใช่แล้ว ทุกสิ่งที่กล่าวมานี้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงผลลัพธ์ของปัญหาที่แท้จริง และปัญหานั้นก็คือ ความบาปที่เราทำต่อพระเจ้า และพระพิโรธที่พระองค์มีต่อเรา ในความเป็นจริงแล้ว พระเจ้าต้องการใช้ภาพที่เจ็บปวดใจ ไม่ว่าจะเป็น ความยากจน ความเจ็บป่วย และความตาย เพื่อให้ทำงานในฐานะของคำเตือนด้วยความรักที่บอกเกี่ยวกับการพิพากษาลงโทษที่กำลังจะมา ซึ่งจะหนักหนาสาหัสยิ่งกว่านี้มาก ช่างงดงามจริงหนอ เท้าของผู้ที่เดินทางมาหาเราและบอกว่า “ต้องการความรอด เชิญมาทางนี้”

5. คนนำข่าวประกาศกฎเกณฑ์การปกครองของพระเจ้า และกฎเกณฑ์การปกครองของพระเจ้าย่มีสภาพอ่อนโยนและไม่หนัก นำมาซึ่งสันติภาพ ให้ชีวิตที่ดี และการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงาม ในขณะที่เพื่อนของเราซึ่งไม่ใช่คริสเตียนกำลังใช้ชีวิตอยู่ในกับดักของการกดขี่ข่มเหงของนิสัยที่ผิดบาปอุดมการณ์แบบโลก และอำนาจฝ่ายวิญญาณที่เสื่อมทราม ข้างดงามจริงหนอ คนประกาศข่าวประเสริฐที่มาประกาศข่าวดีเรื่องอิสรภาพภายใต้กฎเกณฑ์การปกครองของพระเจ้า!

ข้างดงามจริงหนอ! เหล่าบรรดาคนที่ประกาศข่าวประเสริฐกับไมเคิล และกับเพื่อนๆ ของผม แมท อิสราเอล และคลอเดีย

ข้างดงามจริงหนอ! เหล่าบรรดาคนที่ประกาศข่าวประเสริฐให้กับคริสเตียนในประวัติศาสตร์ที่คุณชื่นชอบ ผู้นำคริสต์จักรที่คุณชื่นชอบ และนักเขียนคริสเตียนที่คุณชื่นชอบ และเพื่อนๆ คริสเตียนที่คุณรักจะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นเพราะความกลัวและตารางงานที่ยุ่งเหยิงมากจนไม่มีใครสักคนที่จะพูดคำว่า “พระเยซู” หรือ “ความบาป” หรือ “ไม่กางเขน” หรือ “กลับใจใหม่” กับคนเหล่านี้?

จะเป็นอย่างไร ถ้าหากไม่มีใครเคยประกาศข่าวประเสริฐกับคุณ? ไม่แม้แต่สักคำเดียวที่เกี่ยวกับข่าวประเสริฐ ไม่มีเลยจริงๆ นอกเสียจากว่าคุณเชื่อในข่าวประเสริฐอื่นที่ต่างจากผม คุณจะตอบว่า ก็จะไม่มีการยกโทษให้ความผิดบาปของคุณ ใช่มั้ย? ไม่สามารถหลุดรอดออกมาจากการกดขี่ข่มเหงของบาปได้ ใช่มั้ย? ไม่ได้รู้จักกับความรัก

ของพระเจ้าที่มีในพระคริสต์ ใช่หรือไม่? ช่างงดงามจริงหนอ คนที่ประกาศข่าวประเสริฐกับคุณ!

คำถามบนเครื่องบิน

ชายคนแรกที่เดินขึ้นเครื่องบินเป็นชายสูงอายุและต้องการความช่วยเหลือพิเศษ เขานั่งลงในที่นั่งแถวแรก ติดหน้าต่าง ผมเป็นคนที่สองที่เดินขึ้นเครื่องบินและนั่งลงในที่นั่งติดทางเดิน แถวเดียวกันกับเขา เราเริ่มคุยกันทันที เขาบอกผมว่า เขาคิดว่านี่อาจจะเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของเขา เพราะว่าเขาอายุมากแล้ว มีความคิดหนึ่งเข้ามาในหัวของผมว่า “แล้วถ้าไม่มีใครได้ประกาศข่าวประเสริฐกับเขาเลยล่ะ? ภัยของเขาใกล้ที่จะได้พบกับผู้พิพากษาของเขาแล้ว” ดังนั้นผมจึงถามชายชราคนนั้นกลับไปด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลแบบศิษยาภิบาลว่า “ถ้าหากว่าครั้งนี้เป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของคุณ คุณมั่นใจหรือยังว่าคุณพร้อมแล้วที่จะพบกับพระเจ้า?”

เขามีปัญหาเกี่ยวกับการได้ยิน จึงขอให้ผมถามคำถามอีกครั้ง ผมรู้สึกกังวลกับพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ยืนอยู่ไกลออกไป ประมาณสีฟุต รวมทั้งผู้โดยสารคนอื่น ๆ ที่กำลังเดินขึ้นเครื่องบินและยืนอยู่ใกล้ๆ เกือบซัดขาของผม อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าผมจะเพิ่มเสียงของตัวเองให้ดังขึ้นอีกหน่อยโดยไม่ให้เป็นจุดสนใจ ผมถามเขาอีกครั้งว่า “คุณมั่นใจหรือยังว่าคุณพร้อมแล้วที่จะพบกับพระเจ้า?” เขาตอบกลับมาอีกครั้งว่า “คุณพูดว่าอะไรนะ?”

ถึงจุดนี้ ทำให้ผมฉุกคิดว่า คำถามที่ว่า “คุณพร้อมแล้วหรือยังที่จะพบกับพระเจ้า?” มันอาจจะทำให้ผู้โดยสารเครื่องบินในยุคหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน ตกใจกลัว อย่างไรก็ตาม ผมนึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรแทนประโยคนี้ และผมก็มีความมุ่งมั่นมากพอที่จะไม่ยอมให้ความรู้สึกลึกกลัวคนดูถูกมาหยุดผมได้ นี่อาจจะเป็นคำถามกำหนดชีวิตนิรันดร์ของชายชราคนนี้ได้ แล้วผมจึงตะโกนออกไปดังๆ ว่า “คุณมั่นใจหรือยังว่าคุณพร้อมแล้วที่จะพบกับพระเจ้า?” ใช่แล้ว ณ จุดนั้นไม่มี “ความเป็นศิษยาภิบาล” เหลืออยู่ใน “น้ำเสียงแบบศิษยาภิบาล” ของผมอีกเลย

ขอบคุณพระเจ้า ที่พนักงานต้อนรับไม่ได้เรียกฝ่ายรักษาความปลอดภัยมาลากผมลงจากเครื่องบิน ผมได้มีบทสนทนาที่ดีกับชายคนนั้น ผมหวังว่าเมล็ดพันธุ์นั้นจะเกิดผล และเขาได้กลับใจใหม่และเชื่อพระเจ้า นับจากเวลานั้น มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้

ผมค่อนข้างแน่ใจว่าผมไม่ใช่คนประกาศข่าวประเสริฐที่ดี แต่ผมพยายามที่จะทำด้วยความซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นอุปนิสัยหลักที่พระคริสต์เรียกร้องให้เราเป็น หลังจากนั้นแล้ว พระเจ้า เป็นผู้คนที่ช่วยให้เราเติบโต!

หนังสือแนะนำ

Dever, Mark. *Gospel and Personal Evangelism*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2007.

Packer, J. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 1991. First published in 1961.

Stiles, Mark. *Evangelism: How the Whole Church Speaks of Jesus*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2014.

3

พระวอแนะ ปลดปล่อย

การรักษาความเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระวอแนะของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ยาก
ก็ครั้งแล้วที่ผมได้เล่าข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ให้เพื่อนๆ
หรือคนแปลกหน้าได้ฟัง แล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ก็ครั้งแล้วที่ผมได้ขึ้นไปยืนบนธรรมาสันด้วยหัวใจที่พองโตและ
ด้วยความชื่นชมยินดีในพระวอแนะของพระเจ้า เทศนาด้วยความตั้งใจ
อย่างเต็มที่ และสุดท้ายก็ได้รับแค่เพียงคำขอบคุณตามมารยาทจาก
สมาชิกที่กำลังรีบเดินออกไปยังประตูคริสตจักร

ก็ครั้งแล้วที่ผมพบว่า หัวใจของผมเองด้านชาต่อพระคัมภีร์

ความเชื่อเป็นเรื่องที่ยาก เพราะว่าการทำงานของพระวอแนะของ
พระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา เราพบว่า ศิษยาภิบาล
ทั้งหลายใช้เวลาสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าในการศึกษาค้นคว้า ทั้งจาก
หนังสือใหม่ๆ และหนังสือที่เก่าแก่ และในปีแล้วปีเล่าได้มีบทเทศนาบน

ธรรมชาติที่เต็มไปด้วยพระวณะของพระเจ้าที่เก่าแก่ยิ่งกว่า แต่กระนั้นเมื่อพวกเขาออกไปข้างหน้ากลับพบกับสมาชิกหน้าเดิมๆ ที่จ้องกลับมาที่พวกเขา พวกเขาเริ่มสงสัยว่าทำไมดูเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ศิษยาภิบาลบางคนเดินกลับไปยังห้องทำงาน มองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วมองเห็นบันจันที่อยู่ห่างออกไปครึ่งไมล์กำลังก่อสร้างหอประชุมขนาด 5,000 ที่นั่งพร้อมกับหน้าจอฉายวิดีโอขนาดใหญ่และวงดนตรีชายล้วนของคริสตจักรแห่งใหม่ที่กำลังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก เมื่อมาถึงตรงนี้คุณแทบจะได้ยินเสียงถอนหายใจได้เลยทีเดียว

พระวณะและบางอย่างที่มากกว่านั้น

เมื่อเร็วๆ นี้ ผมได้ยินเรื่องราวของกลุ่มศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งซึ่งกำลังต่อสู้ดิ้นรนกับการรักษาความเชื่อมั่นในพระวณะของพระเจ้า ในอดีตที่ผ่านมา ผู้นำเหล่านี้เป็นที่รู้จักดีเรื่องการอุทิศตนในการเทศนาแบบอรรถาธิบาย (expositional) พวกเขาจะยืนขึ้นเพื่ออ่านและสอนพระคัมภีร์ด้วยท่าทีที่น่าเคารพยำเกรง และความเยียบสงบจะเกิดขึ้นในที่ประชุม ทุกคนจะตั้งใจฟัง การขยับตัวแบบอยู่ไม่สุขก็จะหยุดลง

แต่หลังจากนั้นมีบางอย่างเปลี่ยนไป พวกเขารู้สึกหมดกำลังใจเนื่องจากไม่มีการเติบโต ดังนั้น พวกเขาจึงเปลี่ยนเป้าหมายไปที่การนมัสการรอบที่สองซึ่งเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ ศิษยาภิบาลแต่ละคนได้มีการเปลี่ยนทรงผมและเสื้อผ้าของพวกเขาระหว่างรอบนมัสการ ใส่เจลแต่งผมให้มากขึ้น? ทำทรงผมให้ชี้ๆ ตั้งๆ มากขึ้น?

ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ คริสตจักร “ไม่มีความเยียบสงบ” แม้แต่ในเวลาที่พระวจนะของพระเจ้าถูกกล่าวออกมา นี่คือนิสัยที่สมาชิกที่กำลังจะลาออกคนหนึ่งได้กล่าวไว้ นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกที่กำลังจะลาออกอีกคนหนึ่ง (ตัวเขาเองเป็นที่รู้จักว่าเป็นคนแต่งตัวทันสมัย) รู้สึกสลดใจว่าผู้นำคริสตจักรเริ่มจะสับสนระหว่างการมีรอยสักกับ “ความน่าเชื่อถือ” สมาชิกทั้งสองคน (เช่นเดียวกับอีกหลายๆ คน) เดินออกจากคริสตจักรนี้เพื่อไปหาคริสตจักรที่มีพระวจนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

ในอีกแง่มุมหนึ่ง เป็นเรื่องง่ายที่จะรู้สึกเห็นใจศิษยาภิบาลเหล่านั้น อัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า เขาจะ “ยอมเป็นคนทุกแบบต่อทุกคน” (1 โครินธ์ 9:22) ซึ่งไม่แปลกใจที่อาจจะมีบางคนแปลความหมายว่าเป็นคำสั่งให้แต่งตัว พูด ร้องเพลง หรือแม้กระทั่งออกแบบอาคารตามสมัยนิยมของคนทั่วไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าศิษยาภิบาลเหล่านี้ได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของแต่ละยุคสมัย และพวกเขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเข้าถึงทั้งคนรุ่นใหม่และคนรุ่นเก่า ผมไม่ได้มีปัญหากับเจلدแต่งผมหรือเสื้อเชิ้ตตามสมัยนิยม และแน่นอนว่าผมไม่มีปัญหาอะไรกับคริสตจักรขนาดใหญ่ ขอพระเจ้าเติมเต็มคริสตจักรของเราทุกๆ แห่ง!

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้ผมกังวลเกี่ยวกับภาพเหตุการณ์ในลักษณะนี้คือ ความเป็นไปได้ของการขาดความเชื่อ มีการตั้งสมมติฐานข้อหนึ่งที่กล่าวว่า พระวจนะของพระเจ้าอย่างเดียว “ทำงานไม่สำเร็จ” กล่าวคือ พระวจนะของพระเจ้าอย่างเดียวยังไม่เพียงพอและจำเป็นต้องมีอย่างอื่นช่วยอีกนิดหน่อย เหมือนกับผู้หญิงที่ไม่สามารถหาคุ้เทศได้ด้วย

การใส่ชุดเดรสตัวเก๋าสีพ่นๆ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องซื้อชุดสวยๆ ให้เธอพร้อมกับเพิ่มเมคอัพอีกนิดหน่อย

เราจำเป็นต้องระมัดระวังในการตีความหมายคำพูดของเปาโล เพื่อจะทำให้ท่านดูเหมือนเป็นนักการตลาดสมัยใหม่ที่มีกลยุทธ์ในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ผมเข้าใจว่าทำไมสำนักพิมพ์นิตยสาร บริษัทรถยนต์ และผู้ค้าปลีกเสื้อผ้าจึงต้องปรับเปลี่ยนแคมเปญด้านการตลาดให้ตอบสนองต่อรสนิยมพื้นฐานของกลุ่มคนที่แตกต่างกัน ก็เพราะว่ามันใช้ได้ผล มันช่วยเพิ่มจำนวนลูกค้าได้จริงๆ แต่พระเจ้าจำเป็นต้องดึงดูดความสนใจของคนบาปโดยการใช้วิธีการเดียวกันนี้หรือ?

เปาโลแนะนำให้เรายอมเป็นคนทุกแบบต่อทุกคน แต่ความหมายที่แท้จริงของท่านก็คือ เราควรยอมเสียสละความชอบหรือความพึงพอใจส่วนตัวของเรา ถ้าหากสิ่งเหล่านั้นเป็นสาเหตุทำให้คนอื่นต้องสะดุดในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันกับการพยายามเพิ่มจำนวนผู้ฟังด้วยการใส่กางเกงยีนส์ตามแฟชั่น

ยิ่งไปกว่านั้น ลองสังเกตดูว่า เกิดอะไรขึ้นเมื่อเราพยายาม “เข้าถึงผู้คน” ด้วยการใช้วิธีการเหล่านี้: มันทำให้มีการแบ่งแยกประชากรของพระเจ้าออกเป็นกลุ่มๆ ตามช่วงวัย กลุ่มวัฒนธรรม และเชื้อชาติ การลดกำแพงลงเพื่อคนกลุ่มหนึ่งอาจจะทำให้กำแพงของคนอีกกลุ่มหนึ่งสูงขึ้น

หลังจากเริ่มต้นด้วยการวิพากษ์วิจารณ์มาแล้ว ถึงตอนนี้ผมขอยอมรับว่า จำเป็นที่จะต้องมีการพูดคุยกันอย่างจริงจังเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระวอณะของพระเจ้าและสิ่งอื่นๆ ที่คริสเตียนใช้

ในงานพันธกิจ แม้ว่าเราจะยอมรับว่า การทำงานของพระวจนะโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์อำนาจที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการเสริมสร้างชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่เราจะเชื่อมโยงพันธกิจการสอนพระวจนะของพระเจ้ากับพันธกิจอื่นๆ ที่เป็นกิจกรรมได้อย่างไร การต้อนรับแขก การเอาใจใส่ดูแลคนยากจน รูปแบบของดนตรีในคริสตจักร หรือสไตล์การแต่งตัวของนักเทศน์ มีความสำคัญแค่ไหน? แล้วชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือหรืออารมณ์ขันของนักเทศน์ล่ะมีความสำคัญหรือไม่? และอาคารคริสตจักรมีความสำคัญมากแค่ไหน?

ก่อนที่จะเราตอบคำถามเหล่านี้ เราต้องมาพิจารณาดูว่า เกิดอะไรขึ้นเมื่อกระแสไฟแห่งพระวจนะและพระวิญญาณของพระเจ้าไหลเข้าสู่โบสถ์ประชาตและเดินทางเข้าสู่หัวใจของคนๆ หนึ่ง เมื่อเราพบว่า พระวจนะและพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นสามารถทำอะไรได้บ้างในการให้ชีวิตและอิสรภาพแก่คนๆ หนึ่ง แล้วเราจะยืนอยู่ในจุดที่สามารถเข้าใจได้ดีขึ้นว่า เสียงดนตรีหรือกิจกรรมดีๆ หรืออัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ หรือแม้กระทั่งทรงผมแบบชี่ๆ ตั๋งๆ มีบทบาทในพันธกิจนี้อย่างไร สิ่งที่เราถามนี้เป็นสองเป้าหมายหลักของบทนี้ คือ การพิจารณาว่าพระวจนะของพระเจ้าทำอะไรบ้างเมื่อเข้าสู่หัวใจของมนุษย์ และหลังจากนั้นจะเป็นการเปรียบเทียบประเด็นดังกล่าวนี้กับแง่มุมอื่นๆ ของงานพันธกิจ

การเดินทางที่เสี่ยงอันตรายของไบรอัน

ก่อนที่ไบรอันจะเข้ามาเป็นสมาชิกในคริสต์จักรของผม เขาเคยใช้ชีวิตเกือบสิบปีของเขาไปกับการติดยาเสพติด เขาจะใช้เวลาตอนตีสองของทุกๆ คืนเดินทางกับเพื่อนๆ เข้าไปในพื้นที่แห่งแล้งกันดารของประเทศบัลติมอร์เพื่อซื้อขายเสพติด บางครั้งก็เป็นโคเคน บางครั้งก็เป็นเฮโรอีน บางครั้งก็เป็นกัญชา การเดินทางของเขาเสี่ยงอันตราย เขาได้เห็นเพื่อนหลายคนถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกจับกุม ดังนั้นในขณะที่เพื่อนของเขากำลังขับรถ เขาจะนั่งเงียบๆ อยู่บนที่นั่งแถวหลังและอธิษฐานในใจขอให้พระเจ้าปกป้องเขา พ่อแม่ของไบรอันได้บอกข่าวประเสริฐกับเขา และเขาได้อธิษฐานรับเชื่อด้วยตัวเอง แต่ตอนนี้เขากำลังติดอยู่กับดักของยาเสพติดอย่างเต็มตัว

เขาได้พูดถึงคนส่งยาเสพติดว่า “ผมหวาดกลัวสุดๆ แต่มันก็ไม่มากพอที่จะทำให้ผมบอกพวกเขาให้จอดรถและลงไปจากรถ ผมไม่สามารถหยุดการเสพติดได้” ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานว่า “พระเจ้าผมรู้ว่าสิ่งนี้มันผิด แต่ขอให้ผมได้ออกไปจากเมื่อนี้ในคืนนี้โดยไม่ถูกทำร้ายร่างกาย ไม่ถูกปล้น หรืออะไรที่แย่กว่านั้นด้วยเถิด”

ภาพของไบรอันที่อธิษฐานระหว่างการเดินทางไปรับยาเสพติดเตะใจผมด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรก ผมเข้าใจดีถึงการกระทำดังกล่าว ผมเป็นคนบาป ผมไม่เคยติดยาเสพติด แต่ผมติดสิ่งอื่นๆ อย่างเช่น ความหยิ่งโสหรือความทะนงตน ผมรู้ว่ามันเป็นยังงี้ในการที่ผมตัดสินใจเลือกบางสิ่งบางอย่างถึงแม้ผมจะรู้ว่าสิ่งที่เลือกนั้นมันจะ

ทำร้ายผม ประการที่สอง มันเป็นภาพตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของการตกเป็นทาสของความบาป คุณรู้ดีว่าไม่ควรตอบตกลงต่อการล่อลวง แต่คุณก็ยังทำมันอยู่ดี

หัวใจที่ตกเป็นทาส

แน่นอนว่าความบาปเป็นเหมือนนายทาส มันผูกมัดให้หัวใจของเราต้องการในสิ่งที่ผิด มันพยายามโน้มน้าวหัวใจของเราว่า ความจริงของพระเจ้าเป็นคำโกหก และบอกเราว่า ความบาปให้ความสุข ความพึงพอใจได้มากกว่าพระเจ้า

สิ่งที่น่ากลัวก็คือ เราเป็นทาสของความบาปมาตั้งแต่เกิด ดังเช่นที่พระเยซูได้พูดไว้ว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (ยอห์น 8:34) ตั้งแต่เกิด คำพูดนี้หมายความว่ารวมถึงพวกเราทุกคนด้วย

คำเปรียบเทียบของการเป็นทาสเป็นสิ่งที่เราควรจะได้ใคร่ครวญ ลองนึกภาพว่า ตัวคุณเองเป็นทาส มีโชตรวนพันรอบคอของคุณอยู่ และนายทาสของคุณจับปลายโซ่อีกด้านหนึ่งไว้ เขาสามารถดึงให้คุณไปทางไหนก็ได้ตามที่เขาต้องการ แต่คุณไม่สามารถทำแบบนั้นกับเขาได้

ดังเช่นที่พระคัมภีร์ได้บอกไว้ ความบาปไม่ได้ผูกมัดโชตรวนของมันเป็นรอบคอของคุณแต่ผูกมัดรอบหัวใจของคุณ สิ่งที่คุณรัก สิ่งที่คุณปรารถนา และสิ่งที่คุณเชื่อ และไม่ใช่ว่าใครอื่นที่ถือปลาย

ใช้ตรวนนั้นไว้ แต่เป็นตัวคุณเองที่ถือมัน! มันคือธรรมชาติบาปของคุณ ชีวิตที่ไม่มีพระเยซูคริสต์ ธรรมชาติบาปของคุณเป็นเจ้าของตัวคุณ มันต้องการให้ความปรารถนาของคุณเป็นไปตามทิศทางที่มันพึงพอใจ คุณต้องการในสิ่งที่ธรรมชาติบาปของคุณต้องการ ทุกๆ ครั้ง และตลอดเวลา

ปัญหาที่ลึกที่สุดของเราไม่ได้อยู่ที่ความปรารถนาหรือความต้องการของเรา ซึ่งเป็นเหมือนกับการบอกว่า รากของปัญหาคือ การที่เราเลือก สิ่งที่ดีชั่วแล้วชั่วอีก แต่ปัญหาของเราอยู่ที่ธรรมชาติของเราซึ่งเสื่อมทรามและเป็นบาป ความปรารถนาหรือความต้องการของเราจึงเป็นผลลัพธ์ของธรรมชาติของเรา ซึ่งเป็นเหมือนกับต้นแอปเปิ้ลที่ออกผลเป็นลูกแอปเปิ้ลตามธรรมชาติของมัน และเหมือนกับสิ่งใดที่มีความต้องการกินเนื้อสัตว์เนื่องจากเป็นธรรมชาติของมัน ดังนั้น คนบาปจึงต้องการหรือปรารถนาในสิ่งที่บาปตามธรรมชาติของเขาหรือเธอ

ธรรมชาติบาปคืออะไร? ความบาปเป็นธรรมชาติที่กีดกันตัวมันเอง ดังเช่นที่นักบุญออกัสตินได้กล่าวไว้ (ดู โรม 7:15-19) ธรรมชาติบาปได้ปลดพระเจ้าออกจากสถานะภาพการเป็นพระเจ้า มันไม่สามารถยอมรับได้ว่าพระเจ้าคู่ควรกับบัลลังก์ของพระองค์ เพราะมันมั่นใจว่ามันเป็นเจ้าของบัลลังก์ของพระองค์ ในเวลานั้นธรรมชาติบาปอาจจะ “เชื่อในพระเจ้า” และตัดสินใจให้พระองค์อยู่ใกล้ๆ เพื่อจะได้ใช้งาน เป็นเหมือนกับให้พระองค์ช่วยเหลือเวลาที่เข้าตาจน ธรรมชาติบาปอาจจะทำแม้กระทั่งพยายามเชื่อฟังกฎเกณฑ์ของพระเจ้าเพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองก็เป็นคนดีพอๆ กับพระเจ้า แต่ประเด็นหลักก็คือ สุดท้ายแล้วธรรมชาติบาปจะไม่สามารถรักพระเจ้าได้มากไปกว่าการรักตัวเอง หรือต้องการ

ถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ หรือยอมรับกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยใจชื่นชมยินดีได้ เหมือนกับการที่คุณร้องขอให้ต้นแอปเปิ้ลออกผลเป็นส้ม หรือขอให้สิงโตกินหญ้า นี่คือนสิ่งที่เปาโลได้กล่าวไว้: “เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8:7)

ช่วงเป็นถ้อยคำที่หนักแน่นและชัดเจนมาก “ไม่สามารถปฏิบัติตามได้”

“หัวใจต้องการสิ่งที่มันปรารถนา” วู้ดดี อัลเลน กล่าวตอบเมื่อถูกถามว่า ทำไมเขาจึงทำผิดประเวณี เราต้องการสิ่งที่เราปรารถนา และเราไม่สามารถ ต้องการอย่างอื่นได้ และนี่คือความจริงที่เป็นแก่นแท้ของสภาวะแห่งการตกเป็นทาสของเรา

สิ่งที่ไม่สามารถปลดปล่อยหัวใจ ให้เป็นอิสระได้

“ความไม่สามารถ” ในสภาวะความเป็นทาสของเรานั้น เป็นเรื่องที่คุณค่าที่เราควรจะนำมาใคร่ครวญ เพราะว่าคริสตจักรจำเป็นต้องรู้ว่าพวกเขากำลังต่อสู้กับอะไร (เรื่องนี้มีคุณค่าพอๆ กับการใคร่ครวญค่าเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ ในพระคัมภีร์ที่ใช้อธิบายสภาพฝ่ายวิญญาณของเรา อย่างเช่น “ตาย” หรือ “ตาบอด” หรือ “หูหนวก” แต่ตอนนี้เราจะมาพิจารณาค่าเปรียบเทียบกับสภาวะความเป็นทาสกันก่อน)

คริสตจักรไม่ได้กำลังต่อสู้กับความจำเป็นในการ *เปลี่ยนความคิด* ของ *ผู้คน* ที่มีต่อพระเจ้า เหมือนกับแคมเปญทางการเมืองที่พยายามเปลี่ยนความคิดของผู้คนที่มีต่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง หรือแคมเปญทางการตลาดที่พยายามเปลี่ยนความคิดของผู้คนที่มีต่อผลิตภัณฑ์ชิ้นหนึ่ง ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น คงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่คริสตจักรควรจะลอกเลียนแบบวิธีการของแคมเปญทางการเมืองและการตลาด

แต่ในความเป็นจริงแล้ว เราไม่ได้เห็นว่าคริสตจักรกำลังดึงดูดผู้คนด้วยสไตล์การแต่งตัวและดนตรีตามสมัยนิยมอยู่ใช่หรือไม่? ผู้คนไม่ได้กำลังแห่กันเข้าหามานักเทศน์ที่มีบุคลิกและเสน่ห์น่าดึงดูดใจอยู่ใช่หรือไม่? ในท่ามกลางบรรดาผู้คนที่เปื้อนปัญญาชน ระเบียบพิธีนัสมัสการของคริสตจักรที่มีจังหวะนุ่มนวลและมีความงดงามแบบคลาสสิกนั้น มีพลังในการดึงดูดใจใช่หรือไม่? แน่ละมันมีพลัง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เป็นธรรมชาติได้

เมื่อเราต้องจัดการกับการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติบาป เรา กำลังจัดการกับอะไรบางอย่างที่แตกต่างจากเรื่องอื่นๆ มันเป็นเหมือนกับการขอให้เสือดาวเปลี่ยนลายของมัน (เยเรมีย์ 13:23) หรือ การขอให้ต้นไม้เลวออกผลที่ดี (ลูกา 6:43-44) สิ่งที่มีมนุษย์จำเป็นต้องมี ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติภายในของเรา เราจำเป็นต้องเกิดใหม่อีกครั้ง จำเป็นต้องได้รับการเปิดตาใจฝ่ายวิญญาณ จำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ สิ่งเหล่านี้สโลว์ไลฟ์ของแพชั่นไม่สามารถทำได้ ระเบียบกฎเกณฑ์หรือคุณงามความดีไม่สามารถทำได้ รูปแบบของดนตรีและระเบียบพิธีนัสมัสการ

ก็ไม่สามารถทำได้ หากเป็นการกระทำโดยปราศจากพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐ เราจำเป็นต้องมีบางอย่างที่ไม่ใช่มีเพียงแค่ฤทธิ์อำนาจตามธรรมชาติ แต่เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เหนือธรรมชาติ ดังเช่นที่เปาโลได้บอกไว้ “เพราะว่า ถึงแม้ว่าเราดำเนินชีวิตอยู่ในร่างกายมนุษย์ แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามแบบมนุษย์ทั่วไป เพราะว่าอาวุธของเราที่ใช้สู้รบไม่ใช่แบบมนุษย์ แต่เป็นฤทธิ์านุภาพจากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมปราการได้ คือทำลายเหตุผลปลอมทั้งหลาย” (2 โครินธ์ 10:3-4)

สิ่งที่น่าประหลาดใจคือ คุณสามารถ “คุยเรื่องศาสนาศาสตร์” กับผู้นำคริสตจักร และหลายคนก็จะเห็นด้วยกับทุกอย่างที่ผมได้พูดไปเกี่ยวกับการตกเป็นทาสของบาป และความลึกซึ้งของปัญหาที่เรามีในฐานะคนบาปที่เสื่อมทราม แต่หากคุณเปลี่ยนบทสนทนาเป็นเรื่องแนวทางในการปฏิบัติของคริสตจักรท้องถิ่น บทสนทนาเมื่อสักครู่นี้จะถูกพับเก็บไป และผู้นำคริสตจักรเหล่านั้นก็จะเริ่มพูดเรื่องวิธีการเข้าถึงและดึงดูดผู้คนด้วยรูปแบบของดนตรีและระเบียบพิธีนมัสการที่เหมาะสมหรือการทำให้แสงไฟสลัวๆ เพื่อสร้างบรรยากาศในการนมัสการ พวกเขาพร้อมที่จะนำเอากลยุทธ์และเครื่องมืออุปกรณ์ด้านการตลาดของบริษัทหรือวิธีการปฏิบัติในการหาเสียงของนักการเมือง มาปรับใช้ ถึงแม้ว่ากลยุทธ์และวิธีการปฏิบัติต่างๆ เหล่านั้นจะไร้ซึ่งพลังและฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของหัวใจ

สิ่งที่สามารถปลดปล่อยหัวใจ ให้เป็นอิสระได้?

อะไรคือสิ่งที่สามารถปลดปล่อยหัวใจที่ตกเป็นทาสให้เป็นอิสระได้? มีเพียงแค่สิ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือ ความจริงแห่งพระวอแนะของพระเจ้าที่ทำงานร่วมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังที่พระเยซูได้บอกไว้ว่า “และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” (ยอห์น 8:32) เมื่อมีความจริงและพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทำให้หัวใจมีชีวิตชีวาขึ้นมาเมื่อได้พบกับความจริงนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้กระแสไฟกระตุ้นสิ่งที่ตายแล้ว พระองค์มอบหัวใจให้ “ดวงตา” เพื่อให้เรามองเห็นความจริง (เอเฟซัส 1:18) รวมถึงความสามารถในการเห็นความสำคัญ การให้คุณค่าที่เหมาะสม และรักในความจริงนั้น ณ เวลานั้น คนๆ นั้นเป็นอิสระ เพราะหัวใจของเขายอมเชื่อฟังความจริงของพระเจ้า

ลองนึกภาพวิธีการทำงานของพระวอแนะของพระเจ้า ที่เป็นเหมือนกับการรักษาด้วยวิธีการแทนที่สารพันธุกรรม (DNA replacement therapy) ซึ่งถ้าหากว่า ธรรมชาติของคุณมี “ดีเอ็นเอ ที่ไม่ดี” ที่สามารถรักษาได้ด้วยการแทนที่ด้วย “ดีเอ็นเอ ที่ดี” หรือลองคิดถึงการลงโปรแกรมใหม่ในคอมพิวเตอร์เพื่อแทนที่โปรแกรมเดิมที่ใช้งานไม่ได้ไม่สมบูรณ์เนื่องจากระบบการทำงานเดิมของคอมพิวเตอร์ได้รับความเสียหาย ซึ่งจำเป็นต้องลงโปรแกรมใหม่ นี่คือการดำเนินงานของความจริงของพระเจ้าเพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ หัวใจ และความปรารถนาของ

มนุษย์ ซึ่งก็คือ การนำดีเอ็นเอหรือระบบที่ดีไปแทนที่ดีเอ็นเอหรือระบบที่มีปัญหา เมื่อเป็นดังนี้แล้ว บุคคลคนนั้นจะมีอิสระและเสรีภาพในการดำเนินชีวิตตามที่เขาหรือเธอได้รับการออกแบบมา ความรักและการกระทำที่ดีจะเริ่มเกิดดอกออกผล

การเผชิญหน้ากันระหว่างความจริงกับความเท็จ คือจุดที่การต่อสู้เพื่อชีวิตได้เกิดขึ้น เพื่อนำการเปลี่ยนแปลงของหัวใจ ความเท็จจะถูกทำให้พ่ายแพ้และถูกแทนที่โดยการเผชิญหน้ากับความจริงเท่านั้น นี่คือการเรื่องราวที่เกิดขึ้น เริ่มต้นด้วยกษัตริย์จอมปลอมองค์หนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ที่คิดอุปโลกน์ขึ้นมาเอง พร้อมด้วยการทำให้ตัวเองเชื่อว่าเกียรติยศและอำนาจทั้งหมดเป็นของเขา นั่นคือสิ่งที่พวกเราทุกคนเป็นในธรรมชาติบาปของพวกเรา จากนั้นก็มีราชทูตจากผู้ที่เปี่ยมด้วยกษัตริย์ที่แท้จริงเดินเข้ามาในห้องโถงของบัลลังก์จอมปลอมนั้น แล้วกล่าวด้วยถ้อยคำธรรมดาๆ ว่า “ผู้เป็นกษัตริย์ที่แท้จริงกำลังจะมา พระองค์ยินดีที่จะยกโทษให้เจ้า จงยอมจำนนเสียเถิด”

นี่คือช่วงเวลาที่สำคัญ เป็นจุดที่จะกำหนดว่าการต่อสู้จะแพ้หรือชนะ ความจริงกำลังจ้องหน้ากับความเท็จ และทุกคนที่ยืนอยู่ต้องการจะรู้ว่า: กษัตริย์กามะลอจะยอมฟังและทำตามหรือไม่? หากกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์วิ่งเข้าสู่หู ตา และหัวใจของเขา เขาจะสามารถได้ยิน มองเห็น และเกิดความรัก แน่ใจว่าเขาจะฟัง กลับใจใหม่ และเชื่อ เขาจะยอมป็นลงมาจากบัลลังก์กระดานนั้น และแสดงความเคารพด้วยความรักและคำสรรเสริญที่ไม่เสแสร้ง (ดู ฟิลิปปี 3:3) แต่ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทำแบบนั้น เขาก็จะไม่ยอมฟัง แค่นั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าราชทูตคนนั้นตัดสินใจที่จะปรับเปลี่ยน ข้อความของผู้ที่เป็นกษัตริย์ที่แท้จริงให้อ่อนลง โดยไม่บอกให้กษัตริย์ กัมมะลองค์นั้นยอมจำนน แต่บอกเพียงว่า เขาสามารถให้ข้อเสนอซึ่งเป็น “โอกาสที่ยิ่งใหญ่ในการเป็นพันธมิตร” กับผู้ที่เป็นกษัตริย์ที่แท้จริง ในขณะเดียวกันราชทูตคนนั้นก็บรวเลงดนตรีเพื่อสร้างบรรยากาศให้ดูดีขึ้นอีกนิดหน่อย พร้อมกับเล่าเรื่องราวที่น่าสยดสยองจนใจให้ฟัง กล่าวคือ เขาพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อเอาใจกษัตริย์จอมปลอม ราชทูตคนนี้จะสามารถทำงานให้คืบหน้าได้หรือไม่หากเขาทำเช่นนี้? อาจจะเป็นไปได้ เขาอาจจะทำได้ถึงขั้นที่ทำให้กษัตริย์จอมปลอมที่นำเวทนาคนนี้ประกาศว่าตัวเองเป็นเพื่อนกับผู้ที่เป็นกษัตริย์ที่แท้จริง แน่แน่นอนว่าสิ่งที่ราชทูตทำทั้งหมดเป็นการสนับสนุนการโกหกหลอกลวงให้ดำเนินต่อไป เพราะว่าการทำแบบนั้นไม่ได้นำไปสู่การยอมจำนนอย่างแท้จริง ราชทูตจะประสบความสำเร็จได้เพียงแค่เรื่องเดียว คือ การสร้างคนที่เป็นคริสเตียน *เพียงแค่นั้น*

มีแต่ฤทธิ์อำนาจของพระวจนะและพระวิญญูณบริสุทธฺิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้อิสราภาพที่แท้จริงได้ อิสราภาพแห่งการเชื่อฟัง อิสราภาพแห่งความชอบธรรม อิสราภาพแห่งการทำตามพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี (ดู โรม 6-8) ความจริงแล้วมีเพียงพระวจนะและพระวิญญูณบริสุทธฺิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำธรรมชาติหนึ่งไปแทนที่อีกธรรมชาติหนึ่งได้ พระวจนะและพระวิญญูณบริสุทธฺิ์ของพระเจ้าจะทำลายธรรมชาติเก่าและสร้างธรรมชาติใหม่ ฤทธิ์อำนาจของพระวจนะและพระวิญญูณบริสุทธฺิ์ช่างยิ่งใหญ่และ

ยอดเยี่ยม สามารถบดขยี้หัวใจที่แข็งกระด้างได้ เหมือนกับดาวเคราะห์น้อยพุ่งชนกับดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงสามารถกล่าวกับผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งได้ว่า “แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าท่านเคยเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้มีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งท่านได้รับมา” (โรม 6:17; รวมถึง 1 เปโตร 2:16)

ความสำคัญของพันธกิจแห่งพระวจนะ ที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากหัวใจดวงหนึ่งได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระและได้รับชีวิตโดยพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นคริสตจักรท้องถิ่นจึงควรให้ความสำคัญต่อการทำพันธกิจแห่งพระวจนะเป็นอันดับแรก ซึ่งก็คือ การแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้า การเทศนาและการสอนพระวจนะของพระเจ้า การขับร้องพระวจนะของพระเจ้า การอ่านพระวจนะของพระเจ้า และการอธิษฐานพระวจนะของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นระเบียบพิธีนมัสการของคริสตจักรที่ “ยิ่งใหญ่” หรือ “เล็กน้อย” พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

นี่คือบทสรุปของเปาโลในพระธรรม 2 โครินธ์ หลังจากที่ได้เปรียบเทียบพันธสัญญาเดิมที่ไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพันธสัญญาใหม่ที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกล่าวว่า ที่ใดที่มีพระวิญญาณแห่งพระคริสต์ “เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (3:17) พระวิญญาณบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลงคนบาปที่ล้มเหลวให้เป็นเหมือนพระคริสต์ ในขณะที่

ที่พวกเขาจัดจ้อยอยู่ที่โบหน้าของพระคริสต์และได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ (3:18) แต่พวกเขามองเห็นโบหน้าของพระคริสต์ได้อย่างไร? เขามองเห็นได้ด้วยหูของพวกเขา ดังเช่นที่เปาโลได้เขียนไว้ว่า:

เราได้ละทิ้งการกระทำต่างๆ ที่แอบแฝงและน่าอัปอายไปแล้ว เราไม่ใช้อุบายและไม่ได้ปิดเป็นพระวณะของพระเจ้า แต่ *โดยการเปิดเผยคำแถลงการณ์แห่งความจริง* เราเสนอตัวเราต่อมโนธรรมของทุกคนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า (4:2, การเน้นเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)

คริสเตียนและผู้นำคริสตจักรทั้งหลายจะต้องประกาศความจริงของพระเจ้าอย่างถูกต้องชัดเจนและตรงไปตรงมา หากผู้คนปฏิเสธความจริงนี้ ไม่ได้เป็นเพราะว่าเราทำวิจัยด้านการตลาดไม่เพียงพอ แต่เป็นเพราะพวกเขาปฏิเสธเนื่องด้วยเหตุผลอื่น:

แต่ถ้าแม้ข่าวประเสริฐของเรายังถูกปิดบังไว้อีก ก็ถูกปิดบังไว้จากพวกที่กำลังจะพินาศ คือในกรณีของพวกเขา พระของยุคนี้ ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมีดมนไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพราะว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเองแต่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และ

ประกาศว่าตัวเราเองเป็นทาสของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่
พระเยซู (4:3-5)

เปาโลทราบว่าการปฏิเสธใดๆ ต่อข้อความของท่านถือว่าเป็น
เรื่องฝ่ายวิญญาณ ผู้คนปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เนื่องจาก
พวกเขายังยืนยันที่จะนั่งอยู่บนบัลลังก์กระดาษของตนเอง หัวใจของพวกเขา
เขามีดมนและมีดบอดต่อความจริงของพระเจ้า แต่ข่าวดีก็คือว่า
พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาและเปลี่ยนหัวใจนั้นด้วยพันธกิจ “การเปิดเผย
คำแถลงการณ์แห่งความจริง” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำการปลดปล่อย
หัวใจเหล่านั้นให้เป็นอิสระโดยการสร้างใหม่

เปาโลกล่าวต่อไปว่า: “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่า ‘ให้ความสว่าง
ส่องออกมาจากความมืด’ ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามี
ความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของ
พระคริสต์” (บทที่ 4:6)

แสงสว่างจงเกิดขึ้น! บัง! จักรวาลทั้งระบบเกิดขึ้นใหม่ สรรพสิ่งที่
ทรงสร้างทั้งหมดเกิดขึ้นใหม่ ระบบธรรมชาติทั้งหมดเกิดขึ้นใหม่ นั่นคือ
ฤทธิ์อำนาจที่จำเป็นในการปลดปล่อยคนบาปให้เป็นอิสระ

น่าแปลกที่ผู้นำคริสตจักรยังคงติดอยู่กับดักของอำนาจทุกรูปแบบในการสร้างคริสตจักรของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นอำนาจของความ
คล้ายคลึงกันทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม อำนาจของความบันเทิง
อำนาจของวาทศิลป์และอารมณ์ขัน อำนาจของหลักการบริหารและการ
จัดองค์กรที่ดี และอื่นๆ อีกมากมาย แต่มีอำนาจใดในจักรวาลที่มีพลัง

และฤทธิ์อำนาจเทียบเท่ากับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการสร้างโลก ด้วยการปล่อยลมหายใจและสามารถเอาชนะความตายได้ด้วยคำพูดง่าย ๆ ? “แสงสว่างจงเกิดขึ้น” และ “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด!”? ไม่มีเลย ไม่มีอำนาจใดเทียบเท่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจเดียวกันนี้ ก็สามารถเกิดขึ้นได้กับนักเทศน์หรือผู้สอนพระวจนะของพระเจ้า นี่คือ เหตุผลที่มีบางคนกลับใจมาเชื่อพระเจ้าเมื่อได้รับฟังพระวจนะผ่าน รายการวิทยุที่ไม่มีชื่อเสียง หรือแม้กระทั่งจากการฟังนักเทศน์ที่หน้าซื่อใจคดที่เทศนา “ด้วยการเสแสร้ง” (ฟิลิปปี 1:18) การฟังพาส่องอื่นที่ไม่ใช่ พระวจนะของพระเจ้าสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวในการตระหนักว่า สิ่งที่เราสร้างขึ้นมานั้นนั้นควรจะมีความใหม่ที่แท้จริงเพียงใด

แล้วสิ่งอื่นๆ ละ?

แต่แน่นอนว่า เราไม่ได้ต้องการยอมรับการเทศนาแบบหน้าซื่อใจคด ชีวิตของผู้เทศนาจะต้องมีบทบาทด้วยมิใช่หรือ? แล้วบทบาทที่ว่านั่นคืออะไร?

สิ่งนี้นำเราเข้าสู่ประเด็นหลักประเด็นที่สองของบทนี้: เราจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างฤทธิ์อำนาจของพระวจนะของพระเจ้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะกับปัจจัยอื่นๆ ที่ดูเหมือนจะมีบทบาทต่อความสำเร็จที่เป็นรูปธรรมของการทำพันธกิจได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น ผู้เทศนาและผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าบางคนอาจจะมีของประทานด้านบุคลิกภาพ หรือคุณลักษณะเฉพาะ อารมณ์ขัน หรือวาทีศิลป์ที่โดดเด่นกว่าคนอื่น

ซึ่งแม้แต่พระคัมภีร์เองก็ยังยอมรับในเรื่องนี้ (ดู กิจการ 18:24; 2 โครินธ์ 8:18) ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ถ้ามันเป็นการทำงานของพระวจนะของพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจที่เหนือธรรมชาติจริงๆ แล้วทำไมจึงดูเหมือนว่าผู้เทศนาที่มีคุณสมบัติเหล่านั้นจึงสามารถเก็บเกี่ยวผลได้มากกว่า? นอกจากนี้ เราควรทำอย่างไรกับความรู้สึกของผู้ไม่เชื่อที่กำลังแสวงหาพระเจ้า หรือทำอย่างไรกับกระบวนการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อการ “เข้าถึงผู้คนในแบบที่พวกเขาเป็น” โดยใช้รูปแบบของดนตรี การแต่งกาย หรือการตกแต่งสถานที่ให้เหมาะสมเข้ากับบริบท? แล้วความสำคัญของพันธกิจการทำความดี อย่างเช่น การต้อนรับแขกหรือการเอาใจใส่ดูแลคนยากจน ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกันอย่างไรกับพันธกิจแห่งพระวจนะ ทั้งในการเทศนาและการประกาศข่าวประเสริฐ?

ผู้นำคริสตจักรบางคนกล่าวว่า **พันธกิจที่เป็นงานปฏิบัติ** มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่า **พันธกิจแห่งพระวจนะ** ทั้งสองสิ่งนี้มีความจำเป็นเท่าเทียมกัน เหมือนกับนกที่จำเป็นต้องมีปีกทั้งสองปีกเพื่อจะสามารถบินได้

ผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้าสำหรับการได้กลับมาเน้นย้ำถึงความสำคัญของการทำความดีและประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่เรายังคงต้องให้ความเคารพต่อบทบาทที่เป็นเพียงหนึ่งเดียวของพระวจนะของพระเจ้าในการสร้างชีวิตใหม่และปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

ฐานการทำงานของพระวอแนะ

เกือบทั้งหมดของสิ่งต่างๆ ที่ได้กล่าวไปในหัวข้อที่แล้ว ช่วยสร้างโอกาสให้กับการทำงานของพระวอแนะของพระเจ้า กล่าวคือ พันธกิจเหล่านั้นเป็นการสร้าง *ฐานการทำงาน* หรือแพลตฟอร์มให้การประกาศพระวอแนะของพระเจ้า ฐานการทำงานดังกล่าวนี้ช่วยสนับสนุนพันธกิจแห่งพระวอแนะอยู่ตลอดเวลา อาทิเช่น:

- อาคารคริสต์จักรช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้คนในการมารวมตัวกันเพื่อฟังการประกาศและการสอนพระคำของพระเจ้า
- มุมนมองและจุดเชื่อมด้านสังคม วัฒนธรรม และเชื้อชาติ ช่วยสร้างโอกาสในการนำพระวอแนะของพระเจ้าให้เข้าถึงผู้คนกลุ่มต่างๆ ได้มากขึ้น เพราะว่าโดยทั่วไปแล้วผู้คนส่วนมากมักจะเข้าร่วมการประชุมประเภทใดก็ตามรวมทั้งการประชุมนมัสการของคริสต์จักรที่พวกเขามีความรู้สึกคุ้นเคยทางสังคม วัฒนธรรม หรือเชื้อชาติ
- วาทศิลป์ อารมณ์ขัน บุคลิกและความสามารถพิเศษของผู้เทศนา ช่วยสร้างโอกาสในการประกาศและการสอนพระวอแนะของพระเจ้าที่ชัดเจน

- การเล่นดนตรีในรูปแบบที่มีความคุ้นเคยในวัฒนธรรมของผู้ฟัง เป็นการลดกำแพงทางสังคมและเพิ่มระดับความรู้สึกสบายและเป็นกันเองให้กับผู้คน ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสให้ตัวโน้ตและทำนองดนตรีได้เป็น “ฐานการทำงาน” ที่ดีมากขึ้นสำหรับเนื้อหาของเพลงนมัสการตามพระคัมภีร์
- ความสัมพันธ์และความเป็นชุมชนที่เข้มแข็งช่วยสร้างโอกาสได้มากมาย เนื่องจากผู้คนโดยทั่วไปมีแนวโน้มที่จะรับฟังคนที่พวกเขารู้จักและไว้วางใจ
- ทรัพยากรด้านการเงิน สร้างโอกาสในการนำเสนอพระวอแนะของพระเจ้า เราใช้เงินสร้างอาคารคริสตจักร ซื้อตัวเครื่องบิน และดูแลช่วยเหลือลูกๆ ของบรรดามิชชันนารี
- การต้อนรับแขก ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนได้ แต่สามารถช่วยสร้างพื้นที่ให้การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้ ดังเช่นที่ผมเคยได้ยินศิษยาภิบาล ดาติ ลิววิส ได้กล่าวไว้ว่า
 - พฤติกรรมของความกรุณาและความดีจากคนของพระเจ้าที่มีต่อคนอื่นๆ สามารถทำให้ข้อความในพระคัมภีร์น่าสนใจ และแม้กระทั่งช่วยในการดึงดูดผู้คน

การเป็นมนุษย์ หมายถึง การต้องเผชิญกับลมพายุหมุนของเศษซากแห่งความเป็นจริงด้านกายภาพ วัฒนธรรม อารมณ์ความรู้สึก ความสัมพันธ์ การเงิน และศีลธรรม ความเป็นจริงเหล่านี้สามารถกลายเป็นอุปสรรคต่อพันธกิจแห่งพระวจนะได้ หรือสามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเป็นฐานการทำงานของพันธกิจแห่งพระวจนะก็ได้ เรื่องนี้จะสามารถเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้นหากพูดว่า อาคารหลังใหญ่สามารถจุคนได้มากกว่าอาคารหลังเล็กๆ พระเจ้าสามารถทำได้และพระองค์ได้ทำโดยการใช้สิ่งที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติในการประกาศพระวจนะของพระองค์ ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างมีคุณค่าเท่าเทียมกัน เราสามารถกล่าวได้ว่า ยังมีระดับความสามารถพิเศษและมีคุณสมบัติในการสร้างความสัมพันธ์มากเท่าไร ก็จะมีโอกาสในการประกาศพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นแล้ว สำหรับผู้รับใช้และสมาชิกคริสต์จักร คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ของพระเยซู จึงมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่เรากำลังคุยกันอยู่นี้: คนรับใช้ที่ได้รับเงินห้าตะลันต์ *ควรที่จะ* ใช้ประโยชน์จากเงินห้าตะลันต์นั้น เช่นเดียวกับคนรับใช้ที่ได้รับเงินสองตะลันต์ และตะลันต์เดียว (มัทธิว 25:14-30) เรามีภาระหน้าที่ของการเป็นผู้อารักขาดูแลที่จะต้องให้ทรัพยากรและความสามารถตามธรรมชาติที่มีอย่างเต็มที่ เพื่อสิ่งที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ผมรู้สึกว่าเป็นจุดสิ้นสุดของบทสนทนาของผู้นำคริสต์จักรจำนวนมาก เหตุผลของพวกเขาก็คือ ถ้ามีสิ่งใดที่ให้โอกาสก็จะช่วยมันไว้! ปัญหาก็คือ พระคัมภีร์และชีวิตคนเรามักจะมีปัจจัยหลายอย่างให้คิดและพิจารณา และความมีสติปัญญาทำให้เราจำเป็นต้อง

พิจารณาปัจจัยหนึ่งๆ ควบคู่ไปกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย ผมขอเสนอข้อพิจารณาสามประการต่อไปนี้

จงใช้วิจารณญาณ

ประการแรก การที่เราพูดว่า สิ่งเหล่านั้นเป็น “ฐานการทำงาน” หรือ “สิ่งที่สร้างโอกาส” หมายความว่า เราต้องนำสิ่งเหล่านั้นมาสู่การใช้วิจารณญาณ ไม่ได้หมายความว่าทุกโอกาสในการประกาศพระวจนะของพระเจ้าจะเป็นโอกาสที่ดี บางโอกาสมาพร้อมกับค่าใช้จ่าย แม้กระทั่งเรื่องต่างๆ ที่พระคัมภีร์สั่งให้เราทำ อย่างเช่น คำสั่ง “ให้เราทำดีต่อทุกคน” (กาลาเทีย 6:10) ยังต้องขึ้นอยู่กับหลักเสรีภาพของคริสเตียน และบริบทของแต่ละสถานการณ์ (นี่เป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมเปาโลจึงใส่คำนี้ไว้หน้าคำสั่งนี้ว่า “เมื่อเรามีโอกาส”) เราไม่ควรสรุปความว่าทุกโอกาสเป็นโอกาสที่ดี เราจำเป็นต้องใช้วิจารณญาณอยู่ตลอดเวลา พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ชี้นำชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ ซึ่งหมายความว่าพระวจนะของพระเจ้าจะต้องมีบทบาทเป็นผู้นำ และสิ่งอื่นๆ ที่เหลือมีบทบาทเป็นผู้ให้การสนับสนุนโดยอยู่ภายใต้ข้อพิจารณาอื่นๆ ปัญหาของการเปรียบเทียบว่า งานพันธกิจด้านอื่นๆ เป็นเหมือน ปีกอีกข้างหนึ่งที่มีคุณค่าเท่าเทียมกัน กับพระวจนะ ทำให้คริสตจักรสร้างพันธกิจของพวกเขาโดยใช้สิ่งอื่นๆ เป็นรากฐาน เหมือนกับว่า สิ่งเหล่านั้นมีฤทธิ์อำนาจในการให้ชีวิตเท่าเทียมกับพระวจนะของพระเจ้า

เป็นหนึ่งเดียวกันโดยมีข่าวประเสริฐ เป็นศูนย์กลาง

ประการที่สอง การล่อลวงให้เรามอบบทบาทในการนำให้กับสิ่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่พระวชนะของพระเจ้า อาจสุ่มเสี่ยงต่อการบ่อนทำลายข่าวประเสริฐ เพราะว่า มันตั้งอยู่บนรากฐานอื่นที่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐ คริสตจักรของพระคริสต์จะต้องเป็นหนึ่งเดียวกันโดยมีพระวชนะแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่เชื้อชาติ ชนชั้นทางเศรษฐกิจ และสังคม การเมืองแบบแบ่งฝ่าย อายุ ความชอบ หรือสิ่งอื่นๆ กล่าวคือ คริสตจักรจะต้องไม่มีการแบ่งแยก ไม่ว่าจะเป็นคนยิวหรือคนกรีก คนที่เป็นทาสหรือเป็นไท ผู้ชายหรือผู้หญิง เพราะว่าข่าวประเสริฐได้สร้างมนุษย์คนหนึ่งที่เกิดใหม่ท่ามกลางผู้คนที่เคยแบ่งแยกเป็นฝักฝ่าย (กาลาเทีย 3:28; เอเฟซัส 2:19-20) เพราะฉะนั้น จงระมัดระวังในการใช้วิจารณญาณว่า มันหมายความว่าอย่างไรเมื่อเราพยายามที่จะสร้างความ เป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักรโดยใช้ความสัมพันธ์เป็นศูนย์กลาง แทนที่จะให้พระวชนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ไม่ว่าจะเป็นโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เรากำลังสื่อสารว่า (1) พระวชนะแห่งข่าวประเสริฐไม่เพียงพอสำหรับการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันท่ามกลางคนบาป และ (2) ความเป็นหนึ่งเดียวกันเนื่องด้วยสิ่งอื่นมีคุณค่าไม่แตกต่างกันกับความ เป็นหนึ่งเดียวกันเนื่องด้วยข่าวประเสริฐ

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การพยายามที่จะรวบรวมหรือดึงดูดผู้คนให้เข้ามายังคริสตจักรของผมโดยใช้การสร้างความสัมพันธ์หรือใช้

ความสามารถพิเศษตามธรรมชาติ หมายความว่า ผมอาจจะกำลังฟังพา
ฤทธิ์อำนาจของรูปเคารพต่างๆ ของมนุษย์ในการสร้างคริสตจักรของผม
และอย่างที่มีคำกล่าวอยู่บ่อยๆ ว่า คุณดึงดูดผู้คนด้วยสิ่งใด พวกเขาที่จะ
หลงใหล อยู่กับ สิ่งนั้น

อีกหนึ่งกลยุทธ์สุดท้าย ที่อาจสุ่มเสี่ยงต่อการบ่อนทำลายข่าว
ประเสริฐ คือ กลยุทธ์ที่พยายามดึงดูดความสนใจของผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน
โดยการนำพวกเขาเข้าสู่ *ประสบการณ์* ของการนมัสการ ซึ่งเป้าหมาย
ของการทำแบบนี้ก็คือ เพื่อให้คนภายนอก *รู้สึก* ว่าการนมัสการ
พระเจ้าเป็นเช่นไร อย่างไรก็ตาม ปัญหาก็คือว่า การนมัสการไม่ใช่เรื่อง
ของความรู้สึกหรือประสบการณ์ คุณไม่สามารถทำให้เกิดการนมัสการที่
แท้จริงในหัวใจของผู้คนได้ด้วยการจัดให้พวกเขาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่
เหมาะสม คุณอาจจะพาพวกเขาไปวิหาร ให้พวกเขาถวายลูกแกะเป็น
เครื่องบูชา แล้วพบว่า สิ่งนั้นไม่ได้กระตุ้นให้เกิดการสำนึกผิดในหัวใจ
ของพวกเขาเลย มีเนื้อหาหลายส่วนของพระคัมภีร์เดิมที่ได้ถูกใส่ให้กับ
การสอนว่า การจัดให้ผู้คนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็น
ในแผ่นดิน ภายใต้การปกครองของกษัตริย์องค์หนึ่ง พร้อมด้วยการมี
พระบัญญัติอยู่ในมือ ไม่ได้ทำให้ผู้คนมีหัวใจแห่งการนมัสการ

การนมัสการ โดยพื้นฐานที่สุด เกิดจากการกลับใจใหม่ เป็น
ผลลัพธ์ของการชักนำของพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่
ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติภายใน ความเป็นจริงแล้ว
ผู้ที่ยังไม่กลับใจใหม่ไม่สามารถนมัสการพระเจ้าหรือมีประสบการณ์แห่ง
การนมัสการได้ จริงอยู่ที่เราจะต้องกำจัดสิ่งซึ่งทำให้สะดุด เป็นเหมือน

คนยิวสำหรับคนยิว และเป็นเหมือนคนต่างชาติสำหรับคนต่างชาติ แต่จำเป็นต้องตระหนักด้วยว่า การให้ความสำคัญต่อการทำให้เป็นเหมือนบริบทหรือการระมัดระวังความรู้สึกของผู้แสวงหาพระเจ้าที่ยังไม่เชื่อ มากเกินไป อาจจะเป็นการถอยหลังกลับไปสู่วิถีคิดแบบพันธสัญญาเดิม คือ ความคิดที่ว่าสถานการณ์และรูปแบบที่เหมาะสมสามารถนำไปสู่การมีหัวใจที่ถูกต้องได้

สง่าราศีและฤทธิ์อำนาจของชาวประเสริฐแห่งพันธสัญญาใหม่ คือ การสร้างให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกันข้ามรั้วลวดหนามแห่งการแบ่งแยกของโลกนี้ เมื่อหลายปีก่อน ผมได้ใช้เวลาหลายเดือนในฐานะศิษยาภิบาลรักษาการของคริสตจักรแห่งหนึ่งในหมู่เกาะแคริบเบียน ในระหว่างการร้องเพลงของคริสตจักร ผมในฐานะชายผิวขาวที่แข็งแกร่ง ยืนนิ่งๆ อยู่แถวหน้าและวางมือทั้งสองข้างไว้ข้างตัวในขณะที่ร้องเพลงด้วยสุดหัวใจของผม เห็นได้ว่าผมไม่ใช่คนที่กล้าแสดงออก ใช่มั้ย? ในขณะที่รอบๆ ตัวผมมีเสียงร้องประสานเสียงที่ไพเราะและทำที่ที่งดงามของเหล่าชาวเกาะเคย์แมน ชาวจาเมกา และชาวโดมินิกัน ที่พลั่วไหวไปมาพร้อมกับการขมื่อสรรเสริญ พวกเขารักผมและผมก็รักพวกเขาในขณะที่เราร้องเพลงถวายพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้เป็นเจ้าของค์เดียวกัน ถึงแม้ว่าเราจะมีท่าทางและน้ำเสียงที่ไม่เหมือนกัน ผมไม่อยากจะให้พวกเขาเสแสร้งว่าเป็นเหมือนผม และพวกเขาก็ไม่อยากจะให้ผมเสแสร้งว่าเป็นเหมือนพวกเขา ความเป็นจริงแล้ว ความเป็นหนึ่งเดียวกันในชาวประเสริฐท่ามกลางความแตกต่างทำให้ความชื่นชมยินดีของพวกเขา

เราลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น มันทำให้ชาวประเสริฐมีความน่าอัศจรรย์และเต็มไปด้วย
ด้วยเกียรติยศและสง่าราศีมากขึ้นเป็นทวีคูณ

ปรารภความหลากหลายทางเชื้อชาติ แต่มีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ

ก่อนที่จะพิจารณาในประเด็นที่สาม ผมต้องการใคร่ครวญใน
ประเด็นที่สองอีกสักหน่อย โดยคิดถึงถึงความสำคัญของเชื้อชาติ
หรือชาติพันธุ์ ในทุกวันนี้นักประกาศส่วนใหญ่ต่างอ้างว่า พวกเขา
ต้องการให้มีความหลากหลายทางเชื้อชาติในคริสตจักรของพวกเขา
สรรเสริญพระเจ้า! เป็นความปรารถนาที่สมควรจะมี เพราะว่าความ
หลากหลายทางเชื้อชาติในคริสตจักรยุคปัจจุบันจะเป็นภาพตัวอย่างและ
สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันสุดท้ายเมื่อทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา และทุกชนชาติมา
ร่วมกันในการนมัสการอยู่ล้อมรอบบัลลังก์ของพระเจ้า (วิวรณ์ 7:9-10)

แต่ปัญหาก็คือว่า โปรแกรมและกิจกรรมของคริสตจักรของเรา
ไม่เพียงแต่ทำงานสวนทางกับการทำให้เกิดเอกภาพในความหลาก
หลายทางเชื้อชาติเท่านั้น แต่กลับกลายเป็นการทำให้เส้นแบ่งของความ
แตกต่างทางเชื้อชาติของโลกใบนี้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

อย่างน้อยก็นับตั้งแต่ช่วงกลางศตวรรษที่ยี่สิบ ผู้นำคริสตจักรได้
ทำพันธกิจเพื่อสร้างคริสตจักรของพวกเขาโดยการเน้นกลุ่มเป้าหมายที่มี
ความคล้ายคลึงกันทางเชื้อชาติ ภาษา การศึกษา และชนชั้น ตัวอย่างเช่น
“กลุ่มคนผิวขาว มีการศึกษาในระดับวิทยาลัย เป็นชนชั้นกลางที่อาศัย

อยู่แถบชานเมือง” หรือ “กลุ่มมิลเลนเนียล ชาวฮิปสเตอร์ที่ชอบดื่มกาแฟ” หนังสือสำหรับศิษยาภิบาลหลายเล่มเรียกแนวทางแบบนี้ว่า “หลักการสร้างกลุ่มเป้าหมายที่เหมือนกัน” คือ วิธีการที่คุณกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่มีความเหมือนกันในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง จากนั้นคุณก็ออกแบบองค์ประกอบทุกอย่างในคริสต์จักรของคุณให้มีคุณลักษณะที่ดึงดูดกลุ่มเป้าหมายเหล่านั้น

นักสังคมวิทยาสามารถตอบคุณได้อย่างชัดเจนว่าทำไมแนวทางดังกล่าวถึง “ใช้ไม่ได้ผล” ผลการศึกษาของพวกเขาแสดงให้เห็นว่า มนุษย์เรามักจะเข้าข้างหรือมีความโน้มเอียงเข้าหากลุ่มของตัวเองเสมอ พลังของความโน้มเอียงเข้าหากลุ่มของตัวเองมีอิทธิพลต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็น การตัดสินใจของผู้บริโภค และเลือกทีมกีฬาที่แข่งขันกัน การแบ่งกลุ่มทางเพศ และการแบ่งกลุ่มทางเชื้อชาติ เราทุกคนมักจะประเมินคนที่เป็นสมาชิกของกลุ่มตัวเองในเชิงบวก และประเมินคนนอกกลุ่มหรือสมาชิกของกลุ่มอื่นในเชิงลบ นอกจากนี้ เมื่อเวลาผ่านไปเรามักจะจดจำข้อดีและลืมข้อเสียของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มตัวเอง และทำสิ่งที่ตรงข้ามกันกับคนนอกกลุ่มของเรา นี่คือเหตุผลที่อธิบายได้ว่าทำไมในสมัยมัธยมปลายคุณจึงใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกันกับที่เพื่อนของคุณใส่ หรือนี่คือเหตุผลที่อธิบายได้ว่าทำไมคุณถึงได้ยินผู้คนเล่าถึงประสบการณ์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับ “คนต่างชาตินั่น” หรือ “ผู้หญิงผิวขาวคนนั้น” หรือ “ผู้ชายผิวดำนั่น” ซ้ำแล้วซ้ำอีก และประเด็นสำคัญของเรื่องก็คือ การพยายามตัดสินใจหรือให้คำจำกัดความคุณลักษณะของกลุ่มนั้นแบบเหมารวม แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะไม่ใช้เรื่องราวของคนเพียงคนเดียวในการ

ตัดสินใจหรือให้คำจำกัดความคุณลักษณะกลุ่มของตัวเอง หากจะพูดให้ดูดีหน่อยก็คือ สิ่งที่เหมาะสมกันจะดึงดูดสิ่งที่เหมือนกัน โดยธรรมชาติแล้วเรามักจะไว้ใจและชื่นชอบคนที่เหมือนกับเรา

หลักการสร้างกลุ่มเป้าหมายที่มีความเหมือนกัน ใช้อิทธิพลของความโน้มเอียงเข้าหากลุ่มของตัวเองและความจงรักภักดีต่อกลุ่มของตัวเองโดยการสนับสนุนศิษยาภิบาลให้สร้างคริสตจักรของตนเองโดยใช้หลักประชากรศาสตร์และความจงรักภักดีต่อกลุ่มของตัวเอง คุณสามารถพบเจอหลักการแบบนี้ได้ในแนวคิดและกระบวนการให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของผู้แสวงหาพระเจ้าที่ยังไม่เชื่อ (seeker-sensitive movement) ในช่วงปี 1980s หรือในแนวคิดและกระบวนการทำงานของมิชชัน (missional movement) ในช่วงต้นของปี 2000s ยกตัวอย่างเช่น มีศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งกล่าวว่า “โดยปกติแล้วศิษยาภิบาลจะสามารถระบุกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมของตนเองได้โดยการกำหนดว่า คนแบบไหนที่เขายากจะใช้เวลาด้วยในช่วงวันหยุดหรือในช่วงพักผ่อนยามบ่าย”¹

ถึงตรงนี้ ผมไม่ได้กำลังบอกว่าการทำพันธกิจที่ใช้กลยุทธ์การดึงดูดผู้คน (attractional ministry) เป็นการแบ่งแยกทางสีผิวหรือการแบ่งแยกทางเพศ การทำพันธกิจดังกล่าวนี้เป็นการใช้อิทธิพลของแรงจูงใจในเรื่องความจงรักภักดีต่อกลุ่มของตัวเองและความโน้มเอียงเข้าหากลุ่มของตัวเองในทางที่ผิด และผมไม่ได้บอกว่า ความจงรักภักดีต่อกลุ่มของตัวเองและความโน้มเอียงเข้าหากลุ่มของตัวเองในทุกรูปแบบเป็นสิ่งที่ไม่ดี การแสดงความรักเป็นพิเศษต่อลูกๆ ของคุณ

ทีมกีฬาของคุณ หรือแม้กระทั่งประเทศของคุณเป็นสิ่งที่ดี ประเด็นของผมก็คือว่า การทำพันธกิจที่ใช้กลยุทธ์การดึงดูดผู้คนเป็นการสร้างคริสต์จักรที่ใช้สิ่งที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งที่เหนือธรรมชาติ เป็นสิ่งที่มาจากมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งมาจากพระเจ้า เป็นบางสิ่งบางอย่างที่อาจจะนำมาใช้ในทางที่ผิด บิดเบือน ทำให้เกิดการแบ่งแยกทางสีผิว และไม่บริสุทธิ์โปร่งใส

ในระยะสั้น สิ่งนี้อาจจะสร้างคริสต์จักรขึ้นมาได้ ความจงรักภักดีต่อเชื้อชาติและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง มองเห็นได้ และจับต้องได้ เป็นเหมือนกับปูนที่ช่วยยึดก้อนอิฐทั้งหลายเข้าด้วยกัน

ปัญหาก็คือ มันเป็นการสร้างคริสต์จักรที่มีคนผิวขาวเป็นส่วนใหญ่ คนที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่ และคนกลุ่มมิลเลนเนียลเป็นส่วนใหญ่ (แน่นอนว่า ไม่ใช่ทุกคริสต์จักรที่เป็นของกลุ่มคนที่มีความเชื่อชาติเดียวกันจะมีจุดเริ่มต้นดังกล่าวนี้ทั้งหมด อาทิเช่น คริสต์จักรของกลุ่มคนผิวดำที่ถือกำเนิดขึ้นเนื่องจากคนผิวขาวไล่พวกเขาออกมา) นักประกาศบางคนอาจจะชักโหล่และยอมรับให้กับการแบ่งแยกด้านประชากรดังกล่าวนี้พร้อมด้วยความคิดที่ว่า “ก็ยังมีดี เพราะอย่างน้อยเราก็กำลังนำผู้คนเข้ามาในคริสต์จักร” แต่ผลลัพธ์สุดท้ายของการทำแบบนี้ก็คือ เราได้ทำให้เส้นแบ่งของความแตกแยกทางเชื้อชาติชัดเจนมากยิ่งขึ้น เราตอกย้ำการเลือกปฏิบัติในวัฒนธรรมของเรา และเราได้สร้างบางอย่างเป็นทั้งผลผลิตของวัฒนธรรมที่เสื่อมทรามของเรา และเป็นผลผลิตของสวรรค์ในเวลาเดียวกัน

ยิ่งไปกว่านั้น สมาชิกคริสตจักรอาจจะมองเห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันที่เกิดขึ้นในคริสตจักร แล้วคิดไปว่าคริสตจักรของพวกเขากำลังได้รับผลประโยชน์จากฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วพวกเขากำลังได้รับผลประโยชน์จากอิทธิพลของลัทธิพวกฟ้องนิยม พวกเขาอาจจะคิดว่า ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพวกเขา นั้นมาจากเหตุการณ์เพ็นเทคอสต์ ในขณะที่มันอาจจะมาจากคำสาปของหอบาเบล และความโน้มเอียงของเราที่มีต่อกลุ่ม “ของฉัน” นอกจากนี้ เพื่อนบ้านและลูกๆ ของเราอาจจะปฏิเสธคริสตจักรของเราได้ง่ายๆ โดยมองว่าเป็นแค่กลุ่มคนที่มารวมตัวกันเพื่อผลประโยชน์กลุ่มหนึ่ง และพวกเขาก็สามารถทำแบบนั้นได้เช่นกัน

คริสตจักรที่มีชีวิตอยู่ด้วยพลังอำนาจของทฤษฎีทางสังคมวิทยา การดึงดูดใจ และวัฒนธรรม จะตายลงด้วยพลังอำนาจของทฤษฎีทางสังคมวิทยา การดึงดูดใจ และวัฒนธรรม

ในทางตรงกันข้าม คริสตจักรที่มีความตั้งใจในการสร้างตนเองโดยใช้ฤทธิ์อำนาจของพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นรากฐานหลัก จะมีโอกาสที่ดีกว่าในการทำลายกำแพงที่แบ่งแยกพวกเราให้หมดสิ้นไป ผมได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างซ้ำๆ ในคริสตจักรของผมและที่อื่นๆ และคริสตจักรที่มีสมาชิกซึ่งผสมผสานไปด้วยกลุ่มคนที่มีความหลากหลายเนื่องด้วยฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐ (คนผิวดำและคนผิวขาว ชนชั้นแรงงานและคนมีการศึกษา คนร่ำรวยและคนยากจน) ซึ่งจะถูกล่าวหาและโจมตีจากกลุ่มคนที่ข้างสงสัยได้ยากกว่า

และหัวข้อต่อไปจะเป็นประเด็นสำหรับการพิจารณาประการที่สาม...

รักษาความถ่อมใจและพึ่งพาพระเจ้า

ประการที่สาม พระเจ้ามักจะใช้คนอ่อนแอ คนยากจน และคนที่ไม่น่าจะทำได้ นำคนบาปเข้ามาหาพระองค์เอง พระองค์ทำเช่นนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า ฤทธิ์อำนาจเป็นของพระองค์ แน่แน่นอนว่า ความสัมพันธ์ความสามารถพิเศษ และทรัพยากรตามธรรมชาติ ช่วยสร้างฐานการทำงานหรือโอกาสในการประกาศข่าวประเสริฐได้ อย่างไรก็ตาม โดยการเผชิญหน้ากับความจริงทางสังคมวิทยาที่กล่าวมานี้ พระเจ้าได้ใช้คนที่อ่อนแอและคนที่ไม่น่าจะทำได้มาอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ฤทธิ์อำนาจเป็นของพระองค์ ในพระธรรมปฐมกาล พระองค์เลือกบุตรชายคนที่สอง ไม่ใช่บุตรชายหัวปี ในพระธรรมอพยพ พระองค์เลือกโมเสสที่พูดตะกุกตะกักให้เป็นผู้นำประชากรของพระองค์ ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ พระองค์บอกกับชาวอิสราเอลว่า พระองค์เลือกพวกเขาทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาเป็นชนชาติที่มีจำนวนน้อยที่สุดและไม่ได้ยิ่งใหญ่ที่สุด (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7) ในพระธรรม 1 ซามูเอล พระองค์เลือกดาวิด บุตรชายคนที่เจ็ดของเจสซี เพราะว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู เพราะมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7)

ในขณะที่พระเจ้ายกชูบรรดาผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ก็ทำให้ผู้ที่ได้รับการยกชูต่ำลงด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น บรรดาคนที่ก่อสร้างหอคอยบาเบล กษัตริย์ฟาโรห์ กษัตริย์เซนาเคอริบ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เป็นต้น และนี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดพระคัมภีร์ พระเยซูเอง “ไม่มีความงามหรือความสง่า...ไม่มีรูปลักษณะซึ่งจะทำให้เราพึงปรารถนา” (อิสยาห์ 53:2) และแน่นอนว่า เปาโลได้บอกกับคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า:

มีน้อยคนในโลกถือว่ามีปัญหา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้พวกมีปัญหาอับอาย และได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ให้มนุษย์สักคนหนึ่งโอ้อวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ (1 โครินธ์ 1:26-29)

ผู้นำคริสตจักรในปัจจุบันมักจะว่องไวในการเลือกพึ่งพาจุดแข็งของตัวเองในการสร้างคริสตจักร ในบางครั้งสิ่งนี้เป็นการกระทำที่เหมาะสม แต่มีกี่ครั้งที่พวกเขาจะอวดบรรดาความอ่อนแอของตัวเองด้วยความยินดี (ดังเช่นเปาโล) เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในพวกเขา? (2 โครินธ์ 12:9)

ขอย้ำอีกครั้งว่า โดยพระคุณของพระเจ้า ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ ความสามารถพิเศษ และทรัพยากรต่างๆ สิ่งเหล่านี้

ช่วยสร้างโอกาสในการประกาศพระวจนะของพระเจ้าออกไป และเป็นฐานการทำงานที่ธรรมดาทั่วๆ ไป แต่เราไม่ควรคาดหวังให้สิ่งเหล่านี้ทำในสิ่งที่มันไม่สามารถทำได้ สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจมนุษย์ได้ ในท่ามกลางสิ่งเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็น “กุญแจ” สู่อความสำเร็จของพันธกิจ (ผมรู้สึกตกใจมากที่ได้เห็นว่านักเขียนเกี่ยวกับการเติบโตของคริสตจักรใช้คำว่า “น้อยขนาดไหน”) ผมขออนุญาตเสนอหลักการเชิงปฏิบัติอย่างหนึ่ง คือ มีความแตกต่างกันระหว่าง การขจัดสิ่งรบกวนใจ (อย่างเช่น แก้วที่นั่นไม่สบาย ห้องที่ร้อนอบอ้าว เพลงที่แปลกๆ และการละเมิดทางวัฒนธรรมหรือทางจิตวิญญาณ) เพื่อให้พระวจนะของพระเจ้าทำงานได้อย่างสะดวกยิ่งขึ้น กับ การสร้างความดึงดูดใจ (โดยใช้เสื้อผ้า รูปแบบของดนตรี การแสดง ฯลฯ) การขจัดสิ่งรบกวนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลทำ เป็นการกระทำด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง แต่การสร้างความดึงดูดใจโดยทั่วไปมักไม่เป็นเช่นนั้น ซึ่งในความคิดเห็นโดยทั่วไปผมมีความเห็นว่า

- **การแต่งกาย:** เราควรเลือกเสื้อผ้าที่ (1) ไม่ดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเราเอง และ (2) แสดงความเคารพและให้เกียรติผู้อื่น เราไม่ควรเลือกเสื้อผ้าเพื่อทำให้ผู้อื่นประทับใจ
- **อารมณ์ขัน:** มุกตลกบางเรื่องบนธรรมาสน์อาจช่วยละลายกำแพงทางอารมณ์ของผู้ฟังได้ รวมถึงช่วยในการสื่อสารความชื่นชมยินดีที่มาจากพระเจ้าในระหว่างการสอนพระวจนะ

ของพระเจ้าอย่างได้ผล แต่เราไม่ควรสร้างอารมณ์ขึ้นขึ้นมาเพื่อการดึงดูดใจ หรือสร้างความประทับใจ หรือเพื่อเอาชนะใจผู้ฟัง

- *ดนตรี*: ผมเชื่อว่าดนตรีเป็นสื่อกลางที่พระเจ้าประทานสำหรับความคิด จิตใจ และอารมณ์ เพื่อตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้า ด้วยการสารภาพ คร่ำครวญ ขึ้นชมยินดี และปลื้มปิติ ในพระลักษณะของพระเจ้า (ดูบทที่ 8 สำหรับการอภิปรายเพิ่มเติมในเรื่องนี้) เราไม่ควรใช้ดนตรีเพื่อสร้างความรู้สึกหรือประสบการณ์ แห่งการนมัสการกับคนที่ยังไม่ได้กลับใจใหม่ ซึ่งตามความหมายที่แท้จริงแล้ว พวกเขาไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น เราไม่ควรใช้ดนตรีเพื่อเพิ่มจำนวน “ลูกค้า” อะไรคือสิ่งที่เราคาดหวังจากเพลงและดนตรีของเรา? เนื้อหาของพระวจนะตามพระคัมภีร์หรือการใคร่ครวญพระวจนะตามพระคัมภีร์ ดนตรีที่เหมาะสมกับพระวจนะของพระเจ้า ท่วงทำนองที่จดจำและร้องตามได้ง่าย การเรียบเรียงเสียงดนตรีที่ช่วยให้คนในที่ประชุมสามารถได้ยินเสียงของตัวเองร้องเพลงให้แก่นักและกันฟัง (เอเฟซัส 5:19) นอกจากนี้ เราต้องตระหนักว่า ความขึ้นชอบเป็นพิเศษของเราที่มีต่อดนตรีบางรูปแบบเป็นผลสืบเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมเสมอ และ

ความรักต่อเพื่อนบ้านอาจจะเรียกร้องให้เราจำเป็นต้องสละ
ความชื่นชอบของเราเพื่อคนอื่น

- **สติปัญญา / คุณลักษณะพิเศษ / วาทศิลป์:** ของประทานเหล่านี้ถูกใช้ประโยชน์อย่างยอดเยี่ยมเพื่อสื่อสารถึงพระสิริและความงดงามของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ และจำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษาและนำของประทานเหล่านี้มาใช้ในแนวทางที่ซื่อสัตย์ เราอาจคาดหวังให้นักเทศน์ที่มีคุณลักษณะพิเศษสร้างคริสต์จักรที่ใหญ่โต แต่ของประทานดังกล่าวไม่ควรถูกใช้เพื่อสร้างความประทับใจหรือครอบงำหรือเพื่อเอาเปรียบผู้อื่น ยกตัวอย่างเช่น ความแตกต่างระหว่างการใช้วาทศิลป์ที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ปรากฏให้เห็นในการตัดสินใจเล็กๆ นับพันครั้งว่าจะเลือกใช้คำไหน อาจกล่าวได้ว่า เป็นความแตกต่างระหว่างความชัดเจน มีพลัง เข้มแข็ง สื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนและสละสลวย กับการใช้คำที่ฟังดูหรูหรา คำศัพท์เชิงวิชาการและเข้าใจยาก
- **รูปแบบพิธีนมัสการ:** พิธีนมัสการของเราคือวิธีการที่เราจัดการประชุมนมัสการในที่สาธารณะของคริสต์จักรว่าเราจะพูด ร้องเพลง อธิษฐาน และกินดื่มอะไร และจะทำสิ่งใดก่อนหลัง ในยุคของการให้ความสำคัญกับอารมณ์ นักวางแผนพิธีนมัสการมักจะคาดหวังให้ที่ประชุมเกิดความรู้สึก

บางอย่าง โดยจะถามตัวเองว่า เราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ เราจะหรีแสงไฟ? ใช้แสงเทียนไข? หรือเปลี่ยนศิโยนเพลงท่อนสุดท้ายให้สูงขึ้นอีกหนึ่งคีย์? นักวางแผนพิธีนมัสการส่วนมากทำตามพิธีการของรายการเพื่อความบันเทิงทางทีวีเท่านั้น ด้วยการเริ่มบรรเลงดนตรีตามสคริปต์แล้วค่อยๆ เบาเสียงดนตรีลงเพื่อไม่ให้บนเวทีมีช่วงเวลาที่เงียบจนเกินไป การจัดระบบแสงสีสำหรับการแสดง รวมถึงการจัดเตรียมต่างๆ ที่ทำให้ดูเหมือนไม่ได้มีการจัดเตรียมไว้ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของพระคัมภีร์สำหรับการประชุมนมัสการในที่สาธารณะของคริสตจักรควรจะแตกต่างออกไป กล่าวคือ ไม่ใช่เพื่อความบันเทิง แต่เพื่อนำคนเข้ามาหาพระวาทะของพระเจ้า คริสตจักรถูกกำหนดให้สอนพระวาทะ ร้องพระวาทะ อ่านพระวาทะ เปิดเผยเนื้อหาของข่าวประเสริฐผ่านทางพิธีการต่างๆ และหนุนใจกันและกันด้วยพระวาทะ (ดู 1 โครินธ์ 11, 14; เอเฟซัส 4; โคลโลสี 3; 2 ทิโมธี 4)

ไม่ว่าคริสตจักรจะเลือกรูปแบบพิธีนมัสการแบบใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นพิธีนมัสการของคริสตจักรแบบดั้งเดิม หรือคริสตจักรสมัยใหม่ หรือพิธีนมัสการที่ปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละคริสตจักร พิธีนมัสการดังกล่าวควรจะทำให้คริสตจักรนั้นๆ มีประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้า คริสตจักรควรจะทำแม้กระทั่งการสอนพระวาทะ

ของพระเจ้าให้กับสมาชิกโดยใช้วิธีถาม-ตอบ การตั้งเป้าหมายไว้เช่นนี้ จะส่งผลต่อการตัดสินใจในทุกเรื่องของคริสต์จักร อย่างเช่น บางทีคุณอาจเปิดไฟให้สว่างขึ้นเพื่อให้ผู้คนสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้สะดวกขึ้น บางครั้งคุณอาจจะยอมให้มีการเทศนาที่ยาวนานขึ้น หรือบางทีคุณอาจจะจัดให้มีช่วงเวลาสงบนิ่ง เพื่อให้สมาชิกได้ใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าที่เพิ่งได้อ่านไป ผมประทับใจในงานเขียนชิ้นหนึ่งที่เขียนขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ที่เน้นบทบาทของรูปแบบพิธีนัสมัสการในการปลูกฝังอุปนิสัยใหม่ในจิตใจผู้คน แต่จงระลึกไว้เสมอว่า พิธีนัสมัสการเป็นเพียงรูปแบบ เป็นเหมือนท่อน้ำที่ว่างเปล่าซึ่งไม่มีประโยชน์หากปราศจากน้ำแห่งพระวจนะของพระเจ้าไหลผ่าน พระวจนะของพระเจ้าจะต้องเป็นเนื้อหาและมาตรฐานหลักของพิธีนัสมัสการ

- *ความสัมพันธ์ / ความเป็นชุมชน / การทำความดี:* ความสัมพันธ์และการทำความดี ควรจะถูกใช้เพื่อเป็นพยานหลักฐานแสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระวจนะของพระเจ้า (หัวข้อต่อไปที่ผมจะพูดถึง) สิ่งเหล่านี้จะต้องไม่ถูกใช้เพื่อแทนที่พระวจนะของพระเจ้า

กล่าวโดยสรุปคือ เราควรใช้อะไรก็ได้ที่เรามี ไม่ว่าจะเป็นความสามารถพิเศษ ทักษะการ และการสร้างมิตรภาพความสัมพันธ์

เพื่อประกาศพระวจนะของพระเจ้า แต่ในขณะเดียวกัน เราควรพยายาม
อย่างดีที่สุดเพื่อให้แน่ใจว่า ผู้คนมาเข้าร่วมกับคริสตจักรของเราเพราะ
พวกเขารักพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐ ไม่ใช่เพราะว่าคริสตจักรของเรามี
อะไรที่ดียอดเยียม หรือเป็นคริสตจักรของกลุ่มคนที่มีการศึกษา เป็น
คริสตจักรสำหรับคนยุคเบบี้บูมเมอร์ที่เกิดหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ
เป็นคริสตจักรของกลุ่มคนเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่ง ก่อนหน้านั้นผมได้
บอกว่า ยังมีความสามารถพิเศษตามธรรมชาติหรือความสัมพันธ์ตาม
ธรรมชาติมากเท่าไร โอกาสในการประกาศพระวจนะของพระเจ้ายังมี
มากขึ้นเท่านั้น สิ่งนี้เป็นความจริง แต่ก็ความจริงเช่นเดียวกันว่า ยังมี
สองสิ่งทีว่ำนั้นมากก็ยังมีความเสี่ยงมากขึ้น กล่าวคือ ความเสี่ยงต่อ
ผู้เชื่อคริสเตียนที่อาจถูกล่อลวงให้พึ่งพาคุณสมบัติและข้อได้เปรียบทาง
ธรรมชาติเหล่านี้ และความเสี่ยงต่อผู้ที่ยังไม่เชื่อในการยืนอยู่ในจุดที่ถูก
ทำให้หลงเชื่อว่าเขาเป็นคริสเตียนแล้ว ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการหลงหาย
นิรันดร์โดยไม่รู้ตัว ดังนั้น คริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนที่มีความสามารถ
พิเศษ และมีทรัพยากรต่างๆ ตามธรรมชาติ อาจจะต้องทำงานหนักกว่า
คริสตจักรอื่นในการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ และการพยายามอย่างสุด
ความสามารถเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการรับเชื่อแบบผิดๆ ผู้สอนหรือนัก
เทศน์กลุ่มคาริสเมติกหรือกลุ่มที่เน้นการใช้คุณลักษณะพิเศษตาม
ธรรมชาติในการดึงดูดผู้คน อาจจะต้องเรียนรู้ที่จะละเว้นการเล่นกับ
อารมณ์ของผู้คน ผู้สอนหรือนักเทศน์ที่มีบุคลิกเป็นคนตลกและมีอารมณ์
ขันอาจจะต้องเรียนรู้ที่จะไม่ปล่อยมุขตลกสักหนึ่งหรือสองมุข

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผมได้ค้นพบความเป็นจริงอย่างหนึ่งว่า นักเทศน์ที่มีพรสวรรค์มากที่สุดและคริสตจักรที่เพียบพร้อมด้วยทรัพยากรมากที่สุด มักจะเป็นกลุ่มที่ประมาทและไม่ระมัดระวังมากที่สุดในการหว่านและปลูกฝังเมล็ดพันธุ์แห่งการเป็นคริสเตียนเพียงแค่นามที่มันไม่ควรเป็นเช่นนั้น

พยานหลักฐานแห่งฤทธิ์อำนาจ ของพระวจนะ

องค์ประกอบเพิ่มเติมอื่นๆ สำหรับการสร้างฐานการทำงานของพระวจนะที่จะกล่าวถึงต่อไป มีองค์ประกอบบางอย่างที่สามารถเป็นพยานหลักฐานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระวจนะได้ องค์ประกอบเหล่านี้พิสูจน์หรือยืนยันให้เห็นได้ว่า พระวจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิต พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบสองอย่างนั้นคือธรรมชาติของความน่าดึงดูดใจของการทำความดี และภาพที่น่าประทับใจของความเป็นชุมชนคริสเตียน

พระคัมภีร์ไม่เคยสนับสนุนให้คริสตจักรให้ความสำคัญกับคนรูปร่างหน้าตาดีแบบที่ขึ้นปกนิตยสารได้มาเป็นผู้นำคริสตจักร แต่พระเจ้ามีความต้องการให้บางสิ่งบางอย่างในคริสตจักรเป็นสิ่งที่ *น่าดึงดูดใจ* สำหรับผู้คนในโลกใบนี้ และสิ่งนั้นก็คือ ความบริสุทธิ์และความรักที่เยือกเย็นเสียสละตนเองของผู้เชื่อ ทั้งในเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนของคริสเตียน

ด้วยกันและการใช้ชีวิตอยู่กับสังคมภายนอก พระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยคำสอนมากมายที่กล่าวถึงความจริงเหล่านี้:

เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ (มัทธิว 5:16)

ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา (ยอห์น 13:35)

จงให้หาสทั้งหลาย...ทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกอย่าง อย่าให้เถียงเลย อย่าให้ยกยกแต่ให้สำแดงความซื่อสัตย์และดีงามในทุกอย่าง เพื่อเขาทั้งหลายจะเทิดพระเกียรติพระดาร์สสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเราในทุกๆ ด้าน (ทิโมธี 2:9-10)

จงรักษาความประพฤติอันดีของพวกท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อพวกเขาใส่ร้ายพวกท่านว่าประพฤติชั่ว พวกเขาจะได้เห็นคุณความดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมาเยือน (1 เปโตร 2:12)

ส่วนพวกท่านที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงยอมเชื่อฟังสามีของตน เพื่อว่าแม้สามีบางคนไม่เชื่อพระวจนะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจพวกเขาให้เชื่อได้โดยไม่ต้องพูดเลยสัก

คำเดียว คือเมื่อพวกเขาได้เห็นความประพฤติที่นอบน้อมและ
บริสุทธิ์ของพวกเขา (1 เปโตร 3:1-2)

คุณสังเกตเห็นข้อความที่เปาโลใช้ในพระธรรมทิตัส บทที่ 2
หรือไม่? การทำความดี และการทำสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรมของเราควร
เทิดพระเกียรติ หลักคำสอนที่เรายึดถือ บางทีเด็กสาวอาจจะต้องแต่งตัว
ให้สวยงาม แต่เราจะต้องให้เธอแต่งตัวโดยสวมความชอบธรรมและ
ความรักด้วย ไม่ใช่แค่กางเกงยีนส์ของดีไซเนอร์ชื่อดัง

สิ่งนี้หมายความว่า เราควรจะบอกว่า การทำความดี อย่างเช่น
ชีวิตแต่งงานที่รักเดียวใจเดียว ความซื่อสัตย์ในที่ทำงาน การดูแลเอาใจ
ใส่คนยากจน การแสวงหาความยุติธรรม การยอมเชื่อฟังสามีที่ไม่ใช่คริส
เตียน เป็นต้น เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการนำคนมารับเชื่อและการเติบโต
ของคริสตจักรใช่หรือไม่? หมายความว่า นักไม่สามารถบินได้หากไม่มี
ปีกทั้งสองข้าง ซึ่งก็คือ พันธกิจแห่งพระวจนะและพันธกิจการทำความดี
ใช่หรือไม่?

มันขึ้นอยู่กับว่า คุณนิยามความหมายของคำว่า จำเป็น ไว้อย่างไร
การทำความดีจำเป็นสำหรับพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าในการประทานชีวิตใหม่หรือไม่? ไม่ใช่อย่างแน่นอน! บทที่แล้ว
และครั้งแรกของบทนี้ได้ปฏิเสธความคิดดังกล่าวนี้ไปแล้ว ผู้คนมากมาย
ได้รับความรอดจากการฟังนักเทศน์ประเภทมือถือสากปากถือศีล และ
จากนักเทศน์ที่ไม่ทราบชื่อเสียงเรียงนามทางสถานีวิทย์ คุณสามารถ

ประกาศข่าวประเสริฐได้โดยไม่ต้องมีการทำความดีได้ แต่คุณไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐได้โดยไม่มีพระวจนะของพระเจ้า

แล้วการทำความดีเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับการทำให้สาธารณะชนยอมรับนับถือคริสตจักรและพระเจ้า ใช่หรือไม่? เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจริงจังกับสิ่งที่พระองค์พูดหรือไม่? เพื่อแสดงให้เห็นว่าเรามีความซื่อสัตย์หรือไม่? หากจะพูดโดยทั่วไปแล้ว ใช่แล้ว มันเป็นเรื่องที่จำเป็น! แต่ลองฟังคำแนะนำที่ผู้รับใช้ท่านหนึ่งในพระคัมภีร์ได้ฝากไว้: “ท่านเองจงประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกด้าน ในการสอนอย่างจริงจังจริงใจ และถูกต้องที่ไม่มีใครจะตำหนิได้ เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามอับอายและไม่สามารถกล่าวร้ายอะไรต่อเรา” (ทิตัส 2:7-8)

เนื้อหาของพระวจนะที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐทำให้ข่าวประเสริฐมีชีวิตในคนๆ หนึ่ง และในคริสตจักร เมื่อคนๆ นั้นและคริสตจักรนั้นๆ ออกไปรับใช้ผู้อื่น พระวจนะของพระเจ้าและชีวิตของพวกเขาควรจะสอดคล้องเป็นเรื่องเดียวกัน นั่นก็คือ การมี *คุณธรรม* นั้นเอง ในอีกแง่หนึ่ง มันไม่ได้มีสองสิ่ง (หรือมีปีกสองปีก) แต่มีเพียงแค่สิ่งเดียวที่ประกอบด้วยองค์ประกอบสองส่วนย่อย นั่นก็คือ การเป็นพยานที่สัตย์ซื่อในพระวจนะของพระเจ้า และการทำความดี นอกจากนี้ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก องค์ประกอบสองส่วนย่อยนี้กำลังทำสิ่งที่แตกต่างกัน เหมือนกับปีกและเครื่องยนต์ของเครื่องบินไอพ่นที่ทำงานแตกต่างกัน พระวจนะของพระเจ้ากำลังทำในสิ่งที่การทำความดีไม่สามารถทำได้ คือการชี้ให้เรามองไปที่พระเจ้าผู้ซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ผู้ซึ่งได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้มาตายบนไม้กางเขน การเรียกให้ทุกคน

กลับใจใหม่ การปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ และการประทานชีวิตใหม่ให้กับคนที่ตายแล้ว หลังจากนั้น การกระทำดีก็ทำในสิ่งที่พระวณะทำไม่ได้ ได้แก่ การแสดงออกหรือทำให้เห็นถึงบทบาทของพระวณะแห่งชาวประเสริฐ การพิสูจน์ให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ของพระวณะของพระเจ้า กล่าวคือ พระวณะของพระเจ้าเป็นผู้แสดงหลัก การทำความดีเป็นผู้แสดงรอง

กล่าวโดยสรุปคือ การทำความดี “จำเป็น” หรือไม่สำหรับการทำให้คนฟื้นขึ้นมาจากความตายและได้รับการปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ? จากจุดยืนและมุมมองของฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ คำตอบก็คือ ไม่จำเป็น แต่จากมุมมองในแง่ของความน่าเชื่อถือของคริสเตียนต่อสาธารณะ คำตอบโดยพื้นฐานคือ จำเป็น ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณจะก่อให้เกิดหลักฐาน คือ การทำความดีของเรา และทุกๆ การกระทำดีจะเป็นประจักษ์พยานที่เป็นหลักฐานของความจริงและฤทธิ์อำนาจของชาวประเสริฐที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เสรีภาพ!

พระวณะของพระเจ้าปลดปล่อยหัวใจให้เป็นอิสระ และพระวณะของพระเจ้าทำเช่นนั้นด้วยวิธีการที่ยอดเยียมที่สุด จำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับไบรอัน คนที่เคยติดยาเสพติด? ปัจจุบันนี้เขากำลังมีชีวิตที่น่าอัศจรรย์ มีช่วงหนึ่งที่เขาได้นำคริสต์จักรของเราเข้าไปมีส่วนร่วมในการรับใช้ในสถานดูแลคนไร้บ้านในชุมชนที่อยู่ใกล้ๆ กับคริสต์จักร โดยนำสมาชิก

ในคริสตจักรของเราไปทำงานทุกอย่าง ตั้งแต่การเสิร์ฟอาหารจนถึงการนำพิธีนมัสการ เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขาได้ลาไปศึกษาต่อที่โรงเรียนพระคริสตธรรมเพื่อที่เขาจะถวายเป็นผู้เทศนาและสอนพระวอของพระเจ้าเต็มเวลาในอนาคต ชายคนนี้รู้จักพระวอและรักพระวอ เชื่อฟังพระวอ และให้เกียรติพระวออย่างเสมอต้นเสมอปลาย สรรเสริญพระเจ้า เขาเป็นอิสระแล้ว!

หนังสือแนะนำ

Dever, Mark. *The Compelling Community: Where God's Power Make a Church Attractive*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2015.

Wells, David. *Courage to Be Protestant*. Grand Rapids: Eerdmans, 2008.

White, Thomas, and John M. Yeats. *Franchising McChurch: Feeding Our Obsession with Easy Christianity*. Colorado Springs: David C. Cook, 2009.

4

พระวจนะ สวสว

เป็นตอนเช้าของวันอาทิตย์ และคุณกำลังเดินเข้าไปในคริสตจักรแห่งหนึ่งเป็นครั้งแรก

คุณเดินเข้าไปยังห้องโถงห้องหนึ่งและมีบางคนกล่าวคำทักทายกับคุณสั้นๆ คุณเดินผ่านเขาหรือเธอคนนั้นเข้าไปยังห้องประชุมหลัก มีเก้าอี้ว่างจำนวนมากตั้งเรียงรายไปจนถึงท้ายห้อง คุณเลือกที่นั่งตัวหนึ่งอย่างรวดเร็วและนั่งลง คุณมาถึงก่อนเวลาเล็กน้อย และ “พิธีนมัสการ” หรือ “การประชุม” หรือที่เขาเรียกว่าอะไรก็ตามยังไม่เริ่มขึ้น

คุณใช้เวลาครู่หนึ่งในการกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องประชุม และพยายามรับภาพของทุกสิ่งทุกอย่างเข้ามา คุณสังเกตเห็นคนอื่นๆ ว่าพวกเขาใส่สูทผูกเน็คไทหรือใส่กางเกงขาสั้น เป็นคนสูงอายุหรือคนหนุ่มสาว คุณสังเกตเห็นเฟอร์นิเจอร์ การประดับตกแต่งโดยทั่วไป และเวทีหรือการตกแต่งหน้าเวที

อาจมีบางคนยื่นแผ่นพับหรือสูจิบัตรให้คุณ แล้วคุณก็อ่านทุกหน้าแบบผ่านๆ ดูการออกแบบ... โลโก้คริสต์จักร... ข่าวประชาสัมพันธ์... รายการพิธีนมัสการ... ตารางกิจกรรมประจำสัปดาห์... ข้อความสั้นๆ จากศิษยาภิบาลพร้อมกับภาพถ่ายของเขา คุณวางสูจิบัตรลงแล้วกวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้ง

มีบางคนกำลังเล่นดนตรีอยู่ด้านหน้า หากเป็นคริสต์จักรแบบดั้งเดิม อาจจะเริ่มด้วยการบรรเลงดนตรีเพื่อนำเข้าสู่การนมัสการด้วยออร์แกน หากเป็นคริสต์จักรแบบสมัยใหม่ขึ้นมาอีกหน่อย ก็จะเป็นการซ้อมเพลงของวงดนตรี แล้วคุณก็นั่งฟังดนตรี

ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณได้พบเห็นข้างต้น ความประทับใจเกี่ยวกับสถานที่ รวมทั้งผู้คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานที่แห่งนี้ได้ก่อตัวขึ้นในจิตใจของคุณ อารมณ์ความรู้สึกของคุณเริ่มก่อตัวขึ้น คริสตจักรแห่งนี้มีบรรยากาศแบบสบายๆ หรือเปล่า? เป็นกันเองหรือเปล่า? เคร่งเครียดหรือเปล่า? รูปแบบทันสมัยหรือเปล่า?

มาถึงตรงนี้ ในเวลานี้เลย ผมต้องการถามคำถามหนึ่งกับคุณว่า อะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคุณในขณะที่คุณกำลังพิจารณาว่าจะกลับมาที่คริสตจักรแห่งนี้หรือไม่? อะไรคือสิ่งที่คุณ ต้องการมากที่สุด?

ความไม่อดทนและสิ่งที่เป็นแค่เปลือกนอก

ในฐานะคริสเตียนและแขกผู้มาเยี่ยมเยือนคริสตจักรครั้งแรก คุณได้สังเกตเห็นสิ่งที่เป็นเปลือกนอก ห้องประชุมและผู้คนมีลักษณะอย่างไร คนตรีฟังดูแล้วเป็นอย่างไร แต่ปัญหาก็คือว่า สภาวะที่ไม่สมบูรณ์แบบของเรามักจะทำให้เราให้ความสำคัญกับสิ่งที่เป็นเปลือกนอกมากเกินไป และอิทธิพลของกระแสบริโภคนิยมของวัฒนธรรมตะวันตกมักจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่เป็นเปลือกนอกเหล่านี้

มาถึงตรงนี้ คริสเตียนหลายคนอาจรู้แล้วว่าตัวเองจะกลับมาที่คริสตจักรแห่งนี้อีกหรือเปล่า พิธีนมัสการยังไม่เริ่มขึ้น แต่พวกเขาอาจจะตัดสินใจไปแล้วว่าคริสตจักรแห่งนี้ล้าสมัยเกินไปหรือทันสมัยเกินไป ยึดติดกับโครงสร้างขององค์กรมากเกินไป หรือหละหลวมเกินไป

ผมเป็นคนหนึ่งที่มักจะรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่มากระตุ้น มีโฆษณาทางทีวีหลายชิ้น ร้านอาหารน่าสนใจหลายร้าน การจัดแสดงสินค้าของห้างสรรพสินค้าหลายแห่ง ภาพยนตร์หลายเรื่อง มีตัวเลือกเยอะแยะมากมายสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆ ตัวเรา และมันง่ายมากสำหรับผมที่จะทำตัวเป็นนักวิจารณ์ว่าสิ่งเหล่านั้นมีลักษณะหรือฟังดูแล้วเป็นอย่างไร นี่อาจจะฟังดูแปลก แต่มันยิ่งง่ายมากขึ้นไปอีกที่ผมจะ นิยาม ตัวเองว่าผมเป็นใคร ด้วยเสื้อผ้าที่ผมเลือกใส่ วงดนตรีที่ผมเลือกฟัง หรือภาพยนตร์ที่ผมชื่นชอบ และถ้าคุณวิจารณ์ดนตรีที่ผมฟังก็เท่ากับคุณวิจารณ์ตัวผม

นอกจากนี้ เราอาศัยอยู่ในสังคมที่เร่งรีบ และเรากลายเป็นคนที่ไม่มีเวลาอดทน เราไม่จำเป็นต้องอดออมเพื่อเก็บเงินซื้อของชิ้นใหญ่ๆ เราเพียงแค่รู้บัตรเครดิต เราไม่จำเป็นต้องใช้ห้องสมุดหรือสารานุกรม เพราะเรามีเครื่องมือสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต เราไม่ต้องการใช้เวลาเป็นสิบๆ ปีเพื่อสร้างบริษัทด้วยการทำงานหนัก แต่เราต้องการเพียงแค่อะไรง่ายๆ อย่างการช้อปปิ้ง การตลาดที่ดี และการสร้างกระแสที่โด่งดังในสื่อเท่านั้น

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้มีผลต่อความคาดหวังของเราที่มีต่อเช้าวันอาทิตย์และแนวทางการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณตลอดทั้งสัปดาห์

การทำงานอย่างอดทนของพระวอแนะ

นี่คือสิ่งที่ผมต้องการจะอ้อนวอนกับพี่น้องคริสเตียนของผม คือในขณะที่คุณหรือผมกำลังนั่งครุ่นคิดว่าเราจะกลับไปยังคริสตจักรที่ใดที่หนึ่งอีกหรือไม่ นั่น สิ่งสำคัญที่สุดที่เราจำเป็นต้องพิจารณาคือ คริสตจักรแห่งนั้นให้ความจริงจังกับพระวอแนะของพระเจ้ามากแค่ไหน? คำเทศนามีเนื้อหาสาระมากแค่ไหน? เพลงนมัสการมีเนื้อหาสอดคล้องตามหลักศาสนศาสตร์หรือไม่? พวกเขาอ่านพระคัมภีร์แบบออกเสียงหรือไม่? การอธิษฐานร่วมกันสอดคล้องกับลำดับความสำคัญตามพระคัมภีร์หรือไม่?

ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 และ 3 สิ่งที่เราปรารถนาชีวิตใหม่ให้กับคนที่ตายแล้วในฝ่ายจิตวิญญาณ และให้สื่อสารกับคนที่ตกเป็นทาส

คือ พระวณะของพระบิดาที่ประกาศโดยพระบุตรและทำงานโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น คุณและผมควรจะมองหาสิ่งหนึ่งเป็นลำดับแรกเมื่อเราเข้าร่วมประชุมนมัสการกับคริสตจักรที่ใดที่หนึ่ง สิ่งนั้นคือ พระวณะของพระเจ้า

และสิ่งอื่นๆ ที่คุณควรสังเกตและให้ความสนใจเมื่อคุณเดินเข้าสู่อาคารคริสตจักรแห่งใดแห่งหนึ่ง อาจจะเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสองสิ่งนี้ คือ งานการทำงานของพระวณะของพระเจ้า หรือพยานหลักฐานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระวณะของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชีวิต ดังเช่นที่ผมได้ให้นิยามความหมายของสองสิ่งนี้ไว้แล้วในบทที่ 3 อาคารคริสตจักรรูปแบบของดนตรี หรือแม้กระทั่งงานของ “ผู้ให้การต้อนรับ” นับว่าเป็นงานการทำงานของพระวณะ และในขณะที่เราพิจารณาว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญ เราจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ชีวิตและอิสรภาพได้

ถึงตอนนี้ เราควรถามด้วยว่า มีหลักฐานที่เป็นพยานถึงความเชื่อในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่ เราพบว่าเรากำลังอยู่ในคริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนที่เชี่ยวชาญในหลักศาสนศาสตร์แต่เป็นเหมือนปลาที่แห้งแข็งหรือเปล่า? สมาชิกคริสตจักรหวั่นไหวเอาใจใส่ทั้งคนภายในและคนภายนอกหรือเปล่า? พวกเขามีความซื่อสัตย์หรือเปล่า? เหล่านี้คือคำถามที่สำคัญ และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ในขณะที่นั่งอยู่ในที่ประชุมคริสตจักรในวันอาทิตย์ หูของเราควรจะต้องใจฟังพระวณะของพระเจ้าด้วย

หากหูของเราทำเช่นนั้น นั่นอาจจะแสดงให้เห็นว่า ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราได้ถูกชักทอนขึ้นด้วยเส้นด้ายของความอดทน เพราะการตั้งใจฟังเป็นงานที่ยากและใช้เวลา ผมไม่รู้ว่าสำหรับคุณมันเป็นยังไง แต่สำหรับผมแล้วมันง่ายมากๆ ที่จะเลือกใช้เวลาสองชั่วโมงในการดู “ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง” แทนที่จะใช้เวลาสี่สิบชั่วโมงในการอ่าน “หนังสือเรื่องนั้น” โลกของเราที่เชื่อมต่อถึงกันหมด เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว และเต็มไปด้วยภาพสื่อต่างๆ ไม่ได้ช่วยฝึกให้เรานั่งเงียบๆ และฟังคนๆ หนึ่งพูดได้เป็นเวลานานๆ เราไม่คุ้นเคยกับอะไรแบบนี้และเราไม่ให้คุณค่ากับการทำแบบนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ผลิตโฆษณาทางทีวีเรียนรู้วิธีการดึงดูดจิตใจของเราได้ภายในเวลาสามสิบวินาที คุณต้องการให้ผมสนใจคุณไหม? ถ้าอย่างนั้นคุณจะต้องทำให้ผมมีอารมณ์ร่วมให้ได้อย่างรวดเร็วมาก!

อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้เปรียบเทียบกระบวนการประกาศพระวจนะของพระเจ้ากับการหว่านเมล็ดพืชลงในดิน และอิสยาห์ได้เปรียบเทียบกระบวนการดังกล่าวกับสายฝนที่ตกลงมาและให้ชีวิตแก่ดิน เมล็ดพืชเติบโตและออกผล อย่างช้าๆ สายฝนก็หล่อเลี้ยงพืชพันธุ์ อย่างช้าๆ เช่นเดียวกับพระวจนะที่ทำงาน อย่างช้าๆ นี่เป็นความจริงที่เราไม่ค่อยอยากจะทำร่วมกันในวันนี้

ยกตัวอย่างเช่น คุณต้องการให้คำเทศนาของคุณมีเนื้อหายาวแค่ไหน? ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้กล่าวถึง “คำเตือนสติ” ของตนเองว่าเป็น “แต่เพียงย่อๆ” (ฮีบรู 13:22) เราใช้เวลา 45 นาทีในการอ่านออกเสียงพระธรรมฮีบรูให้จบ คุณว่ามันเป็นเหมือนกับคำเทศนาแบบย่อไหม? หากจะพูดถึงการเทศนาที่ยาวๆ ครั้งหนึ่งเปาโลเคยเทศนาทั้งคืน

(กิจการ 20:7-11) ฟังดูแล้วเป็นยังไง? คิดว่าเป็นไปไม่ได้ใช่ไหม? อาจจะเป็นไปได้ แต่คุณเคยดูหนังหรือดูซีรีส์ทีวีหลายๆ ตอนติดต่อกันจนถึงเช้าหรือเปล่า?

เมื่อพูดถึงเรื่องที่ว่าเรานอนกับใคร หรือเราใช้จ่ายเงินของเราอย่างไร คริสเตียนรู้ว่าชีวิตของเราจะต้องแตกต่างจากคนที่ไม่เป็นคริสเตียน เราตระหนักดีว่า ประเด็นเหล่านี้มีความสำคัญในทางศีลธรรม แต่ผมต้องการเพิ่มอะไรบางอย่างเข้าไปในรายการเหล่านี้ อะไรบางอย่างที่มีอิทธิพลด้านศีลธรรมและชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ เรามีความอดทนบากบั่นและเพียรพยายามแค่ไหนในการฟังพระวจนะของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ สิ่งใดที่เราถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในคริสตจักรของเรา

พระวจนะทำการรวบรวมคริสตจักร ดังนั้นคริสตจักรจึงมารวมกันเพื่อพระวจนะของพระเจ้า นี่คือนองประเด็นที่ผมต้องการจะพิจารณาในเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้

พระวจนะรวบรวมคริสตจักร

ในบทที่ 1 และ 3 เราได้เห็นว่ พระวจนะของพระเจ้าทำการแบ่งแยกเราออกจากโลก โดยการทำให้เราเป็นอิสระในฐานะปัจเจกบุคคลคนหนึ่ง กระแสไฟแห่งพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าไหลผ่านเข้าไปในหูของเรา เขย่าหัวใจของเราตามจังหวะการเต้น

ของหัวใจ และทำลายกุญแจมือเหล็กแห่งบาปของเรา พระวณะของพระเจ้าช่วยเราให้รอด

งานของพระวณะของพระเจ้าไม่ได้หยุดอยู่แค่ตรงนั้น พระวณะของพระเจ้าไม่ได้ทิ้งพวกเราให้ต่างคนต่างอยู่อย่างสันโดษ แต่เหนือยิ่งไปกว่านั้น พระวณะของพระเจ้าทำการหลอมรวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกัน และรวบรวมเราเข้าไว้ด้วยกันในคริสตจักรต่างๆ หรือกล่าวในทางกลับกันได้ว่า คริสตจักรที่ตั้งอยู่บนโลกนี้เป็นผลของพระวณะของพระเจ้า เหมือนกับที่ต้นไม้ต้นหนึ่งเป็นผลของเมล็ดพันธุ์เมล็ดหนึ่งที่ถูกหว่านลงไปบนดิน (ดู มาระโก 4:14)

กระแสไฟแห่งพระวณะของพระเจ้าบวกกับแรงสั่นสะเทือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำหน้าที่เหมือนแม่เหล็ก ที่ทำให้สะเก็ดของเหล็กนับพันชิ้นที่กระจัดกระจายกันอยู่มารวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน

เมื่อผมกล่าวว่า พระวณะของพระเจ้าทำการรวบรวมคริสตจักร ผมไม่ได้หมายความว่าถึงการรวมตัวกันของ “คริสตจักรสากล” ในความเข้าใจทางศาสนศาสตร์ที่เป็นนามธรรม ไม่ใช่แบบนั้น แต่ผมหมายความว่า พระวณะของพระเจ้าทำการรวบรวมกลุ่มคนที่เป็นรูปธรรม เป็นการชุมนุมที่แท้จริง กลุ่มคนที่เดินทางมาถึงด้วยเท้า ที่มีทั้งรองเท้าแตะและรองเท้าผ้าใบ รองเท้าบูท รองเท้าหนัง รองเท้าส้นสูงแบบต่างๆ ทุกคนเดินผ่านประตูและเข้ามาในชั้นที่หนึ่ง หรือขึ้นไปบนชั้นสองในกรณีที่มีชั้นระเบียง ผู้คนทั้งหมดแต่ละคนถูกนำไปมารับเชื่อโดยพระวณะของพระเจ้า และตอนนี้พระวณะของพระเจ้าได้บัญชาให้พวกเขาอย่าขาด “การมาประชุม” (ฮีบรู 10:25)

นอกจากนี้ บุคคลเหล่านี้ไม่ได้มารวมตัวกันเพียงเพราะพวกเขาได้รับคำสั่ง พวกเขาสามารถรวมตัวกันเพราะตอนนี้พวกเขาเป็น พลเมือง ของ กษัตริย์ที่พวกเขาได้ยอมรับว่าเป็นพระเจ้า และเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งในฐานะของการเป็นพลเมือง หมายความว่า พวกเขาจะต้องมารวมตัวกัน กับพลเมืองคนอื่นๆ เพื่อฟังเรื่องราวของอาณาจักรที่พวกเขายังไม่เคยเห็น พวกเขาสามารถรวมตัวกันเพราะว่าตอนนี้พวกเขาได้กลายเป็น ลูกชาย และลูกสาวบุญธรรม ของพระเจ้า และลูกๆ ย่อมรักที่จะมาพบปะกับ สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวที่ได้อาหารเพื่อรับประทานอาหารแห่ง พระวณะของพระเจ้าด้วยกัน พวกเขาสามารถรวมกันเพราะว่าตอนนี้พวกเขา เป็น แกะ และเป็นแกะที่อยู่ในฝูงแกะที่ติดตามผู้เลี้ยงไปยังทุ่งหญ้าที่สีเขียวสด พวกเขาสามารถรวมกันเพราะว่าตอนนี้พวกเขาเป็น อวัยวะของพระกาย และอวัยวะทุกส่วนของร่างกายจำเป็นต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ให้คุณเลือกเรื่องอุปมาในพระคัมภีร์ที่พูดถึงคริสตจักรเรื่องไหนก็ได้ที่คุณต้องการ ประเด็นสำคัญของทุกเรื่องจะเหมือนกันหมด นั่นคือ ดีเอ็นเอ (DNA) ใหม่ของผู้เชื่อ ซึ่งเขาได้รับมาจากพระวณะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า การรู้ว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเอง นั่นคือ ดีเอ็นเอของครอบครัว ดีเอ็นเอของ ฝูงแกะ หรือ ดีเอ็นเอของคริสตจักร และผู้เชื่อจะไม่พึงพอใจที่จะเพียงแค่วรอคอยการได้อยู่รวมกันบนสวรรค์และการได้อยู่รวมกันในวันพิพากษา ครั้งสุดท้ายเท่านั้น ตัวตนใหม่ของเขาปรารถนาที่จะมาอยู่รวมกันกับ ผู้เชื่อคนอื่นๆ ณ เวลานี้ บนโลกนี้ ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับความปรารถนาใหม่ของพวกเขาที่ต้องการ “สวม” ความชอบธรรมของพระคริสต์

เขาเหล่านั้นจึงมีความปรารถนาใหม่ที่จะสวมความเป็นหนึ่งเดียวกันกับคนของพระเจ้าในการประชุมนมัสการที่แท้จริงบนโลกนี้ด้วยเช่นกัน ทำยที่สุดแล้ว หากปราศจากซึ่งความปรารถนาใหม่นี้ คนๆ นั้นอาจจะไม่ได้มีดีเอ็นเอใหม่ของครอบครัว ดีเอ็นเอของฝูงแกะ หรือสุดท้ายคือ ดีเอ็นเอใหม่ของคริสต์จักร

สิ่งนี้เป็นพยานหลักฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตของผมที่บ่งบอกว่าผมได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นผู้เชื่อที่แท้จริงแล้ว เมื่อตอนที่ผมยังเป็นคริสเตียนเพียงแคในนาม การใช้ชีวิตกับคริสเตียนเป็นเรื่องน่าอึดอัดสำหรับผม หลังจากนั้นไม่รู้ว่าเพราะอะไร ผมต้องการใช้ชีวิตอยู่กับพวกเขา ความปรารถนาดังกล่าวนี้อาจเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับที่ความปรารถนาใหม่ด้านอื่นๆ ปรากฏตัวขึ้นด้วย อย่างเช่น ความปรารถนาที่จะอ่านพระคัมภีร์ ต่อสู้กับความบาป ประกาศเรื่องราวข่าวประเสริฐ ฟังคำเทศนา และรับใช้คนรอบๆ ข้างผม เมื่อมองย้อนกลับไป ผมเชื่อว่าทั้งหมดนี้เป็นพยานหลักฐานของการได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นผู้เชื่อที่แท้จริง พระวจนะของพระเจ้าได้ช่วยผมให้รอด และจากนั้นพระวจนะของพระเจ้าได้นำผมเข้าไปรวมกับประชากรของพระคริสต์ เหมือนกับใบไม้ใบหนึ่งที่ถูกรวบรวมเข้าไปรวมกับกองใบไม้

นี่คือสิ่งที่เราพบเห็นในพระคัมภีร์ใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า คนที่เชื่อในพระวจนะของพระเจ้าได้รับความรอด และจากนั้นพระวจนะของพระเจ้าอาจจะสร้างคริสต์จักรขึ้นจากพวกเขา (หากยังไม่มีคริสต์จักร) หรือนำพวกเขาเข้าไปเป็นสมาชิกคริสต์จักรที่ใดที่หนึ่ง ให้เราเริ่มต้นด้วยการสังเกตแบบแผนดังกล่าวนี้ในคริสต์จักรยุคแรกในเมืองเยรูซาเล็ม:

- ที่เทศกาลเพ็นเทคอสต์ เปโตรได้กล่าวคำเทศนาที่เปลี่ยนมาเป็นการประกาศข่าวประเสริฐในตอนท้าย: “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับ *ของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์*” เมื่ออ่านต่อไปเราพบว่า “คนทั้งหลายที่รับถ้อยคำของเปโตรก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:38, 41, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)
- เนื่องจากคริสตจักรมีขนาดใหญ่ อาจจะมีบางคนอาจถูกล่อลวงให้ทดลองใช้กลยุทธ์ใหม่ๆ แต่บรรดาอัครทูตยังคงใช้กลยุทธ์เดิม คือ การสอนพระวจนะของพระเจ้า: “แต่คนจำนวนมากที่ ฟังคำสอนนั้น ก็เชื่อ จำนวนผู้ชายจึงเพิ่มขึ้น จนนับได้ประมาณห้าพันคน” (กิจการ 4:4, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)
- หลังจากนั้น การโต้แย้งเรื่องเชื้อชาติก็เกิดขึ้นในคริสตจักรเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม บรรดาอัครทูตก็ยังคงมีความแน่วแน่ “ส่วนเราจะอุทิศตัว ในการอธิษฐานและในพันธกิจแห่งพระวจนะ” (กิจการ 6:4) ผลลัพธ์เป็นอย่างไรนะหรือ? “การประกาศพระวจนะของพระเจ๋าก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็

เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการ 6:7, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)

รูปแบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดพระธรรมกิจการ เมื่อคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มกระจัดกระจายออกไปเนื่องจากการถูกข่มเหง “พวกที่กระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น” (8:4 NIV) หลายครั้งเราอ่านพบข้อความทำนองเดียวกัน: “แต่พระวจนะของพระเจ้าจำเริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป” (กิจการ 12:24); “พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น” (13:49); “พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เกิดผลเจริญและมีอำนาจยิ่ง” (19:20 NIV) ถึงตรงนี้ พระธรรมกิจการไม่ได้พูดไว้อย่างชัดเจนว่า “และคริสตจักรได้ถูกก่อตั้งขึ้นในพื้นที่ต่างๆ เหล่านั้น” แต่นั่นเป็นภาพที่ชัดเจนที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ การเดินทางทำพันธกิจรอบที่สองของเปาโลเริ่มต้นด้วยข้อความที่ว่า “ท่านเข้าไปในแคว้นซีเรียกับแคว้นซิดีเซียหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็งขึ้น” (กิจการ 15:41) คริสตจักรไหน? คริสตจักรที่ได้เริ่มต้นขึ้นในพื้นที่ที่เราได้เรียนรู้ว่า เปาโลได้ไปสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในระหว่างการเดินทางครั้งแรกของท่าน ในพระธรรมกิจการตลอดทั้งเล่ม เราเห็นว่า คริสตจักรต่างๆ ถูกก่อตั้งขึ้นในเมืองอันติโอก ฟิลิปปี แดสโลนิกา โรม และเมืองอื่นๆ เป็นผลลัพธ์ของพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกสั่งสอนในที่หนึ่งๆ และไม่ใช่เป็นเพียงแค่ผู้เชื่อหลายๆ คนที่ต่างคนต่างอยู่แต่อยู่รวมกันเป็นคริสตจักร

ตัวอย่างเช่น จดหมายฝากในพระคัมภีร์ใหม่ที่เป็นเหมือนกับจดหมายที่เขียนถึงครอบครัวมากกว่าจดหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งมักจะขึ้นต้นด้วยคำว่า “เรียน บรรดาธรรมิกชน” จดหมายฝากทั้งหมดถูกเขียนถึง *คริสตจักรหรือผู้นำคริสตจักร* และผู้เขียนจดหมายไม่ได้แบ่งแยกจุดเริ่มต้นของชีวิตของพวกเขาในการเป็นคริสเตียนกับจุดเริ่มต้นของชีวิตพวกเขาในฐานะคริสตจักร ตัวอย่างที่คุณจะได้อ่านต่อไปนี้ คำว่า “ท่าน” และ “ของท่าน” ทุกคำที่เห็น เป็นสรรพนามพหูพจน์ทั้งหมด (ท่านทั้งหลาย ของท่านทั้งหลาย) และในทุกกรณี ผู้เขียนได้ให้คุณค่าความเชื่อถือว่า พระวณะของพระเจ้าหรือชาวประเสริฐประทานชีวิตให้กับคริสตจักร:

- คริสตจักรในเมืองโครินธ์: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงชาวประเสริฐที่ ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว และท่านจะได้รับความรอดโดยชาวประเสริฐนั้นถ้าพวกท่านยังยึดมั่นใน *คำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น*” (1 โครินธ์ 15:1-2, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน) ชีวิตของพวกเขาในฐานะคริสเตียนที่เป็นปัจเจกบุคคล และ หมู่ประชุมที่มารวมตัวกันได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพวกเขายอมรับข้อความของเปาโล ซึ่งเป็นเหมือนกับได้ขบาสเกตบอลที่เขียนจดหมายถึงสมาชิกทุกคนในทีมว่า “ผมยังจำได้ตอนที่ผมสอนพวกคุณให้เล่นบาสเกตบอลเป็นครั้งแรก” หมายความว่า

เขาสอนลูกที่มั่งคั่งที่เป็นรายบุคคล และ รวมทั้งที่ม! สองอย่างนี้แยกจากกันไม่ได้

- เช่นเดียวกับคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส: “ในพระคริสต์ ท่านทั้งหลาย ก็เป็นเช่นนั้นด้วย คือเมื่อ พวกท่านได้ยินสัจวาหะ คือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และวางใจในพระองค์แล้ว พวกท่านก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้” (เอเฟซัส 1:13, การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)
- เปาโลได้กล่าวสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้กับคริสตจักรในเมืองฟีลิปปี โคลโลสี และเธสะโลนิกา (ฟีลิปปี 1:3, 5; โคลโลสี 1:5-6; และดู 1 เธสะโลนิกา 1:5)
- และอย่างน้อย แนวคิดแบบเดียวกันนี้ได้ถูกกล่าวเป็นนัยโดยผู้เขียนพระธรรมฮีบรู (13:7) ยากอบ (1:21) เปโตร (1 เปโตร 1:23, 25) ยอห์น (1 ยอห์น 1:6, 10; 2:24) และยูดา (ข้อ 3, 20)

เราได้พบเห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกในพระคัมภีร์ว่า พระวจนะนำผู้คนมารับเชื่อและพาพวกเขาเข้าไปเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น พระวจนะของพระเจ้ารวบรวมคริสตจักร หากเรามีคำพยานที่ชัดเจนเป็นไปในทางเดียวกันถึงขนาดนี้ แล้วทำไมผู้เชื่อคริสเตียนยังคงไปคริสตจักรใน

วันอาทิตย์เพื่อมองหาสิ่งอื่นๆ อยู่อีก? หากว่าพวกเขายังคงมองหาสิ่ง
อื่นๆ อยู่ ศิษยาภิบาลของพวกเขาควรจะต้อง (1) สอนพวกเขาเกี่ยวกับ
ความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้า และ (2) หยุดใช้สิ่งอื่นๆ ในการ
ดึงดูดหรือจูงใจพวกเขา

คริสตจักรมารวมกันเพื่อฟังพระวจนะ

ในการเข้ามาเป็นสมาชิกคริสตจักรของผม บุคคลคนนั้นจะต้อง
ถูกสัมภาษณ์โดยผู้ปกครองคนใดคนหนึ่งของเรา ในระหว่างการ
สัมภาษณ์ ผู้ปกครองจะกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มรายงานการเป็น
สมาชิกภาพที่จะส่งให้กับผู้ปกครองคนอื่นๆ หลังจากนั้น รายงาน
เหล่านี้เป็นสิ่งที่หนุ่ใจเมื่อได้อ่าน บางครั้งมันบรรยายเรื่องราวการ
รับเชื่อที่น่าประทับใจในวัยผู้ใหญ่ บางครั้งพวกเขาเล่าเรื่องความซื่อสัตย์
ของพระเจ้าที่มีต่อคนๆ หนึ่งตั้งแต่วัยเด็ก อย่างไรก็ตาม รายงานทุกเรื่อง
ล้วนเป็นพยานหลักฐานแสดงถึงความเมตตา ความรัก และฤทธิ์อำนาจ
ของพระเจ้า

ในบรรดาโบสถ์คริสตจักรรอบสุดท้าย มีหลายโบสถ์ที่ผม
สนใจ ผู้สมัครเป็นสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งซึ่งผมจะเรียกเขาว่า ทอม
เขียนไว้ว่า ในสมัยที่ยังเป็นเด็ก แม่ของเขาพาเขาไปที่คริสตจักรนานๆ
ครั้ง และเขารู้สึกว่าเขาไม่ได้อะไรเลย เมื่อทอมแต่งงานเขาก็ยังคงรักษา
รูปแบบการไปคริสตจักรแบบนานๆ ครั้งอยู่ และครั้งหนึ่งก็เพื่อเห็นแก่ลูก
สาวของเขา และเมื่อประมาณหนึ่งปีที่แล้ว เขาได้ตัดสินใจมาที่คริสตจักร

ของเราเพื่อเป็นของขวัญวันแม่ให้กับแม่ของเขา ทอมมาที่คริสต์จักรของเราในช่วงที่เรากำลังเทศนาแบบชีเรียในพระธรรม 1 และ 2 ซามูเอล และได้พบกับการเทศนาที่ทำให้ต้อง “อ้าปากค้าง” ดังนั้น เขาจึงกลับมาที่คริสต์จักรของเราอยู่เรื่อย ๆ และถึงจุดหนึ่งไม่กี่เดือนหลังจากนั้น ทอมจำไม่ได้ว่าเมื่อไหร่ เขาได้รับเชื่อ เขารู้ตัวเพราะว่าเขาได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง เริ่มมีมุมมองต่อความบาปที่เปลี่ยนไปในทิศทางใหม่ทั้งหมด เริ่มคิดถึงพระเกียรติสิริและชื่อเสียงของพระเจ้า นอกจากนั้นเขายังเริ่มเข้าร่วมประชุมนมัสการกับคริสต์จักรอย่างสม่ำเสมอด้วย

ในเวลาเดียวกัน ภรรยาของทอมปฏิเสธที่จะมาคริสต์จักร เพราะว่าเธอไม่ต้องการปล่อยลูก ๆ ไว้กับสถานรับเลี้ยงเด็ก ในวัยเด็กเจนี่ไม่เคยไปคริสต์จักรเลย และทุกคริสต์จักรที่เธอไปกับสามีมักจะหลีกเลี่ยงการเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม เธอเต็มใจและเริ่มไปคริสต์จักรกับทอม เธอได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐ และปัจจุบันนี้เธอได้กลับใจใหม่และเชื่อวางใจในพระคริสต์แล้ว

ผู้ปกครองที่เป็นผู้สัมภาษณ์ผู้สมัครขอเป็นสมาชิกคริสต์จักรกล่าวว่า มันเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นที่ได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาคู่นี้ มีปัญหาใหญ่บางอย่างเกิดขึ้นในชีวิตของทั้งสองคนเมื่อเร็ว ๆ นี้ แต่พวกเขาปฏิบัติต่อกันและดูแลกันและกันในวิถีทางใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม

ในรายงานการเป็นสมาชิกภาพอีกฉบับหนึ่ง ฟิลลิป (นามสมมติ) เล่าถึงประสบการณ์การอพยพมายังสหรัฐอเมริกาจากประเทศหนึ่งในทวีปแอฟริกาเมื่อหลายปีมาแล้ว เขาได้รับเชื่อในแอฟริกา แล้วจึงมาร่วมประชุมนมัสการกับคริสต์จักรในกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. ซึ่งประกอบไปด้วย

สมาชิกคริสตจักรที่มาจากประเทศเดียวกันกับเขาทั้งหมด ฟิลลิปบอกว่า คริสตจักรดังกล่าวมีสิ่งที่ดีในหลายๆ ด้าน เขาและภรรยาได้รับประโยชน์ในฝ่ายวิญญาณจากการใช้เวลาอยู่กับกลุ่มผู้เชื่อของคริสตจักรแห่งนี้ แต่มาถึงจุดหนึ่งพวกเขารู้สึกว่าคริสตจักรให้ความสำคัญกับการรักษาเอกลักษณ์ทางเชื้อชาติมากเกินไป พวกเขาตระหนักว่าจะต้องออกจากคริสตจักรแห่งนี้และไปหาคริสตจักรแห่งใหม่ที่มีพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่เอกลักษณ์ทางเชื้อชาติ ดังนั้น พวกเขาจึงมาเข้าร่วมประชุมนมัสการกับคริสตจักรของเรา

ในบางแง่มุม เรื่องที่เล่ามาข้างต้นเป็นเรื่องราวธรรมดาๆ ของคริสเตียน ผมรับเรื่องราวเหล่านี้มาทุกเดือนวันเดือน และทั้งสามเรื่องที่เล่ามาอยู่ในชุดล่าสุด ผมเชื่อว่าผู้นำคริสตจักรท่านอื่นๆ ก็คงมีเรื่องราวที่คล้ายๆ กัน แต่ทุกเรื่องราวของคริสเตียนต่างก็เป็นตัวอย่างที่ไม่ธรรมดาของความรักและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าไม่ใช่หรือ? โลกในทุกวันนี้ ทำไมคนในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.ทั่วๆ ไป โดยเฉพาะคู่รักคนหนุ่มสาววัยทำงานจึงเดินเข้ามาในคริสตจักร? และพวกเขาจะถูกเปลี่ยนใจให้รับเชื่อด้วยการฟังคำเทศนาจากพระธรรมซามูเอลเพียงแค่ 60 นาทีได้อย่างไร? มีเหตุผลอะไรที่คู่รักอีกคู่หนึ่งซึ่งมาอาศัยอยู่ในต่างประเทศจะละทิ้งมิตรภาพและความรักที่เขามีต่อคนชนชาติเดียวกันเพื่อมองหาคริสตจักรที่ให้ความสำคัญกับการสอนถ้อยคำของหนังสือที่เก่าแก่เล่มหนึ่ง?

แน่นอนว่าคำตอบสำหรับคำถามข้างต้นก็คือ พระวจนะของพระเจ้าทำการรวบรวมคริสตจักร หลังจากนั้นคริสตจักรก็มาร่วมประชุมกันเพื่อ

ฟังพระวจนะของพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าย่อมต้องการได้ยินเสียงของพระเจ้า สมาชิกของคริสต์จักรควรหมายถึง คนเหล่านั้นที่ได้ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย และด้วยเหตุผลดังกล่าว พวกเขาจึงมาประชุมกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย เพื่อยืนยันความรับผิดชอบต่อพระวจนะ ของพระเจ้าและเพื่อขยายผลของพระวจนะของพระเจ้าในชีวิตของกันและกัน

เพราะฉะนั้น คริสตจักรควรจะทำอะไรบ้างเมื่อมาอยู่รวมกัน? คริสตจักรควรจะ สร้างบ้าน สำหรับพระวจนะของพระเจ้า เปาโลได้เขียนไว้ว่า “จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญานด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน” (โคโลสี 3:16) คำว่า “ให้...อยู่ใน...” (dwell) แปลแบบตรงตัว หมายถึง “สร้างบ้านอยู่ใน...” เปาโลกำลังบอกเราว่า ให้พระวจนะของพระคริสต์เข้ามาและสร้างบ้านอยู่ในคริสต์จักรท้องถิ่นของเราผ่านทางการสอนและขับร้องพระวจนะของพระเจ้า นั่นคือความหมายของการเป็นคริสต์จักรที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลาง เป็นคริสต์จักรที่พระวจนะของพระเจ้าและการสอนพระวจนะของพระเจ้าส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานกลับไปกลับมา จากปากสู่ปาก และใจสู่ใจ ในขณะที่คริสต์จักรหนึ่งๆ อาจถูกชักนำออกไปนอกกลุ่มนอกทางเมื่อการมาประชุมกันของทุกสัปดาห์ให้ความสำคัญกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนที่จะเป็นพระวจนะพระวจนะของพระเจ้า เริ่มตั้งแต่พิธีมหาสนิทไปจนถึงการทำพันธกิจสำหรับคนยากจน

ด้วยเสียงของพระเยซู

คุณ สามารถ สร้างคริสตจักรโดยใช้รสนิยมหรือความชื่นชอบในรูปแบบดนตรีและรูปแบบการตกแต่งสถานที่ของผู้คนตามยุคสมัย โดยการใช้เงื่อนไขทางเชื้อชาติ กิจกรรมการร้องเพลงประสานเสียง อัดลักษณ์หรือรูปแบบเฉพาะของนิกาย พันธกิจกลุ่มคุณแม่วัยสาว หรือกิจกรรมที่น่าสนใจสำหรับคนโสด หรือแม้กระทั่งใช้คุณลักษณะพิเศษของนักเทศน์ และโดยส่วนใหญ่แล้วเมื่อคุณสร้างคริสตจักรโดยใช้สิ่งเหล่านี้ ซึ่งมันมักจะให้ผลลัพธ์ที่รวดเร็วและมองเห็นได้ชัดเจนกว่า และมันต้องการความอดทนที่น้อยกว่า

อย่างไรก็ตาม ผมขอแนะนำอีกทางเลือกหนึ่ง: เราส่งเสียงออกไปด้วยเสียงของพระเยซู จงจำไว้ว่า พระองค์สัญญาว่าลูกแกะของพระองค์ “จะฟัง” เสียงของพระองค์ (ยอห์น 10:14, 16, 27; และรวมถึง 1 ยอห์น 4:6)

การส่งเสียงออกไปด้วยเสียงของพระเยซู หมายความว่า พันธกิจแห่งพระวาระของคริสตจักรจะต้องมีความสำคัญเป็นลำดับแรก และเป็นศูนย์กลางของคริสตจักร ซึ่งเป็นประเด็นที่เราจะพูดถึงต่อไปในเนื้อหาส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้อีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเทศนาพระวาระ การขับร้องพระวาระ การอธิษฐานพระวาระ การสร้างสาวกด้วยพระวาระ และการประกาศข่าวประเสริฐด้วยพระวาระ

สำหรับสามบทต่อจากนี้ เราจะเน้นไปที่คำเทศนา โดยที่เนื้อหาดังกล่าวไม่ได้เขียนไว้เพื่อศิษยาภิบาลผู้ทำหน้าที่เทศนาเท่านั้น

แต่เกี่ยวข้องกับคริสเตียนทุกคน ด้วยเหตุผลอย่างน้อยสองประการ ประการแรก คริสเตียนทุกคนเป็นผู้ฟัง พระวจนะของพระเจ้า หากคุณต้องการจะเป็นผู้บริโภคนิยมที่มีสุขภาพดี คุณจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าอาหารที่ดีต่อสุขภาพคืออะไร อย่าปล่อยให้มันเป็นเรื่องของพ่อครัวเท่านั้น

ประการที่สอง คริสเตียนทุกคนเป็นครูผู้สอน พระวจนะของพระเจ้า พระเยซูได้บัญชาให้คริสเตียนทุกคนทำพระมหาบัญชาให้สำเร็จ นั่นคือ การสร้างสาวกและสั่งสอนทุกอย่างที่เป็นพระบัญชาของพระเยซู (มัทธิว 28:19-20) และผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้เสนอว่า คริสเตียนทุกคนควรจะเป็นครูได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง (ฮีบรู 5:12; และดู เอเฟซัส 4:15-16, 25, 29) คุณแม่ทั้งหลาย คุณจะสอนลูกๆ ของคุณอย่างไร? บรรดาผู้นำกลุ่มย่อย อะไรคือสิ่งที่ประทานการเติบโตที่แท้จริงให้กับกลุ่มย่อยของคุณ? ในสามบทต่อจากนี้ ผมจะอภิปรายเกี่ยวกับนักเทศน์หรือผู้สอนพระวจนะและคำเทศนา แต่หลักการพื้นฐานโดยทั่วไปมีความสำคัญกับผู้เชื่อทุกคน

หนังสือแนะนำ

Dever, Mark, and Jamie Dunlop. *The Compelling Community: Where God's Power Make a Church Attractive*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2015.

Dever, Mark, and Paul Alexander. *The Deliberate Church*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2005.

Leeman, Jonathan. *Franchising McChurch: The Church and the Surprising Offense of God's Love*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2010.

ส่วนที่ 2

คำเทศนา

5

คำเทศนา เปิดเผย

“เราไม่เชื่อว่าการเทศนาของคุณจะสร้างคริสตจักรนี้ได้ ดังนั้นเราจึงได้ตัดสินใจที่จะไม่เสนอชื่อคุณในฐานะศิษยาภิบาลคนต่อไป” นั่นคือสิ่งที่คณะผู้ปกครองของคริสตจักรแห่งหนึ่งได้บอกกับผมในช่วงสุดท้ายของการเป็นศิษยาภิบาลรักษาการสามเดือนของผม

ในวันอาทิตย์วันหนึ่ง เราเพิ่งเสร็จสิ้นการนมัสการในช่วงเย็นซึ่งผมทำหน้าที่เป็นผู้นำ ภรรยาของผมได้กลับบ้านไปแล้ว ณ เวลานั้นผู้ปกครองคริสตจักรสี่คนและผมกำลังนั่งอยู่ในห้องรับแขกของหัวหน้า คณะผู้ปกครอง ก่อนหน้านี้ผมกับภรรยาได้อธิษฐานว่า ถ้าหากเป็นน้ำพระทัยพระเจ้า ขอให้สถานะศิษยาภิบาลรักษาการของผมเปลี่ยนเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา แต่ตอนนี้เป็นที่ชัดเจนแล้วว่าสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น

การเทศนาของผมมีปัญหาตรงไหนหรือ? นี่เป็นคำถามแบบตรงไปตรงมา คำตอบเกือบทั้งหมดของผู้ปกครองทั้งสี่คนมุ่งไปที่เรื่องเดียวกันคือ ความซื่อสัตย์ของผมต่อข้อความในพระคัมภีร์ พวกเขาพูดกับผมในทำนองที่ว่า: “การเทศนาของคุณไม่ได้มีปัญหอะไรหากมองในมุมของการพูดความจริง และส่วนใหญ่ที่คุณพูดก็มาจากข้อพระคัมภีร์ที่คุณใช้เทศนา แต่ปัญหาก็คือ คำเทศนาของคุณมักจะหันเหออกไปจากประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์ประมาณยี่สิบถึงสามสิบองศา”

การประเมินผมแบบนั้นทำให้ผมประหลาดใจ ผมมี *ความตั้งใจ* ที่จะเทศนาข้อความในพระคัมภีร์อย่างซื่อสัตย์ นั่นคือเป้าหมายของผม ผมมีปรัชญาในการรับใช้เหมือนกับพวกเขา ในช่วงไม่กี่สัปดาห์แรกของการเป็นศิษยาภิบาลรักษากร ผมได้เทศนาพระธรรมสดุดีบทที่ 1, 2 และ 3 จากนั้น ผมได้เปลี่ยนไปเทศนาพระธรรมโคโลสีแบบลงลึก ตอนแล้วตอนเล่า แต่พวกเขาบอกว่า ผมออกไปจากประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์ไปประมาณยี่สิบถึงสามสิบองศา? มันเป็นเรื่องจริงหรือ?

ความคิดสร้างสรรค ที่นำไปสู่ความผิดพลาด

พวกเขาขยายความเพิ่มขึ้นอีกหน่อย “โจนาธาน เราได้รู้จักกับคุณเมื่อไม่กี่ปีมานี้ เราชักคุณ และเราต้องการที่จะรับใช้คุณ และพวกเราก็ได้ถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า เรื่องนี้มันมาลงเอยแบบนี้ได้อย่างไร ประเด็นหลักที่เรามีความเห็นตรงกันก็คือ คุณเป็นคนที่มีความคิด

สร้างสรรค์อย่างยิ่ง และพลังความคิดสร้างสรรค์ของคุณก็ปรากฏให้เห็นเกือบทุกสัปดาห์ ครึ่งหนึ่งของเวลาที่คุณใช้มันก็ได้ผลดี คุณได้ถ่ายทอดอะไรบางอย่างด้วยวิธีการที่น่าสนใจ แต่อีกครึ่งหนึ่งมันไม่ได้ผล และทำให้คุณหลุดออกไปจากประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์”

อืมมมม ผมตาสว่างแล้ว ผมรู้แล้วว่าพวกเขา กำลังพูดถึงเรื่องอะไร อันที่จริงผมรู้เรื่องนี้ดีกว่าพวกเขาเสียอีก สัปดาห์ที่แล้วสัปดาห์เล่าที่ผมทุ่มเทให้กับการค้นหาแนวทางใหม่ๆ สำหรับการอธิบายข้อพระคัมภีร์ ผมจำได้แม้กระทั่งสิ่งที่ผมได้พูดกับภรรยาของผมว่า “สมาชิกเหล่านี้เคยได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้มาเป็นร้อยครั้งแล้ว ผมจำเป็นต้องมีแนวทางใหม่ๆ ในการนำเสนอ”

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่ง คริสตจักรของเราตั้งอยู่นามมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของรัฐ และเราต้องการทำหน้าที่ในการเข้าถึงประชากรในมหาวิทยาลัยให้ได้ผลมากกว่าเดิม ผมจึงตั้งชื่อหัวข้อของชุดคำเทศนาพระธรรมโคโลสีว่า “ปรัชญาของโลกใบนี้หรือสิ่งที่อยู่เหนือกว่า” โดยอิงกับหัวข้อหลักว่าด้วยปรัชญาทางโลกในพระธรรมดังกล่าว (ดูโคโลสี 2:8) ผมใช้ข้อผิดพลาดของนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงในการเตรียมข้อพระคัมภีร์สำหรับการเทศนาในแต่ละสัปดาห์:

สัปดาห์ที่ 1 สำหรับพระธรรมโคโลสี 1:1-14 ชื่อหัวข้อว่า
“ริชาร์ด รอร์ทตี้ (Richard Rorty) สามารถล่วงรู้
น้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่?”

สัปดาห์ที่ 2 สำหรับบทที่ 1:15-23 ชื่อหัวข้อว่า “สิ่งที่คานท์
(Kant) พลาดไป”

สัปดาห์ที่ 3 สำหรับบทที่ 1:24-บทที่ 2:5 ชื่อหัวข้อว่า “เวลา
ความหวัง และเฮกเกิล (Hegel)”

คุณคงจะพอเข้าใจแล้ว ถึงแม้เราจะมองข้ามปัญหาเรื่องความ
โอ้อวดของชุดคำเทศนานี้ไป เพราะมีปัญหาที่สำคัญกว่านั้นคือ ชุดคำ
เทศนานี้ได้ยอมให้นักปรัชญาเหล่านั้นเข้ามาเป็นผู้กำหนดหัวข้อและ
ประเด็นหลักของคำเทศนา แทนที่ผมจะตั้งคำถามง่ายๆ ว่า “อะไรคือ
ใจความสำคัญของข้อพระคัมภีร์ชุดนี้?” ผมกลับใช้ข้อพระคัมภีร์ในการ
ตอบคำถามที่ท้าทายซึ่งตั้งขึ้นโดยนักปรัชญาเหล่านั้น บางครั้งมันก็ได้
ได้ผล แต่บางครั้งมันก็ทำให้ผมหันเหออกไปจากประเด็นหลักของ
ข้อพระคัมภีร์ ซึ่งผมไม่รู้ตัว อาจจะมีประมาณยี่สิบถึงสามสิบองศา

ยิ่งไปกว่านั้น ผมรู้แะใจดีว่า มีอะไรบางอย่างที่แปลกปลอมได้
เติบโตขึ้นอย่างเงิบๆ ในหัวใจของผมในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา
ผมรู้สึกถึงความปรารถนาที่ร้อนรนที่จะทำให้ที่ประชุมประทับใจกับ
คำเทศนาที่มีความแปลกใหม่ไม่ซ้ำใคร และประทับใจในความเข้าใจ
ที่ลึกซึ้งในฝ่ายวิญญาณของผม ผมต้องการให้พวกเขาคิดว่าผมเป็น
นักเทศน์ที่ยอดเยี่ยม และผมต้องการทำให้ผู้ปกครองทั้งสี่ท่านนี้
ประทับใจเป็นพิเศษ ผลลัพธ์ก็คือ กระบวนการจัดเตรียมคำเทศนา “ที่ม
จากความคิดสร้างสรรค์” ได้กลับกลายเป็นอุปสรรค

มีนักเทศน์กี่คนที่กำลังเดินอยู่ในเส้นทางเดียวกันนี้? และพี่น้องในพระคริสต์ทั้งสี่คนนั้นได้อวยพรผมด้วยการปฏิเสธรที่จะจ้างผม! ด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยนและเต็มไปด้วยความรัก พวกเขาได้ให้ของขวัญที่ผมเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ต่องานรับใช้ของผมตราบเท่าที่พระเจ้ายังให้ผมรับใช้พระองค์อยู่ ความรู้สึกอับอายอันเนื่องมาจากความล้มเหลวและโอกาสของการตกงาน ทำให้บทเรียนนี้เป็นบทเรียนที่แสนเจ็บปวด แต่พระเจ้าตั้งใจให้ความเจ็บปวดนี้มันตอกลึกลงไปในหัวใจของผมตอนนี้เมื่อผมมองย้อนกลับไป ผมแทบจะได้ยินเสียงร้องไหยหวนของว้าวที่กำลังถูกประทับตราว่า “จงเทศนาใจความหลักของข้อพระคัมภีร์เท่านั้น!” และผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนี้

แล้วเราควรจะทำอย่างไร?

มันผิดหรือที่จะใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการเทศนา? ไม่มีผิด แต่ผมกำลังจะบอกว่า เราควรระมัดระวังอย่างมากในการใช้ความคิดสร้างสรรค์ของเรา ความจริงแล้วอะไรคือสิ่งที่สร้างคริสต์จักร ความคิดสร้างสรรค์ของเราหรือพระวจนะของพระเจ้า? คำตอบยังคงเหมือนเดิมทุกเวลาและทุกสถานที่ สิ่ง que สร้างคริสต์จักรคือ พระวจนะของพระเจ้าที่ทำงานโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่เดียวกันนะ คำตอบมันง่ายขนาดนั้นเลยหรือ? เราสรุปในตอนท้ายของบทที่ 1 โดยการสังเกตพบว่า พระเจ้าพูดผ่านทางนักเทศน์และถ้อยคำของมนุษย์ ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญกับบทบาทของมนุษย์

เราในพันธกิจของพระเจ้า พระเยซูอธิษฐานเพื่อ “ทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะ ถ้อยคำของพวกเขา” (ยอห์น 17:20) ซึ่งฟังแล้วดูเหมือนว่า เราต้องทำอะไรบางอย่างที่มากกว่าการยืนขึ้นและอ่านตัวหนังสือสีแดงจากพระคัมภีร์ และฟังแล้วดูเหมือนว่า เราต้องเขียนข้อความที่เป็นประโยคและย่อหน้าต่างๆ ขึ้นมาใหม่ด้วยตัวเอง เขียนโครงเรื่องและยกตัวอย่างต่างๆ ด้วยตัวเอง ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ “ถ้อยคำของเรา” จะเท่ากับ “พระวจนะของพระเจ้า” ได้อย่างไรกัน?

บางทีคำถามนี้อาจจะไม่ได้เป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจคุณ แต่มันทำให้ผมสับสนอยู่หลายปี ผมสามารถยอมรับข้อคิดเห็นเชิงศาสนศาสตร์ที่ว่า พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานชีวิตให้กับประชากรของพระองค์ได้ มันน่าตื่นเต้น! แต่มันหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดถึงสิ่งที่เราต้องทำนอกเหนือจากการอ่านข้อความในพระคัมภีร์ เราจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า โดยไม่ให้เป็นการประกาศความคิดของมนุษย์ ได้อย่างไร ในเมื่อเราเป็นคนที่เขียนคำเทศนาหรือบทเรียนสำหรับการสอนด้วยตัวเอง?

นั่นคือคำถามหลักของบทนี้: เราจะประกาศพระวจนะของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ที่สุดได้อย่างไร เพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานได้อย่างทรงพลังเต็มที่?

เป้าหมาย: การเปิดเผยพระวจนะที่ชัดเจน และเรียบง่าย

คำถามข้างต้นทำให้ผมสับสนครั้งแล้วครั้งเล่าในหลายปีที่ผ่านมา แต่ท้ายที่สุดแล้วผมคิดว่า คำตอบมันง่ายมากทีเดียว: พระเจ้าพูดผ่านทางเราเมื่อไรก็ตามที่เรากล่าวถึงหรือเชื่อมโยงอย่างถูกต้องชัดเจนและสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ได้พูดไว้แล้วในพระคัมภีร์ นักเทศน์จะต้องเปิดเผยข้อความของพระเจ้าอย่างเรียบง่ายชัดเจนและตรงไปตรงมา

ตัวอย่างเช่น สิ่งที่ชนเผ่าเลวีได้กระทำเพื่อชาวอิสราเอลในยุคสมัยของเนหะมีย์: “และพวกเขาอ่านจากหนังสือจากธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมาย ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” (เนหะมีย์ 8:8) พวกเขาอ่านธรรมบัญญัติ และอธิบายความหมายของพระบัญญัติ พวกเขาสื่อสารอย่างซื่อสัตย์ เท่าที่ตนเอง

รูปแบบการสื่อสารที่ควรเกิดขึ้นในการเทศนาจะต้องเรียบง่าย เพราะว่ามันเป็นรูปแบบการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

- บุรุษไปรษณีย์ไม่ได้ส่งจดหมายของตัวเองให้คนอื่น แต่ส่งจดหมายของคนอื่น
- ผู้สื่อข่าวไม่ได้ปั้นแต่งข่าวขึ้นมาเอง แต่รายงานข่าวที่เกิดขึ้น
- พนักงานต้อนรับไม่ได้ทำหน้าที่รับโทรศัพท์และแต่งข้อความขึ้นมาเอง แต่ส่งต่อข้อความของผู้ที่โทรมา

ในการทำงานเดียวกัน นักเทศน์สอนพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่โดยการสื่อสารข้อความหรือความคิดของตัวเอง แต่สื่อสารข้อความของพระเจ้า ดี.เอ.คาร์สัน เรียกกระบวนการนี้ว่า “การเปิดเผยซ้ำอีกครั้ง” (re-revelation) ในอดีตพระเจ้าทำการเปิดเผยข้อความของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะหรืออัครทูต และในทุกวันนี้พระองค์ใช้นักเทศน์เพื่อทำการเปิดเผยซึ่งไม่ใช่ข้อความใหม่แต่เป็นข้อความเดิมซ้ำอีกครั้ง เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น ที่ประชุมอาจจะกำลังฟังนักเทศน์พูด แต่พวกเขา กำลังได้ยินสิ่งที่มาจากพระเจ้า คุณอาจจะเรียกว่า “การเปิดเผยซ้ำอีกครั้ง” หากคุณต้องการ หรือคุณอาจจะเรียกว่า การส่งไปรษณีย์ การรายงานข่าว หรือการส่งต่อข้อความก็ได้

ถึงตอนนี้เราพบว่า มีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องในการเทศนา เพราะว่าในฐานะนักเทศน์ เราพูดผ่านบุคลิกภาพและผ่านเงื่อนไขทางวัฒนธรรมของเรา นอกจากนี้ เรายังต้องให้ความสนใจกับการแก้ไขปัญหาและประเด็นที่ท้าทายสำหรับผู้คนในกลุ่มของเรา โดยเฉพาะด้วย ถึงกระนั้น เราจะต้องไม่ปล่อยให้ความเป็นจริงเหล่านี้ทำให้เราหลงประเด็นไป สิ่งที่เราพบในชีวิตคือพระวจนะของพระเจ้า และความซื่อสัตย์ของเราต่อพระวจนะนั้น ไม่ใช่บุคลิกภาพหรือประสบการณ์ส่วนตัวซึ่งเป็นสิ่งที่เราเพิ่มเติมเข้าไปในการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้า ไม่มีตรรกะไหนในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเราสามารถสร้างชีวิตให้คริสตจักรของพระเจ้าได้ การคิดเช่นนั้นเป็นความคิดที่ยังผยองและทำให้เกิดความยุ่งยากเป็นอย่างยิ่ง!

ดังนั้น เป้าหมายที่เหนือกว่าชีวิตหรือความตายของเราในฐานะนักเทศน์หรือครูผู้สอนก็คือ การเปิดเผยพระวาระของพระเจ้า เปิดเผยสิ่งที่พระองค์พูด เปิดเผยข้อความของพระองค์

ถึงตอนนี้ คงไม่ผิดอะไรหากผู้ชายคนหนึ่งที่ฉลาดและเป็นผู้ใหญ่สามารถใช้ประโยชน์จากความคิดสร้างสรรค์ การยกตัวอย่างที่มีสีสัน การให้ความสำคัญกับบริบทแวดล้อม และแม้กระทั่งบุคลิกหรือคุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวเพื่อช่วยในกระบวนการเปิดเผยพระวาระของพระเจ้า แต่จากประสบการณ์ของผมพบว่า คนที่มีความคิดสร้างสรรค์ไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ และคนที่มีบุคลิกหรือคุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวก็ไม่จำเป็นต้องพยายามทำตัวเป็นคนที่มีคุณลักษณะพิเศษ เช่นเดียวกับคนที่เก่งในการสร้างความสัมพันธ์ก็ไม่จำเป็นต้องใช้การสร้างความสัมพันธ์ พวกเขาเพียงแค่พูดคุยแล้วความสัมพันธ์ก็จะเกิดขึ้น นอกจากนี้ จากประสบการณ์ของผมยังพบว่า การให้ความสำคัญกับการใช้ความสามารถพิเศษหรือความคิดสร้างสรรค์อาจจะทำให้คุณถูกหันเหออกไปจากข้อความของพระเจ้า และมักจบลงด้วยการบิดเบือนข้อความนั้น และถึงแม้ว่าบางคนอาจจะเถียงและเสนอว่า ทุกคนสามารถพัฒนาตัวเองให้เป็นนักสื่อสารที่ดีขึ้นได้ ซึ่งผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่ผมก็ยังต้องการรักษาความจริงนี้ให้เป็นเป้าหมายแรกของเรา นั่นคือ ข้อเท็จจริงที่ว่า นักเทศน์จะสามารถมอบโอกาสในการมีชีวิตให้กับผู้ฟังของเขาได้ ตราบใดที่เขาประสบความสำเร็จในการถ่ายทอดสิ่งที่พระเจ้าได้พูดไว้

แล้วซ้ำอีกครั้งอย่างซื่อสัตย์ ดังนั้น ขอให้ทุกคนจงพยายามอย่างยิ่งในการให้ความสำคัญกับเรื่องนี้!

บางทีผมอาจจะลองยกตัวอย่าง...ที่สร้างสวรรค์?! โดยการก้าวเข้าไปในอีกขอบเขตหนึ่ง สมมติว่ามีใครบางคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีคุณลักษณะพิเศษหรือสร้างสัมพันธ์ได้ดี และทำงานเป็นเลขานุการด้านประชาสัมพันธ์ให้กับวุฒิสมาชิกของสหรัฐอเมริกาท่านหนึ่ง เหมือนกับที่สมาชิกหลายคนในคริสต์จักรของผมเป็น และท่านวุฒิสมาชิกได้ขอให้เลขาคณันเป็นผู้แทนแถลงจุดยืนของเขาเรื่องระบบบริการสาธารณสุข เนื่องจากท่านไม่สามารถมาร่วมงานแถลงข่าวเองได้ เป้าหมายของเลขานุการคนนั้นคืออะไร? คือการอธิบายจุดยืนของท่านวุฒิสมาชิกให้ได้อย่างชัดเจน เท่านั้นเอง ถึงตรงนี้ ด้วยประสบการณ์และการฝึกฝน เลขานุการที่ดีอาจจะเรียนรู้ที่จะปรับแต่งคำอธิบายของเขาหรือเธอโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และใช้คุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวของเขานิดหน่อย เพื่อให้ข่าวสารที่ต้องการจะสื่อ นั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น หรือเพื่อช่วยลดอคติหรือการต่อต้านจากผู้ฟัง แต่คงไม่มีเลขานุการที่มีสติปัญญาคนไหนทำให้คุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวเหล่านั้นมาเป็นอุปสรรคในการนำเสนอข้อความของเจ้านายตัวเองอย่างชัดเจนและซื่อสัตย์ นั่นเป็นเป้าหมายหนึ่งเดียวที่เขาหรือเธอพึงมี ไมเช่นนั้นเขาหรือเธออาจจะถูกไล่ออก

ในทำนองเดียวกัน นักเทศน์สามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ คุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัว หรือคุณสมบัติส่วนตัวอื่นๆ ได้ แต่คุณสมบัติเหล่านั้นจะต้องทำหน้าที่เป็นเหมือนคนงานที่ต่ำต้อยหรือขันทีที่ถ่อมตัว

เป็นผู้นำแขกของพระราชวังเข้าไปยังพระบัลลังก์แห่งพระวณะของพระเจ้า โดยการทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้พระวณะของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่เป็นนายเหนือพระวณะนั้น เป้าหมายที่เรียบง่ายและชัดเจนของการเทศนา คือ เพื่อเปิดเผยพระวณะของพระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในคลังอาวุธของนักเทศน์จะต้องร่วมมือกันทำงานเพื่อรับใช้เป้าหมายหนึ่งเดียวนี

วิธีการที่ดีที่สุดของการเทศนา: อรรถาธิบาย

หากผู้อ่านเห็นด้วยกับความคิดเห็นของผมจนถึงตอนนี้ คงไม่ยากเกินไปที่จะก้าวสู่ขั้นต่อไป กล่าวคือ ผมขอเสนอว่า วิธีการที่ดีที่สุดใช่แล้ว ผมหมายถึง “ดีที่สุด” ของวิธีการเทศนาคือ การเทศนาที่เรียบง่ายเปิดเผย พระวณะของพระเจ้า แน่นนอน เราสามารถคิดหาคำเพื่อใช้อธิบายเกี่ยวกับวิธีการเทศนาที่เปิดเผยพระวณะของพระเจ้าได้ ลองใช้คำว่า อรรถาธิบาย (expositional) ไหม? และเราอาจกล่าวได้ว่าเอกลักษณ์ที่สำคัญของการเทศนาแบบอรรถาธิบาย คือ การเปิดเผยข้อความของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์

แน่นนอน ผมไม่ใช่คนแรกที่คิดค้นคำว่า “อรรถาธิบาย” แต่ผมมีความตั้งใจจริงที่จะขจัดความเข้าใจผิดต่างๆ ที่คุณมีอยู่ ด้วยเหตุนี้ ผมจะพยายามให้คำนิยามเพื่ออธิบายความหมายของคำๆ นี้ แบบเริ่มจากศูนย์ ประการแรก คือ จงเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของนักเทศน์ออกไปให้หมด นักเทศน์ที่มีคุณลักษณะพิเศษแบบคาริสเมติก

หรือนักเทศน์ที่มีบุคลิกเจียบๆ หนึ่งๆ ควรได้รับการยอมรับอย่างเท่าเทียมกัน ประการที่สอง จงจัดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับความสั้นความยาวของ ข้อความจากพระคัมภีร์ออกไป ฟังดูเหมือนเป็นการบอกว่า การเทศนาแบบอรรถาธิบายนั้นใช้ข้อพระคัมภีร์เพียงข้อเดียวหรือสองข้อเท่านั้น การเทศนาแบบอรรถาธิบาย สามารถครอบคลุมข้อพระคัมภีร์มากหรือน้อยก็ได้ตามที่คุณต้องการ ประการที่สาม จงล้มปัจจัยยับยั้งทั้งหลายไปเสีย อย่างเช่น การมีหรือไม่มีมุขตลก ความคิดสร้างสรรค์ หรือเรื่องเล่าดีๆ การมีวิจารณ์ญาณที่ดีอาจจะช่วยได้ในเรื่องนี้ แต่ไม่มีสิ่งไหนในคุณลักษณะทั้งหมดที่กล่าวมานี้สามารถเป็นคำตอบสุดท้ายให้กับเรื่องนี้ได้ ประการสุดท้าย ซึ่งสำคัญไม่แพ้กัน คือ โปรดอย่าเข้าใจผิดว่าการเทศนาแบบอรรถาธิบายมีเป้าหมายเพียงเพื่อเสริมสร้างสติปัญญา แต่ไม่ได้ลึกซึ้งไปถึงจิตใจ จิตวิญญาณ หรือเจตจำนง การเทศนาแบบอรรถาธิบายที่ไม่ถูกต้องอาจเป็นเช่นนั้น แต่เราต้องเข้าใจว่า การเทศนาไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็มีปัญหาหรือจุดบกพร่องได้ทั้งนั้น

สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนเกี่ยวกับการเทศนาแบบอรรถาธิบาย คือ เป็นวิธีเทศนาที่นำเสนอความหมายและวัตถุประสงค์ของข้อความจากพระคัมภีร์ได้อย่างชัดเจน เป็นการบอกว่า “นี่คือประเด็นหลักของข้อความนี้ และมันเกี่ยวข้องกับชีวิตคุณ ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร มาจากไหน หรือเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของคุณอยู่ก็ตาม” นักเทศน์จะให้ความสำคัญในการใช้ความสามารถทุกอย่างที่มีในการกล่าวซ้ำใจความสำคัญของพระคัมภีร์ให้เข้าไปในจิตใจของผู้คน และหลีกเลี่ยงการทำอะไรก็ตามที่เป็นคุณลักษณะส่วนตัวของเขาให้มาเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมาย

นั่น เขายอมเสี่ยงต่อความรู้สึกเบียดหรือถูกต่อต้านจากที่ประชุม แทนที่จะตัดโอกาสที่พวกเขาจะได้ยินว่าพระเจ้าพูดอะไร ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า นักเทศน์รู้ดีว่าเขาสามารถมอบโอกาสในการมีชีวิตที่แท้จริงให้แก่ผู้ฟังได้ ก็ต่อเมื่อเขากล่าวซ้ำในสิ่งที่พระเจ้าได้พูดไว้แล้วอย่างซื่อสัตย์

คำนิยามของคำเทศนาแบบอรรถาธิบายที่ชัดเจนที่สุดที่ผมเคยเห็นมาคือ คำนิยามของ มาร์ค ดีเวอร์ ซึ่งเขาได้ให้คำนิยามไว้ว่า คำเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นคำเทศนาที่มี ประเด็นหลักของข้อ พระคัมภีร์เป็นประเด็นหลักของคำเทศนา สามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตของคนในที่ประชุมได้ และเมื่อกล่าวถึง “ประเด็นหลัก” ของข้อพระคัมภีร์ ผมขอเสริมว่า เราจะต้องพิจารณาทั้งเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของข้อความนั้น โดยการตั้งคำถามว่า ข้อพระคัมภีร์นั้นๆ เรียกร้องให้ผู้ฟังสำรวจตัวเอง และสารภาพบาปใช่หรือไม่? ให้กลับใจใหม่ใช่หรือไม่? ให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ใช่หรือไม่? ให้สรรเสริญพระเจ้าใช่หรือไม่? ให้มีความอัสคจรรยไยและชื่นชมยินดีใช่หรือไม่? คำเทศนาก็ควรทำการเรียกร้องที่สอดคล้องกัน การเทศนาไม่ใช่เป็นเพียงแค่การถ่ายทอดข้อมูลบางอย่าง ไม่ใช่เป็นแค่การบอกว่า “ข้อความนี้กล่าวว่าพระเยซูเป็นพระเจ้านะ” แต่เป็นการทำงานของพระเจ้าในการสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัวกับผู้ฟังคำเทศนา “ข้อความนี้กล่าวว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า และในเวลานี้โดยผ่านทางถ้อยคำของผม คุณกำลังได้ยินพระองค์เรียกคุณให้ถ่อมตัวลงต่อหน้าพระองค์” ถ้อยคำของนักเทศน์คือพระวอนขอของพระเจ้า トラバเท่าที่ถ้อยคำนั้นซื่อสัตย์ต่อเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของพระวอนขอของพระเจ้า

ดังเช่นที่เปโตรได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าใครจะพูด ก็ให้พูดดังเช่นพูดพระวจนะของพระเจ้า” (1 เปโตร 4:11 NIV)

ในความคิดเห็นของผม การเทศนาประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์ในวิถีทางที่ซื่อสัตย์ ทั้งต่อเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของข้อพระคัมภีร์นั้นๆ หมายถึง การคำนึงถึงประเภทของวรรณกรรมและการปรับรูปแบบการนำเสนอส่วนตัวให้เหมาะสม คำเทศนาที่เรียบง่ายแบบสามประเด็นจบ อาจจะเหมาะกับวรรณกรรมประเภทจดหมายฝาก แต่บางอย่างอาจจะขาดหายไปเมื่อเราใช้การนำเสนอรูปแบบเดียวกันนี้กับวรรณกรรมหมวดประวัติศาสตร์ที่เป็นเรื่องเล่าที่ทรงพลังอย่างเรื่องของโยเซฟ เอสเธอร์ หรือการมีชีวิตฟื้นขึ้นมาใหม่ของพระเยซู ทำไมเด็กๆ จึงชอบฟังเรื่องราวของดาเนียลในถ้ำสิงโต? ก็เพราะว่า วิธีการเล่าเรื่อง สภาพแวดล้อม น่าเสี่ยงและบรรยายาก การปฏิสัมพันธ์กันของตัวละครหลัก รวมถึงความอัศจรรย์และความชื่นชมยินดีในตอนท้ายของเรื่องได้สร้างพลังให้กับพระธรรมตอนนี้ แม้กระทั่งพลังในเชิงศาสนศาสตร์ ผมเชื่อว่า การรักษาความซื่อสัตย์ต่อพระธรรมตอนนี้จะต้องกระทำโดยการเรียงร้อยบทเรียนต่างๆ ของเรื่องเล่าเรื่องนี้เข้าด้วยกัน ในขณะที่เดียวกันเราจำเป็นต้องนำพาผู้ฟังให้ เคลื่อนไหว ไปตามเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องแบบก้าวต่อก้าว เพื่อให้ผู้ฟังสามารถมีประสบการณ์ที่อัศจรรย์ใจแบบเด็กๆ และตกตะลึงกับฤทธิ์อำนาจและความซื่อสัตย์ของพระเจ้า กล่าวโดยสรุปคือ วรรณกรรมหมวดประวัติศาสตร์จำเป็นต้องมีการนำเสนอที่แตกต่างจากหมวดจดหมายฝากเล็กน้อย เช่นเดียวกับหมวดกวีนิพนธ์

ที่ควรจะต้องแตกต่างจากหมวดพระบัญญัติ และงานประเภทคำสอนทาง
ปัญญาจำเป็นต้องแตกต่างจากวรรณกรรมประเภทวิวรรณ์

อย่างไรก็ตาม ในทุกประเภทของวรรณกรรม เป้าหมายของ
นักเทศน์นั้นเหมือนกันหมด คือ การเปิดเผยใจความสำคัญหรือประเด็น
หลักของข้อพระคัมภีร์ให้ที่ประชุมคริสตจักรเข้าใจ

แล้วการเทศนาประเภทอื่นๆ ละ?

หมายความว่า การเทศนาประเภทอื่นๆ นั้นผิดหรือ? ไม่ได้เป็น
อย่างนั้นเสมอไป เพราะมีช่วงเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการ
เทศนาประเภทอื่นๆ ด้วยเช่นกัน อาทิเช่น การเทศนาตามหัวเรื่อง

ศิษยาภิบาลคนหนึ่งอาจจะตัดสินใจว่า ที่ประชุมของเขา
จำเป็นต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์ในการใคร่ครวญเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว
คริสตจักร หรือหัวข้ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ ผมขอเสนอแนวคิดสาม
ประการเกี่ยวกับการกำหนดตารางการเทศนาประจำสัปดาห์ตาม
หัวเรื่อง

ประการแรก ดังเช่นที่เราได้พูดกันมาตลอดว่า นักเทศน์รับใช้ที่
ประชุมของเขาควรบ่งชี้ว่าเขาสามารถกล่าวซ้ำในสิ่งที่พระเจ้าได้พูดไว้
แล้วอย่างซื่อสัตย์ ดังนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เทศนาจากพระธรรมตอนไหน
เป็นการเฉพาะ คำเทศนานั้นก็ยังคงมีพลังเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้อื่นได้
ตราบเท่าที่คำเทศนานั้นได้สอนตามสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่าง

ข้อสัถย์ ขออย่าอีกครั้งที่ พระเจ้าประทานชีวิตโดยพระวจนะของพระองค์ ไม่ใช่โดยความคิดของมนุษย์

ประการที่สอง การเทศนาตามหัวเรื่องอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอย่างต่อเนื่องในการนำเสนอบางอย่างที่มีพลังเพียงแค่ครั้งหนึ่งของการเทศนาแบบอรรถาธิบาย เพราะว่า จุดเน้นหลักของการเทศนาตามหัวเรื่องไม่ค่อยจะลงลึกในใจความสำคัญของข้อพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งเป็นการเฉพาะ แต่เน้นที่แนวความคิดซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว โดยนักเทศน์ คำเทศนาดังกล่าวมักจะอิงข้อความจากพระคัมภีร์เกือบทุกครั้ง และมักจะกล่าวถึงสิ่งที่เป็นความจริงจากข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น แต่บ่อยครั้งที่คำเทศนานั้นมักจะล้มเหลวในการสอนพระคัมภีร์ข้อใดข้อหนึ่งอย่างลึกซึ้งและครบถ้วนสมบูรณ์ เพราะว่านักเทศน์เลือกข้อพระคัมภีร์นั้นๆ โดยการกำหนดหัวเรื่องของตัวเองไว้แล้ว

ยกตัวอย่างเช่น สมมติว่า นักเทศน์คนหนึ่งต้องการสอนชุดคำเทศนาเรื่องการอธิษฐาน และในสัปดาห์หนึ่งเขาใช้พระธรรมฮีบรู 4:16 ซึ่งพูดถึงการเข้ามาหาพระบัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ และประเด็นหลักของคำเทศนาของเขาคือ “เราควรอธิษฐานด้วยความมั่นใจเสมอ!” นักเทศน์ท่านนี้กำลัง *เปิดเผย* พระธรรมข้อนี้อย่างเรียบง่าย พร้อมกับฤทธิ์อำนาจที่ให้ชีวิตตามน้ำพระทัยพระเจ้าใช่หรือไม่? เอาล่ะ พระธรรมฮีบรู 4:16 เป็นความจริงที่บอกว่า เนื่องด้วยพระเยซูผู้ซึ่งปราศจากบาปได้ถวายเครื่องบูชาที่สมบูรณ์กว่ามหาปุโรหิตชาวเลวี พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเราจึงถูกลบล้างไป และเราสามารถเข้ามาหาพระองค์ได้ในความสัมพันธ์ที่ได้รับการคืนดีกับพระองค์แล้ว การนำ

พระธรรมข้อนี้ไปปฏิบัติจริง คือ เราสามารถเข้ามาหาพระเจ้าด้วยความมั่นใจผ่านการอธิษฐาน แต่โดยหลักการแล้วพระธรรมข้อนี้โดยตัวมันเองเป็นเรื่องของการไคร่ครวญข่าวประเสริฐ นักเทศน์สามารถใช้พระธรรมข้อนี้ได้หรือไม่เมื่อพูดถึงเรื่องการอธิษฐาน? ใช้ได้ แต่โดยปกติแล้วพวกเขาจะไม่ใช้

เมื่อนักเทศน์เริ่มต้นการเตรียมคำเทศนาด้วยการกำหนดหัวเรื่อง และจากนั้นก็ไล่ค้นหาข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ตามหัวเรื่องนั้น มุมมองของเขาที่มีต่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูก กำหนดทิศทาง และเป็นไปได้ว่าถูกจำกัด ด้วยคำถามที่เขาได้กำหนดไว้แล้วสำหรับข้อพระคัมภีร์นั้น ในชุดคำเทศนาเรื่องการอธิษฐานชุดนี้ เขากำหนดมุมมองที่มีต่อข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวพร้อมด้วยการตั้งคำถามว่า “ข้อพระคัมภีร์นี้พูดอย่างไรเกี่ยวกับการอธิษฐาน?” เขาไม่ได้ตั้งคำถามว่า “ประเด็นหลักของข้อพระคัมภีร์ข้อนี้คืออะไร?”

สิ่งนี้นำผมเข้าสู่ประเด็นที่สามของการเทศนาตามหัวเรื่อง พระคัมภีร์รู้ถึงสิ่งที่จำเป็นสำหรับที่ประชุมของคริสตจักรทุกๆ ที่ดีมาก ยิ่งกว่าศิษยาภิบาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ทุกคนรู้ พระคัมภีร์รู้ว่าที่ประชุมของคริสตจักรต้องการอะไรมากกว่าที่พวกเขาู้ พูดกันตามตรงก็คือ ภายใต้ความบาปและข้อจำกัดของมนุษย์ ไม่มีใครในท่ามกลางพวกเราที่สามารถกำหนดจำนวนหัวเรื่องหรือหัวข้อหลักในพระคัมภีร์ได้อย่างเหมาะสม บางครั้งนักเทศน์อาจจะกล่าวว่า นักเทศน์ที่ดีจะต้องวิเคราะห์ทั้งพระคัมภีร์และผู้ฟังของเขา เป็นความจริงอย่างยิ่งที่การรู้จักผู้ฟังของตนเองจะทำให้การเทศนาของบุคคลนั้นๆ มีพลังมากยิ่งขึ้น ก่อนที่ผมจะ

เทศนาที่คริสต์จักรของผม บางครั้งผมจะเปิดดูหนังสือทำเนียบสมาชิก คริสต์จักรแต่ละหน้าอย่างช้าๆ และอธิษฐานไปด้วย การได้เห็นรูป หน้าตาของสมาชิกแต่ละคนทำให้ผมนึกถึงการต่อสู้ การทดลอง และ หลักฐานของพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของสมาชิกแต่ละคน สิ่งนี้ช่วยให้ผมโฟกัสอยู่ที่ความหมายที่สำคัญของเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ สำหรับพวกเขา ในขณะเดียวกัน ฟิลลิป เจนเซน ศิษยาภิบาลชาวออสเตรเลียได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า พระวณะของพระเจ้าสามารถวิเคราะห์ สมาชิกของเราได้ดีกว่าพวกเราที่เป็นศิษยาภิบาล พระวณะของพระเจ้าสามารถเปิดเผยและอธิบายเกี่ยวกับคนเหล่านี้ได้ รวมถึงรู้ว่าพวกเขา ต้องการอะไรอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ในชุดคำเทศนาตามหัวเรื่อง พระเจ้าและพระวณะของพระเจ้าที่รอบรู้ทุกสิ่งไม่ได้เป็นผู้กำหนดวาระเรื่องการเรียนรู้ของที่ประชุมคริสต์จักร แต่เป็นสติปัญญาของนักเทศน์เองที่กำหนด จากสิ่งเขาชอบและไม่ชอบ สิ่งที่เขาสนใจใคร่รู้ เรื่องที่เขาเชี่ยวชาญ และสิ่งที่เขาต้องจำกั๊ตของเขา แต่เมื่อนักเทศน์สอนจากพระคัมภีร์โดยตรงพระเจ้าจะเป็นผู้กำหนดวาระ โดยที่นักเทศน์เรียนรู้ไปพร้อมกับที่ประชุม

ผมขอสรุปสิ่งที่ได้อภิปรายมาข้างต้นโดยกล่าวว่า คำเทศนาตามหัวเรื่องอาจเป็นประโยชน์ในบางโอกาส แต่แนวทางการเรียนรู้ที่เป็นกิจวัตรของคริสต์จักรควรจะประกอบด้วยชุดคำเทศนาที่นำเสนอพระธรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์ตามลำดับตรงไปตรงมา ไม่ว่าเรื่องนั้นจะสั้นหรือยาวเพียงใด ทำไมถึงต้องเป็นเช่นนั้น? เหตุผลก็คือ การเทศนาแบบอรรถาธิบายแบบเล่มต่อเล่ม เป็นการ:

- เปิดโอกาสให้พระเจ้าและพระปัญญาของพระองค์เป็นผู้กำหนดหัวข้อและวาระ ไม่ใช่สติปัญญาของนักเทศน์;
- ป้องกันไม่ให้นักเทศน์หมกมุ่นอยู่กับเรื่องที่ตนเองสนใจเป็นส่วนตัว;
- เปิดโอกาสให้นักเทศน์ได้เรียนรู้ไปพร้อมกับที่ประชุม ไม่ใช่จำกัดให้ที่ประชุมเรียนรู้ในสิ่งที่นักเทศน์รู้อยู่แล้ว;
- กำหนดให้นักเทศน์และที่ประชุมเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เอง ไม่ใช่ในแบบที่พวกเขาต้องการให้พระองค์เปิดเผย; และ
- กำหนดให้นักเทศน์ต้องเทศนาทั้งในประเด็นที่เข้าใจง่ายและประเด็นที่เข้าใจยากของพระคัมภีร์ทั้งหมด

มันคือการส่งต่อจดหมาย ขององค์จอมกษัตริย์เท่านั้นเอง

ผมไม่แน่ใจว่า ผมต้องการจะเลือกเทศนาเกี่ยวกับการหย่าร้าง แต่เมื่อคุณเทศนาผ่านพระกิตติคุณมาระโก คุณก็ไม่มีทางเลือกมากนัก เมื่อเทศนาบทที่ 9 จบ คุณก็จะพบว่า ตอนต้นของบทที่ 10 กำลังจ้องหน้าคุณอยู่เหมือนกับดวงตาที่จ้องเขม็งของปลาที่ตายแล้ว

และผมก็มาอยู่ตรงจุดนี้ ครึ่งทางของการเป็นศิษยาภิบาล รักษาการ เวลานี้เป็นการเทศนาผ่านพระกิตติคุณมาระโก ก่อนที่ผมจะ

มาที่คริสต์จักรแห่งนี้ ผู้ปกครองคริสต์จักรได้บอกกับผมว่า ไม่เคยมีเลย แม้แต่สักครั้งเดียวที่คริสต์จักรจะได้เรียนรู้จากพระธรรมเล่มนี้ตลอดทั้งเล่ม อย่างไรก็ตามแล้วผู้คนก็ให้การตอบสนองเป็นอย่างดี ผมคิดว่าทุกคนรู้สึกประหลาดใจนิดหน่อยที่ได้พบว่า พระธรรมมาระโกนั้นเกี่ยวข้องกับและสนใจชีวิตของพวกเขาเป็นอย่างมาก

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมตื่นเต้นที่สุดคือ การได้เห็นที่ประชุมเริ่มมองการสามัคคีธรรมในเช้าวันอาทิตย์แตกต่างไปจากเดิม เมื่อเราจบพระธรรมมาระโก บทที่ 9 ผมเดาว่าไม่มีกี่คนที่สังเกตเห็นหัวข้อย่อยของพระคัมภีร์เรื่อง “การหย่าร้าง” หรือ “คำสอนเกี่ยวกับการหย่าร้าง” เพราะว่า มีหลายคนที่มีคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ในสัปดาห์ถัดมา ผู้ปกครองคริสต์จักรบอกกับผมว่า ไม่เคยมีใครเทศนาเรื่องการหย่าร้าง คริสต์จักรแห่งนี้กำลังเรียนรู้ด้วยความคาดหวังว่าพระเจ้าได้พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างไร

ดังนั้น ในวันอาทิตย์ถัดมา ผมจึงบอกพวกเขาในสิ่งที่พระเจ้าพูด: “การหย่าร้างเป็นบาป ซึ่งหมายความว่าบางคนในพวกคุณจำเป็นต้องกลับใจใหม่” ในสัปดาห์นั้น ผมได้รับจดหมายจากผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ประกาศว่าคริสต์จักรนี้ไม่เหมาะกับเธอ แต่ขณะเดียวกันในช่วงปลายสัปดาห์ มีผู้หญิงวัยกลางคนท่านหนึ่งซึ่งกำลังจะตกลงยินยอมต่อการขอหย่าของสามี เธอได้เข้ามาหาผมและบอกกับผมว่า “ช่วยอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันฟังหน่อย” นอกจากนี้ ยังมีผู้ชายอายุ 30 ปีคนหนึ่งเข้ามาหาผมทันทีหลังจบการเทศนาและกล่าวว่า “ผมเพิ่งเป็นคริสเตียนเมื่อไม่กี่เดือนก่อน และตอนนี้ผมต้องการจะแต่งงานกับผู้หญิงคนที่นำผมมารู้จักกับ

พระเจ้า แต่ผมเคยหย่าร้างมาก่อน ผมจะต้องทำอะไร? คุณสะดวกที่จะไปทานมื้อเที่ยงกับผมไหม?”

แน่นอนว่าคำถามเหล่านี้ตอบยาก แต่สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ คนเหล่านี้กำลังหันเข้ามาหาพระวาระของพระเจ้าในวิถีทางที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน พวกเขาหันเข้ามาหาพระเจ้า! ผมมีส่วนเกี่ยวข้องอะไรในเรื่องนี้? สิ่งที่ผมได้ทำก็คือ การส่งต่อจดหมายขององค์จอมกษัตริย์ “นี่ไง นี่คือสิ่งที่องค์จอมกษัตริย์พูด” และต่อจากนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เริ่มทำงานอย่างแท้จริง!

หนังสือแนะนำ

Ash, Christopher. *The Priority of Preaching*. Ross-Shire, Scotland: Christian Focus Publications, 2009.

Dever, Mark, and Greg Gilbert. *Preach: Theology Meets Practice*. Nashville, Tenn.: B&H, 2012.

Helm, David. *Expositional Preaching: How We Speak God's Word Today*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2014.

6

คำเทศนา ประกาศ

ในศตวรรษที่ 19 คริสเตียนชาวอเมริกันกลุ่มหนึ่งได้วางแผนที่จะเดินทางไปกรุงลอนดอนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ด้วยความตื่นเต้น เพื่อนของพวกเขาแนะนำให้คริสเตียนกลุ่มนี้ลองไปฟังสองนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงของลอนดอนและกลับมารายงานผล

เช้าวันอาทิตย์หลังจากที่เพิ่งเดินทางถึงกรุงลอนดอน ชาวอเมริกันกลุ่มนี้ได้ไปร่วมงานที่คริสตจักรของโจเซฟ พาร์คเกอร์ พวกเขาได้ค้นพบว่า ชื่อเสียงในเรื่องวาทคิลป์ของเขานั้นยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ หลังจากจบการนมัสการมีคนหนึ่งร้องอุทานออกมาว่า “ผมขอประกาศเลย ผมจำเป็นต้องพูด เพราะว่าไม่มีข้อสงสัยเลยว่า โจเซฟ พาร์คเกอร์เป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยมีมา!”

กลุ่มนี้ต้องการจะกลับไปฟัง พาร์คเกอร์ อีกครั้งในช่วงเย็นของวันนั้น แต่พวกเขาจำได้ว่าเพื่อนที่อเมริกาขอให้พวกเขาไปฟังนักเทศน์อีกคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า ชาร์ล สเปอร์เจียน

ดังนั้น ในช่วงเย็นของวันอาทิตย์ พวกเขาจึงไปร่วมนมัสการที่คริสต์จักรเมโทรโพลิแทน เทเบอร์เนเคิล ซึ่งชาร์ล สเปอร์เจียน กำลังเทศนาอยู่ คนกลุ่มนี้ไม่ได้เตรียมตัวสำหรับสิ่งที่เขาเพิ่งได้ฟังมา และเมื่อพวกเขาออกมาจากคริสต์จักรแห่งนั้น สมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้นมาว่า “ผมขอประกาศเลย ผมจำเป็นต้องพูด เพราะว่าไม่มีข้อสงสัยใดๆ เลยว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยมีมา!”

ผมได้ยินเรื่องราวนี้เมื่อไม่นานมานี้จาก ริชาร์ด ฟิลลิป ซึ่งเขาได้ยินมาจากศาสตราจารย์ประจำวิทยาลัยพระคริสตธรรมมาอีกทีหนึ่ง ผมไม่แน่ใจว่าเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นจริงหรือเป็นเพียงเรื่องที่เล่าต่อๆ กันมาเกี่ยวกับชาร์ล สเปอร์เจียน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็น “เจ้าชายแห่งนักเทศน์” อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าทึ่งก็คือ นี่เป็นการตอบสนองของผู้ฟังที่บรรดานักเทศน์คริสเตียนต้องการให้เกิดขึ้นท่ามกลางที่ประชุมของพวกเขา คือการสรรเสริญเยินยอพระเยซูคริสต์ และผมหวังว่านี่คือการตอบสนองที่คริสเตียนต้องการให้เกิดขึ้นในทุกๆ วันอาทิตย์

หากจะให้นิยามความหมาย การเทศนาของคริสเตียน คือ การประกาศข่าวดีที่สุดแสนมหัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์

การประกาศและการเผชิญหน้า

ในบทที่ 5 ผมได้นำเสนอว่าการเทศนาที่ถูกต้องจะเปิดเผยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหมือนกับการกล่าวว่า นักแสดงต้องแสดงบทบาทของตัวละครที่ตนเองได้รับมอบหมาย แต่ในที่นี้ขอให้เราลองนึกถึงบทบาทของตัวเอง ซึ่งก็คือ พระวาระของพระเจ้า พระวาระทำบทบาทสองอย่าง: พระวาระ *ประกาศ* สิ่งที่พระเจ้าได้กระทำ และ *เผชิญหน้า* กับผู้ที่ได้ยินได้ฟังด้วยเนื้อหาของข่าวประเสริฐและความหมายโดยนัยของข่าวประเสริฐนั้น ดังนั้น เพื่อที่นักเทศน์จะเปิดเผยพระวาระของพระเจ้า เขาจะต้องเปิดเผยด้วยการประกาศและการเผชิญหน้าของพระวาระของพระเจ้า กล่าวคือ เช่นเดียวกับนักแสดง นักเทศน์จะต้องบทบาททำหน้าที่ในการประกาศและการเผชิญหน้า

ตัวอย่างเช่น พระเยซูเดินขึ้นไปบนเวที ในพระกิตติคุณมาระโก และประกาศว่า

การประกาศ → “แผ่นดินของพระเจ้ายกเข้ามาใกล้แล้ว

การเผชิญหน้า → จงกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ”

(มาระโก 1:15)

นักเทศน์ทำหน้าที่เปิดเผย หรือ “เปิดเผยซ้ำอีกครั้ง” สำหรับข้อพระคัมภีร์ข้างต้นอย่างข้อสัตย์ นักเทศน์จำเป็นต้องปฏิบัติตามรูปแบบเดียวกันนี้ โดยต้องพูดบางสิ่งบางอย่างดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้:

การประกาศ → “พี่น้องครับ พระเยซูได้มาเพื่อสถาปนา
กฎเกณฑ์ของพระองค์ในชีวิตของเราด้วย
ชีวิต ความตาย และการฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่
ของพระองค์”

การเผชิญหน้า → “เวลานี้ พระเจ้าได้เรียกเราให้เดินออกมาจาก
กฎเกณฑ์การปกครองตัวเองที่เป็นบาปซึ่งเรา
สร้างขึ้นมาจาก และให้เราไว้วางใจในพระองค์
พระองค์เรียกกร้องเราให้ทำเช่นนั้นในวันนี้!”

ถ้อยคำของการเทศนาเหล่านี้เป็นมากกว่าการส่งต่อข้อมูล
เหมือนกับที่เราได้ยินในห้องเรียนในมหาวิทยาลัย ใช่แล้ว ถ้อยคำเหล่านี้
เปิดเผยข้อมูลที่เชื่อมโยงและสอดคล้องกัน แต่ในขณะเดียวกันก็ชักนำให้
ผู้ฟังพบกับการประกาศและการเผชิญหน้า: เอ๊ะ สิ่งนี้นั้นพูดถึงตัวคุณนะ!”
ถ้าจะยืมคำพูดหนึ่งของ ดาร์เรล จอห์นสัน ที่กล่าวว่า “นักเทศน์ ‘มีส่วน
ร่วม’ ในวัตถุประสงค์ของข้อพระคัมภีร์ด้วยการนำผู้ฟังให้ตระหนักว่า
วัตถุประสงค์ดังกล่าวเกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเขาเป็นการส่วนตัว”¹

แบบแผนข้างต้นของพระธรรมมาระโก 1:15 อธิบายคุณลักษณะ
ของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และด้วยเหตุนี้ แบบแผนนี้จะต้องปรากฏอยู่ในการ
เทศนาและการสอนพระคัมภีร์ทุกรูปแบบ ตั้งแต่ตอนต้นของ หนังสือเล่มนี้
ผมได้กล่าวไว้ว่า พระวจนะของพระเจ้าประทานชีวิตให้กับคริสตจักร
ตอนนี้ผมจำเป็นต้องอธิบายให้ชัดเจนว่า พระวจนะของพระเจ้าคืออะไร
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับพระกิตติคุณ ซึ่งในพระกิตติคุณนี้

เองที่เราได้เห็นทั้งรูปแบบการประกาศและการเผชิญหน้าอย่างชัดเจนที่สุด ซึ่งในบทนี้จะพูดถึงการประกาศ และในบทที่ 7 จะพูดถึงการเผชิญหน้า ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การเข้าใจประเด็นดังกล่าวนี้มีความสำคัญไม่เฉพาะกับนักเทศน์ แต่กับใครก็ตามที่ต้องการมีประสบการณ์กับพระเจ้าผ่านทางพระวจนะของพระองค์ไม่ว่าจะในฐานะผู้อ่านหรือผู้สอนพระคัมภีร์ ซึ่งนั่นหมายถึง พวกเราทุกคน

พระวจนะคืออะไร?

ทุกวิชาชีพมีวิธีการแบ่งแยกสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดี ในโลกของวารสารศาสตร์ซึ่งครั้งหนึ่งผมเคยทำงานอยู่ บททดสอบหนึ่งของบทความหรืองานเขียนที่เกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นคือ ผู้เขียนได้นำเสนอประเด็นอะไร ใหม่ ๆ หรือไม่

หากคุณเคยอยู่ในแวดวงของนักเทศน์ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่แวดวงที่มีเสน่ห์น่าดึงดูดใจมากนัก คุณก็จะทราบว่า นักเทศน์ก็มีแนวทางที่เป็นมาตรฐานในการแบ่งแยกคำเทศนาที่ดีออกจากคำเทศนาที่ไม่ดีด้วยเช่นกัน วิธีการทดสอบที่เป็นประโยชน์วิธีหนึ่งคือ การตั้งคำถามว่า คำเทศนาของคนๆ นั้น สามารถนำไปสอนโดยรับปีศาจยิวหรืออิห์มาัมชาวมุสลิมได้หรือไม่ คำถามนี้ไม่ได้ถามเพื่อจะดูถูกรับปีหรืออิห์มาัม แต่เป็นวิธีการหนึ่งในการยอมรับว่า ควรจะมีอะไรบางอย่างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของคริสเตียนปรากฏอยู่ในคำเทศนาของคริสเตียน กล่าวคือคำเทศนานั้นๆ ควรจะมุ่งเป้าไปที่บุคลิกลักษณะและการงานของ

พระเยซูคริสต์ ยกตัวอย่างเช่น คำเทศนาในวันอาทิตย์ที่พูดถึงบทบัญญัติข้อที่ 5 และนักเทศน์ได้พูดถึงวิธีการที่แตกต่างกันในการแสดงความเคารพและให้เกียรติพ่อแม่ของคุณ แต่ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เลย คุณอาจจะตัดสินใจได้ด้วยการบอกว่ารับปีหรืออิหม่ามอาจจะเป็นผู้เทศนาคำสอนนี้ หรืออาจจะสงสัยว่า คำเทศนานั้นเป็นคำเทศนาของ *คริสเตียน* จริงๆ หรือไม่

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมได้ค้นพบวิธีการทดสอบใหม่ที่สามารถใช้ในการแบ่งแยกการเทศนาของคริสเตียนที่ดีออกจากการเทศนาที่ไม่ดีได้ คือ โดยการตั้งคำถามว่าคำเทศนานั้นสามารถนำไปปรับใช้และประกาศโดยแก๊งค์ยาชาวมกซ์กันได้อหรือไม่? ตามข้อมูลรายงานของหน่วยข่าวกรองรัฐบาลเม็กซิโกซึ่งเปิดเผยโดยวารสาร *Milenio Semanal* (วันที่ 30 พฤษภาคม 2009) พบว่า มีการกำหนดให้หนังสือคริสเตียนของชาวอเมริกันเล่มหนึ่งซึ่งมียอดขายสูงสุด เป็นหนังสือที่สมาชิกทุกคนของแก๊งค์อาชญากรที่มีชื่อว่า ลา แฟมิลียา (*La Familia*) ต้องอ่าน เป็นที่ปรากฏชัดว่าหัวหน้าและผู้นำจิตวิญญาณของแก๊งค์ดังกล่าวซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อของ *เอล มาส โลโค* (*El Más Loco*) หรือ “คนที่บ้าระห่ำที่สุด” หลงใหลกับข้อเสนอแนะของผู้เขียนหนังสือเล่มดังกล่าวที่บอกว่า “พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ให้เป็นคนอันตราย” และบอกวามมนุษย์ทุกคนมี “สงครามที่ต้องต่อสู้...ในการผจญภัยเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่” ในเวลาที่หัวหน้าแก๊งค์ว่างจากการกำกับดูแลการขนส่งกัญชาและโคเคนระหว่างประเทศโคลัมเบีย เม็กซิโก สหรัฐอเมริกา และยุโรป หรือการสังหารตำรวจท้องถิ่น เขาจะ

ว่าจำงครูในท้องถื่นให้เผยแพร่ความคิดดังกล่าวนี้ออกไปตามเขตชนบทของเม็กซิโก

ผมยังไม่เคยอ่านหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนท่านนี้ แต่ผมสงสัยว่า คำสอนทางจริยธรรมที่เกี่ยวกับการเป็นคนบ้ำระห่ำและความเป็นลูกผู้ชายที่ว่่านี้ มีรากฐานมาจากข่าวประเสริฐที่ผิดเพี้ยนขององค์จอมกษัตริย์ที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนจริง ๆ หรือเปล่า เห็นได้อย่างชัดเจนว่า แอล มาส โลโค ไม่ได้สะกดหรือมีปัญหาเกี่ยวกับข้อความที่เขาอ้างถึง แต่เขาประกาศมันออกไป

ทั้งหมดที่กล่าวมา ทำให้เกิดคำถามว่า “พระวณะของพระเจ้า” ที่นักเทศน์คริสเตียน (และนักเขียน) จะต้องสอนคืออะไร?

ผมคิดว่า ผมกำลังเทศนาเกี่ยวกับแซมสันจากพระธรรมผู้วินิจฉัย ถ้าหากชายผู้มี “การผจญภัยเพื่อการมีชีวิตอยู่” มีอยู่จริง คนๆ นั้นคือ แซมสัน การใช้ชีวิตตามหลักคุณธรรมของผู้วินิจฉัยที่บ้ำระห่ำและเป็นคนบ้ำเลืดที่เด็กผู้ชายในชั้นเรียนรวิขึ้นชอบอย่างแซมสัน จะสามารถทำให้พระวิญญาณเคลื่อนไหวด้วยฤทธิ์อำนาจและประทานชีวิตให้กับผู้ที่ตายแล้วในฝ่ายจิตวิญญาณได้หรือไม่? เปโตรได้สอนผู้อ่านไว้ว่า พวกเขาได้ “บังเกิดใหม่... จากพระวณะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” เป็นไปได้หรือไม่ที่เรื่องราวการผจญภัยของแซมสันจะมีอิทธิพลตามคำสอนนี้? แน่แน่นอนว่าผู้วินิจฉัยเป็นส่วนหนึ่งของพระวณะของพระเจ้า

ผมคิดว่า คำตอบสำหรับคำถามข้างต้นคือ มันขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ หากเรื่องของแซมสันถูกเทศนา อย่างถูกต้องเหมาะสม

คำตอบคือ เป็นไปได้ แต่การเทศนาพระธรรมผู้วินิจฉัยอย่างถูกต้องจะต้องมีอะไรที่มากกว่าการยกย่องคุณธรรมเรื่องการใช้กำลังวังชาและการยกย่องความเป็นลูกผู้ชาย หากจะเทศนาเรื่องของแซมสันอย่างเหมาะสม เราจะต้องอธิบายพระธรรมผู้วินิจฉัย บทที่ 14 ถึง 16 ในบริบทของพระธรรมตอนนั้น และจากนั้นจะต้องอธิบายว่า เนื้อหาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเชื่อมโยงกับข้อความของพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างไร กล่าวคือ เราจะต้องสอนคำเทศนาของ คริสเตียน โดยการแสดงให้เห็นว่า เรื่องราวของแซมสันนั้นนำไปถึงพระเยซูคริสต์อย่างไร

หลักความเข้าใจพื้นฐาน ซึ่งในที่นี้ก็คือ พระธรรมทั้ง 66 เล่มของพระคัมภีร์ ที่ถูกเขียนขึ้นเมื่อหลายพันปีที่แล้วโดยนักเขียนหลายสิบคนในภาษาฮีบรู อาราเมค และกรีก มีผู้เขียนจากสวรรค์เพียงพระองค์เดียวและผู้เขียนพระองค์เดียวนั้นใช้พระธรรม 66 เล่มนี้เพื่อประกาศข้อความง่ายๆ เพียงข้อความเดียว ผมสามารถอธิบายข้อความเดียวที่ว่านั้นให้คุณฟังโดยอ่านข้อความหลายแสนคำที่อยู่ในพระธรรมทั้ง 66 เล่มนั้น หรือใช้เพียงแค่ 31 คำที่พูดไว้โดยพระเยซู: “พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศไปทั่วทุกประชาชาติในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษบาป โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:46-47)

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการสรุปใจความสำคัญของพระคัมภีร์จริงๆ หรือ? ดูเหมือนว่าพระเยซูจะกล่าวไว้เช่นนั้น และนี่คือบริบทของข้อความทั้ง 31 คำดังกล่าว:

[พระเยซู] ตรัสกับพวกเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราบอกไว้กับท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” แล้วพระองค์ทรงช่วยให้ใจของพวกเขาสว่างเพื่อจะได้เข้าใจ พระคัมภีร์ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีถ้อยคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม” (ลูกา 24:44-46)

ลองสังเกตคำกล่าวของพระเยซูที่ว่า “มีถ้อยคำเขียนไว้อย่างนั้น” ซึ่งหมายถึงพระคัมภีร์เดิมทั้งหมด (หมวดธรรมบัญญัติ หมวดผู้พยากรณ์ และหมวดคำประพันธ์ หรือเรียกสั้นๆ ว่า “เพลงสดุดี”) ข้อความถัดจากนั้นที่ว่า “พระคริสต์จะต้องทนทุกข์...” ไม่ปรากฏว่าเขียนไว้ในพระคัมภีร์เดิม แต่พระองค์ “ช่วยให้ใจของพวกเขาสว่าง” เพื่อจะได้เห็นว่าเป็นข้อความจากหนังสือของพระองค์จริงๆ และจากพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่ม โดยไม่ได้กล่าวถึงส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ พระองค์ได้สรุปใจความของพระคัมภีร์ทั้งเล่มด้วย 31 คำ เปาโลมีคำกล่าวอ้างที่คล้ายคลึงกันโดยการอ้างถึง “พระคัมภีร์”: “เพราะว่าข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ได้รับมานั้นแก่พวกท่านคือพระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้แล้วในวันที่สาม พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 โครินธ์

15:3-4; และดู กิจการ 3:18, 21, 24; บทที่ 17:2, 3; บทที่ 26:22, 23; 1 เปโตร 1:11)

กล่าวได้ว่า เนื้อหาของข่าวที่ประกาศในพระธรรมทั้ง 66 เล่มของพระคัมภีร์ถูกสรุปไว้ในสิ่งที่บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่เรียกว่า “ข่าวประเสริฐ” หรือ “พระกิตติคุณ” มันเกือบจะเหมือนกับการเปรียบเทียบระหว่างหัวข้อข่าวและเนื้อหาข่าวที่อยู่ภายใต้หัวข้อข่าวนั้น หัวข้อข่าวในหนังสือพิมพ์ที่เขียนว่า “ทีมเบสบอล คับส์ ชนะรายการแข่งขัน เวิร์ลด์ ซีรีส์” เนื้อหาของข่าวถัดลงมาจากนั้นจะให้รายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับการแข่งขันรายการดังกล่าว ถ้าคุณได้อ่านแค่หัวข้อข่าวที่มีไม่กี่คำโดยไม่ได้อ่านเนื้อหาต่อจากนั้น คุณก็ยังบอกได้ว่าคุณได้ยิน “ข่าว” เพราะว่าคุณได้รู้ประเด็นหลักที่ว่า ทีมคับส์ชนะ บทความทั้งหมดนั้นเป็น “ข่าว” และหัวข้อข่าวนั้นก็ถือว่าเป็น “ข่าว” เช่นเดียวกัน

ในทำนองเดียวกัน พระธรรมทั้ง 66 เล่มของพระคัมภีร์ถือเป็น “พระวจนะ” ของพระเจ้า และถ้อยคำไม่กี่คำของพระกิตติคุณก็ถือเป็น “พระวจนะ” นี่เป็นเหตุผลว่า ทำไมเราจึงได้พบว่า บ่อยครั้งที่ผู้เขียนในพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำว่า “ข่าวประเสริฐ” กับ “พระวจนะ” สลับสับเปลี่ยนแทนกันได้ (ตัวอย่างเช่น 1 โครินธ์ 15:1-2; 1 เปโตร 1:23, 25)

การเทศนาแบบอรรถาธิบาย จะต้องมีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง

ความหมายของหัวข้อนี้คือ การเทศนาและการสอนแบบอรรถาธิบายจะต้องมีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางเสมอ ไม่ว่าจะเป็นตอนใดก็ตามของพระคัมภีร์ที่คุณต้องการจะสอน ข่าวประเสริฐจะต้องปรากฏอยู่ในคำสอนนั้น หากทำเช่นนั้นไม่ได้ ก็เท่ากับว่าคุณอาจจะกำลังบิดเบือนความหมายของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ ที่คุณตั้งใจจะเปิดเผย

ผมขออธิบายเรื่องนี้เพิ่มเติมดังนี้ สมมติว่าคุณ ไม่ได้ อ่านทั้งหัวข้อข่าวและบทความทั้งบทเกี่ยวกับชัยชนะของ تیمคับส์ แต่คุณได้อ่านแค่ย่อหน้าหนึ่งในตอนกลางของบทความนั้นเกี่ยวกับผู้เล่นตำแหน่งพิทเชอร์ตัวปิดเกมทีลงมาในช่วงท้ายของเกม สมมติต่อไปว่า มีเพื่อนโทรศัพท์มาหาคุณและถามว่า คุณได้อ่าน “ข่าว” เกี่ยวกับเกมนี้หรือเปล่า และคุณตอบไปว่า “ได้อ่านแล้ว พิตเชอร์ตัวปิดเกมของ تیمคับส์ลงมาแทนพิทเชอร์ ตัวปิดเกมในช่วงที่แปด!” เพื่อนคนนั้นคงจะไม่โทรหาคุณเพื่อคุยเรื่องเบสบอลอีกต่อไป ไม่ใช่ว่าพิทเชอร์ตัวปิดเกมในช่วงที่แปดไม่สำคัญ เพียงแต่ว่าความสำคัญนั้นขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการเล่นของเขาส่งผลต่อผลลัพธ์สุดท้ายของเกมนั้นอย่างไร

การอ่านเพียงแค่อ่านย่อหน้าหนึ่งของเนื้อข่าว เป็นเหมือนกับการให้ความสำคัญกับความสำคัญกับความสำเร็จต่างๆ ของแซมสันโดยไม่ได้กล่าวอะไรเพิ่มเติม มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจ แต่มันเป็นเพียงแค่เรื่องหนึ่งที่เป็นส่วนย่อยของเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก และความสำคัญของมัน

ก็ขึ้นอยู่กับว่ามันส่งผลต่อเรื่องราวทั้งหมดอย่างไร ดังนั้น การไม่สามารถนำเสนอประเด็นนั้นๆ พร้อมกับภาพรวมใหญ่ของเรื่อง ถือว่าเป็นการบิดเบือนความหมายของเรื่องราวนั้นๆ ไป เพราะว่าเป็นการทำให้เรื่องย่อกลายเป็นเรื่องสำคัญโดยตัวของมันเอง

โปรดระลึกเสมอว่า เรื่องราวของพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และหากพระคัมภีร์จะมีพาดหัวข่าวสักข้อความหนึ่ง ก็คงจะเป็นประมาณว่า “พระเยซูชนะแล้ว!” ดังนั้น ไม่ว่าเราต้องการจะพูดเรื่องราวของแซมสันแบบไหนก็ตาม หากเราตั้งใจที่จะเปิดเผยพระธรรมตอนดังกล่าวอย่างซื่อสัตย์ เราจำเป็นต้องอธิบายว่ารายละเอียดต่างๆ ของพระธรรมผู้วินิจฉัยบทที่ 14 ถึง บทที่ 16 เกี่ยวข้องและส่งผลต่อเกมการแข่งขันที่ทำให้พระเยซูมีชัยชนะในท้ายที่สุดได้อย่างไร

และเรื่องราวนี้มีส่วนสนับสนุนกันและกันอย่างไร? นักเทศน์คนหนึ่งจะสามารถเขียนเกี่ยวกับแซมสันอย่างเหมาะสมสักหนึ่งย่อหน้าภายใต้หัวข่าวข่าวที่เขียนว่า “พระเยซูชนะแล้ว” ได้อย่างไร? มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน โดยผมจะกล่าวไว้ในที่นี้ 3 วิธีด้วยกัน วิธีแรก คุณสามารถใช้การจำแนกลักษณะรูปแบบ (typological) โดยพูดถึงแซมสันในฐานะบุคคลลักษณะหนึ่งของพระเยซู (a type of Christ) โดยคุณอาจกล่าวว่า เขาเป็นผู้วินิจฉัยที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้าและได้รับพละกำลังพิเศษโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยการถูกมอบตัวให้กับศัตรูของประชากรของพระเจ้าเพื่อให้อยู่กับชีวิตประชากรของพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น ผู้วินิจฉัย 15:14-15; บทที่ 16:30) บางคนอาจเถียงว่า แซมสันเป็นภาพแทนภาพหนึ่งของพระเยซูได้จริงๆ หรือ และให้ข้อเสนอใหม่ว่า เขา

เป็นไปได้เพียงแค่ภาพแทนในเชิงเปรียบเทียบ แน่แน่นอนว่าเราจะต้องระมัดระวังในการสร้างความเชื่อมโยงในทำนองดังกล่าวซึ่งรวดเร็วเกินไป เพื่อป้องกันการตีความพระคัมภีร์ไปในเชิงสัญลักษณ์เสียทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ใหญ่กว่าในตอนนี้เป็นต้องตระหนักว่าพระเจ้ามักจะทำงานโดยมีแบบแผนซ้ำๆ (อย่างเช่น การใช้ประเภทคำเปรียบเทียบ สัญลักษณ์ต่างๆ เป็นต้น) เพื่อที่ว่าแบบแผนของเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตจะช่วยให้เราเข้าใจการเกิดขึ้นของแบบแผนที่เป็นไปในรูปแบบเดียวกันในพระคริสต์ โดยการสังเกตทั้งความเหมือนและความต่าง ผู้เขียนพระธรรมฮีบรียกย่องแซมสันในเรื่องความเชื่อของเขา แต่หลังจากนั้นได้สอนเราว่า เรื่องราวของแซมสันนำเราไปสู่ “อะไรที่ดีกว่านั้น” นั่นก็คือ พระคริสต์ (ดู ฮีบรู 11:32, 39-40; บทที่ 12:1-2)

วิธีที่สอง คุณสามารถใช้ *การวิเคราะห์เนื้อหาสำคัญของเรื่อง* (thematic) เพื่อนำเรื่องราวของแซมสันไปสู่เรื่องราวของพระคริสต์ หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ถูกยึดเหนี่ยวไว้ด้วยกันโดยเนื้อหาสำคัญของเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏให้เห็นบ่อยครั้ง เหมือนกับเส้นด้ายบนพื้นผ้าชิ้นหนึ่งที่โผล่ขึ้นมา หายไป และปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง ในที่นี้เป้าหมายก็คือ การตั้งคำถามว่า *สาระสำคัญของเรื่องนี้คืออะไร* หลังจากนั้นก็เดินตามเส้นด้ายเหล่านั้นไปเรื่อยๆ จนพบกับพระคริสต์ เส้นด้ายจำนวนหนึ่งที่เรควรเดินตาม ประกอบด้วย *ความดีอันของชนชาติอิสราเอลในการติดตามพระเจ้า* (ทุกคนก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ); *คำถามต่างๆ* เกี่ยวกับการแต่งงานข้ามเชื้อชาติ (ดังที่แซมสันได้ทำ); *ความซื่อสัตย์ของพระเจ้าในพันธสัญญา* (ประทานผู้วินิจฉัยแก่อิสราเอลคนแล้วคนเล่า);

และความล้มเหลวของผู้วินิจฉัยทุกคนในการปลดปล่อยอิสราเอลโดยสมบูรณ์ (ซึ่งเปิดเผยให้เห็นว่าอิสราเอลมีความต้องการที่ลึกซึ้งกว่าการช่วยกู้ให้รอดพ้นจากชาวฟิลิสเตีย)

วิธีที่สาม คุณสามารถใช้ *ศาสนศาสตร์ระบบ* (systematic theology) แซมสันได้สอนอะไรเราเกี่ยวกับมนุษยชาติ ทั้งในแง่ของจุดแข็งและจุดอ่อนของเรา? เรื่องราวของแซมสันได้สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้า ทั้งเรื่องความอดทนอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อประชากรของพระองค์ และความมั่นคงแน่วแน่ของพระองค์ในการพิพากษาบาป? เรื่องราวของ เขาได้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความจำเป็นที่เราต้องมีพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ที่ไม่ทำให้เราผิดหวังเหมือนกับผู้วินิจฉัยหรือกษัตริย์ทุกคนที่ผ่านมา?

ความแข็งแรงของแซมสันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจ เขาได้สังหารชาวฟิลิสเตีย 1,000 คนด้วยขวากรรไกรลา แต่ภาพของพระคริสต์ที่จะมาในวันพิพากษาจะน่าอัศจรรย์ใจกว่านั้นมากมาย มีดาบคมกริบออกมาจากปากของพระองค์ เพื่อพระองค์จะใช้มันฟาดฟันประชาชาติต่างๆ พระองค์จะยำบอย่าอ่อนแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด (วิวรณ์ 19:15) มีเพียงผู้วินิจฉัยพระองค์นี้เท่านั้นที่ประเสริฐและยุติธรรมอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ไร้ที่ติ

เรื่องราวความตายของแซมสันก็น่าอัศจรรย์ใจเช่นกัน เขาเอาชนะศัตรูของเขาและช่วยกู้ประชากรของพระเจ้าด้วยความตายของเขา แต่เป็นเหมือนกับผู้วินิจฉัยคนอื่นๆ ก่อนหน้านี้ ความโง่เขลาและความหยิ่งผยองนำเขาไปสู่ความตาย แต่นั่นไม่เหมือนกับพระเยซู ผู้ซึ่งเต็มใจ

ยอมรับความตายด้วยความถ่อมใจ แน่ใจว่า แซมสันควรทำให้เรา
อัศจรรย์ใจ แต่เป็นความอัศจรรย์ใจที่เรามีต่อพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ต่อแซมสัน

กล่าวโดยสรุป คำเทศนาแบบอรรถาธิบายว่าด้วยพระธรรม
ผู้วินิจฉัยบทที่ 14 ถึง 16 ควรเป็นคำเทศนาเรื่องชาวประเสริฐ ไม่ใช่คำ
เทศนาที่พบได้ในวิหารของชาวยิวหรือในมัสยิดของชาวมุสลิม และคำ
เทศนาอื่นๆ จากพระคัมภีร์ก็ควรเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าข้อพระคัมภีร์นั้นจะอยู่
ในส่วนของไหนของเค้าโครงเรื่อง นักเทศน์จะต้องสอนข้อความนั้นพร้อมกับ
เนื้อหาหลักทั้งหมดของพระคัมภีร์เสมอ ผู้ที่นำเสนอหรือเทศนา
นอกเหนือจากแนวทางนี้อาจจะมีมุมมองที่ดีเกี่ยวกับความหลากหลาย
ของพระคัมภีร์ แต่พวกเขาได้สูญเสียความเข้าใจถึงความเป็นเอกภาพ
อันงดงามของพระคัมภีร์ไป การตีความพระคัมภีร์ไม่เพียงแต่กำหนดให้
เราตั้งคำถามว่า ทำไมผู้เขียนที่เป็นมนุษย์จึงเขียนเรื่องราวหรือข้อความ
บางอย่างนั้นขึ้น แต่ต้องถามด้วยว่า ทำไมพระเจ้าจึงบรรจุเรื่องราวหรือ
ข้อความเหล่านั้นไว้ในพระคัมภีร์

การเทศนาแบบอรรถาธิบาย ทำการประกาศ

ในเรื่องราวทั้งหมดข้างต้น เราให้ความสนใจกับการประกาศสิ่งที่
พระเจ้าได้กระทำหรือสัญญาว่าจะกระทำ การเทศนาของคริสเตียนที่
ถูกต้องควรจะประกอบด้วยการประกาศสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำในการ
ทรงสร้างและการทรงไถ่เสมอ พระองค์ได้สร้างโลก พระองค์ได้ประทาน

พระบัญญัติ พระองค์ได้ประณามความผิดบาปของมนุษยชาติ พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาบนโลก พระบุตรได้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาป ตายแทนเราและฟื้นขึ้นมาจากความตาย ความตายนี้ได้สถาปนาพันธสัญญาใหม่ที่น่ามนุษยให้กลับมาเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์และกับมนุษยด้วยกันเอง คนที่กลับใจใหม่และเชื่อพระองค์ จะได้รับความรอดทุกคน ส่วนคนที่ไม่เชื่อ พระองค์จะลงโทษ

พระเจ้าได้ทำพระราชกิจ พระองค์ได้พูดไว้แล้ว ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นคือคำประกาศหรือเรื่องราวที่ชี้ไปยังข่าวประเสริฐ

คริสตจักรของคริสเตียนจำนวนมากสอบตกในเรื่องนี้ วันอาทิตย์แล้ววันอาทิตย์เล่า คำเทศนา รวมถึงบทเรียนของกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์เล็กๆ ต่างเน้นไปที่ “ขั้นตอนที่นำไปสู่ชีวิตแต่งงานที่ดี” และ “วิธีการต่อสู้กับความสงสัย” และ “เราจะดูแลรับใช้ชุมชนอย่างไร” และ “การดำเนินชีวิตให้เหมือนกับที่พระเยซูดำเนิน” แต่บรรดาครูทั้งหลายก็ยังสอบตกในการนำเสนอความคิดที่ดีเหล่านี้เข้าไปในบริบทของพระสัญญาของพระเจ้าและการทำให้งานนั้นสำเร็จ

เมื่อคริสเตียนเทศนา ทุกคำบัญชา ทุกคำตักเตือน และทุกๆ “คำแนะนำ” จะต้องมีข่าวประเสริฐเป็นรากฐาน ลองนึกถึงพระบัญชาที่ห้ามขโมย รับปีหรืออหิมา่มสามารถเทศนาพระบัญชาตามพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้เราขโมยได้ และพวกเขาสามารถประยุกต์ใช้คำสอนนี้ในด้านต่างๆ ของชีวิตโดยสอนว่า: “พระเจ้าห้ามไม่ให้เราขโมย ดังนั้นจงอย่าขโมยจากเพื่อนบ้านของคุณ อย่าขโมยจากหัวหน้าของคุณ” แต่ไม่ใช่

คำเทศนาที่แท้จริงของคริสเตียน เพราะว่าไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานของการประกาศถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำ

การให้คำแนะนำตักเตือนผู้เชื่อคริสเตียน หมายถึง การประกาศย้ำกับพวกเขาว่า พระเยซูได้จ่ายราคาเพื่อไถ่ถอนชีวิตพวกเขาจากการเป็นทาสของห้วงอวกาศและความตายและการฟื้นคืนมาจากการตายของพระองค์ การเผชิญหน้าในรูปแบบใดก็ตามจะต้องมีการงานที่สำเร็จแล้วของพระคริสต์เป็นรากฐาน

การให้คำแนะนำตักเตือนผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนก็เช่นเดียวกัน ผู้สอนควรเริ่มโดยการประกาศถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระบัญชาเรื่องห้ามขโมย และเป็นความจริงที่น่าเศร้าว่าทุกคนล้วนเคยเป็นขโมยมาแล้วทั้งนั้น จากนั้นผู้สอนจะต้องประกาศข่าวประเสริฐว่า พระเยซูได้มีชีวิตที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบปราศจากความบาปและไม่เคยขโมย แต่พระองค์ยอมตายบนไม้กางเขนเพื่อห้วงอวกาศอย่างพวกเรา เมื่อสอนสิ่งเหล่านี้หมดแล้วจึงจบด้วยการเผชิญหน้า: “จงหันหลังให้กับการขโมยและหันมาไว้วางใจในพระเยซูคริสต์”

ปัญหาของการสอนให้พึ่งพาตนเอง

การสอนแบบคริสเตียน ในประเด็นที่ทำหายทั้งหมดจะต้องวางอยู่ในบริบทของการประกาศถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำสำเร็จแล้วหรือได้สัญญาว่าจะกระทำ สิ่งนี้ตรงข้ามโดยสิ้นเชิงกับการสอนให้พึ่งพาตนเอง

ผมเห็นด้วยว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่จะกระโดดเข้าไปยังประเด็น “สิ่งที่ควรทำ” “สิ่งที่ต้องทำ” และ “วิธีทำ” เมื่อเราเทศนาหรือสอน ดูเหมือนว่ามันสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ฟังได้ดี สิ่งเหล่านี้ “ดูเหมือนมีปัญญา” (โคโลสี 2:23) มันทำให้รู้สึกว่าคุณสามารถเอาไปปฏิบัติจริงได้ ประยุกต์ใช้ได้ และเชื่อถือได้ อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการดังกล่าวนี้ได้ส่งผลทำให้คริสตจักรของพระเยซูคริสต์และหนังสือคริสเตียนต่างๆ เต็มไปด้วยคำสอนด้านศีลธรรม

จากประสบการณ์ของผม คริสตจักรหลายแห่งประกาศว่า ชาวประเสริฐเป็นหนทางแห่งความรอด แต่หลังจากนั้นด้วยความรวดเร็วก็หันไปสอนว่า ศีลธรรมและการพึ่งพาตนเองเป็นวิธีการชำระให้บริสุทธิ์ สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า คริสตจักรเหล่านี้ได้นำเสนอวิธีการเยียวยารักษาผู้คนด้วยการสร้างแรงจูงใจให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เมื่อการเทศนาที่เน้นการสอนศีลธรรมหรือสร้างแรงจูงใจให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่แพร่หลาย ผู้เชื่อคริสเตียนกลายเป็นคนที่น่ารักและมีความตั้งใจที่ดี พวกเขาสอนให้ลูกๆ เป็นคนดีและทำความดี พวกเขาอาจจะถวายเป็นคนดี และคนเหล่านี้มักจะเชื่อในชาวประเสริฐอย่างจริงจัง และเราควรสรรเสริญพระเจ้าที่ได้ประทานผลแห่งพระวิญญาณเช่นนั้นให้ แต่เราควรมีความปรารถนาบางอย่างที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น เพราะความเชื่อของมนุษย์มักจะตื่นขึ้น ไร้ผล และไม่เป็นที่รับรู้ในคริสตจักรเหล่านั้น สมาชิกส่วนใหญ่ไม่ได้ช่วยเสริมสร้างชีวิตตนเองด้วยการหนุนใจซึ่งกันและกันขึ้นในความเชื่อ พวกเขามาปรากฏตัวที่คริสตจักรประมาณหนึ่งหรือสองชั่วโมงในวันอาทิตย์แล้วก็กลับบ้าน พวกเขาไม่ได้ปรับเปลี่ยน

ตารางเวลาและค่าใช้จ่ายประจำสัปดาห์เพื่อสนับสนุนการสร้างสาวก การประกาศ การต้อนรับเลี้ยงดู หรือการเอาใจใส่ดูแลผู้อื่น

การเทศนาเพื่อข่าวประเสริฐ กับการเทศนาเพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การเทศนาเพื่อสอนศีลธรรมหรือสร้างแรงจูงใจให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ดีเพราะว่ามันตอบสนองต่อความปรารถนาโดยธรรมชาติของมนุษย์ที่ปรารถนาการเติบโต การเปลี่ยนแปลง ความรัก การเป็นคนที่ดีขึ้น มนุษย์ทุกคนทั้งคริสเตียนและไม่ใช่คริสเตียนต้องการสิ่งเหล่านี้ แต่การเทศนาเพื่อสอนศีลธรรมหรือสร้างแรงจูงใจให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะสามารถจูงใจคนๆ หนึ่งให้ไปได้ไกลแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับว่าทรัพยากรภายในชีวิตของคนๆ นั้นจะพาเขาไปได้ไกลแค่ไหน “คุณต้องการสิ่งเหล่านี้หรือ? ก็คว้ามั่นให้ได้สิ!” ทุกอย่างขึ้นอยู่กับว่าคุณมีพลังกำลังมากแค่ไหนในการไขว่คว้าชีวิตที่ดีกว่าเดิม

ในอีกแง่หนึ่ง การเทศนาเพื่อข่าวประเสริฐ ฟังดูโอ้อวดในตอนแรก แต่มันเป็นการนำเราไปถึงพระเจ้าบนไม้กางเขน ซึ่งการตอบสนองตามธรรมชาติของเราเมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็คือ “เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจนะ แต่มันเกี่ยวข้องกับฉันยังไงหรือ?” ถึงกระนั้น การเทศนาข่าวประเสริฐที่มุ่งมั่นในการพูดเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยการทำให้แง่มุมที่หลากหลายของ

ข้อพระคัมภีร์หรือโครงเรื่องย่อยๆ ในพระคัมภีร์กลับมาที่ประเด็นหลัก และสิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ มันเป็นการเทศนาที่ชิงช้า “การพุดด้วยชั้นเชิงอันชาญฉลาด” และที่เป็นเช่นนั้น “เพื่อว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะไม่หมดฤทธิ์เดช” (1 โครินธ์ 1:17) แน่นอนว่า การเทศนาเป็น “การสำแดงพระวิญญาณและฤทธิ์นาภ” (1 โครินธ์ 2:4) โดยทำให้ผู้ฟังมีความเชื่อว่า ความเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงสามารถเกิดขึ้นได้โดยพระเจ้า ผู้มีอำนาจและฤทธิ์นาภสูงสุดผู้ที่ทำให้พระเยซูฟื้นจากความตาย พวกเขาได้ยืนเกี่ยวกับการงานที่ยิ่งใหญ่นี้ และค้นพบว่า พวกเขาเองก็สามารถพึ่งพาพระเจ้าผู้ที่มีอำนาจฤทธิ์นาภและมีความเมตตาพระองค์นี้ได้ หลังจากนั้น เมื่อความเชื่อเพิ่มมากขึ้น พวกเขาจะค้นพบว่า พวกเขาสามารถทำทุกอย่างได้โดยทางพระคริสต์

การเทศนาเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสอนให้เราพึ่งพาพลังกำลังและความแข็งแกร่งของตนเอง แต่การเทศนาเพื่อข่าวประเสริฐสอนให้มนุษย์พึ่งพาพระเจ้า คุณคิดว่าการเทศนาแบบไหนทำให้เราเติบโตได้มากกว่ากัน? แบบแรกอาจสร้างแรงจูงใจ แต่แบบที่สองเปลี่ยนแปลงเรา สร้างเราให้เป็นคนใหม่ได้

สติปัญญาของโลกมักจะล่อลวงเราเสมอให้จูงใจผู้คนด้วยคำสั่งและคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการต่างๆ สติปัญญาของพระเจ้ารู้ว่ามีเวลาและสถานที่ในการใช้คำสั่งและการทำทนายให้เผชิญหน้า แต่ก็รับรู้ถึงฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในการประกาศ ข้อความ และข่าวประเสริฐ เควิน ดี ยัง ได้กล่าวไว้อย่างงดงามว่า “ความลับของข่าวประเสริฐ คือ สิ่งที่เราทำจะเกิดผลมากอย่างแท้จริง เมื่อเราใส่ใจให้

น้อยลงเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เราควรทำเพื่อพระเจ้า และใส่ใจให้มากขึ้นเกี่ยวกับทุกสิ่ง que พระเจ้าได้กระทำเพื่อเราแล้ว”²

ข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวที่เต็มเต็มคริสตจักร

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมได้อ่านรายงานเกี่ยวกับทีมบุกเบิกคริสตจักรที่ยอดเยี่ยมทีมหนึ่ง พวกเขาพึ่งพาฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐเพียงอย่างเดียวในการบุกเบิกคริสตจักรในเมืองแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีคริสเตียนเลย และเช่นเดียวกับหลายๆ ทีม พวกเขาได้รับการสนับสนุนทางการเงินเพียงเล็กน้อยจากคริสตจักรแม่ พวกเขาต้องเลี้ยงดูตัวเองด้วยการทำงานรับจ้างรายวัน แน่นอนว่าไม่มีงบประมาณสำหรับทำป้ายไฟ โบปลิว วัสดุอุปกรณ์สำหรับชั้นเรียนพระคัมภีร์ของเด็กๆ วงดนตรี คลินิกเพื่อการรักษาพยาบาล หรืออะไรก็ตามที่สามารถดึงดูดผู้คนให้เข้ามาได้ ดังนั้นพวกเขาจึงพึงพอใจอยู่กับการหา “แหล่งน้ำเล็กๆ” ในท้องถิ่นและประกาศข่าวประเสริฐให้กับใครก็ตามที่สนใจฟัง

เป็นที่น่าสนใจว่าพวกเขาทุ่มเทให้กับการประกาศข่าวประเสริฐจากพระคัมภีร์เดิมโดยเฉพาะ ผู้คนจำนวนมากให้การตอบสนองในเชิงบวก มีคนมารับเชื่อมากมาย และเหตุการณ์นี้ได้กระตุ้นให้เกิดการต่อต้านเพราะความอิจฉาจากกลุ่มผู้นำศาสนาในท้องถิ่นซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสียกับข้าราชการของเมืองนั้น ในที่สุดเหตุการณ์นั้นทำให้ทีมนี้ต้องเนรเทศตัวเองออกจากเมืองนั้น เท่าที่รู้ๆ กันก็คือ ทีมผู้บุกเบิกคริสตจักรมี

เวลาเพียงแค่นี้หนึ่งเดือน (หรือมากกว่านั้นเล็กน้อย) สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐก่อนที่พวกเขาจะต้องย้ายออกไป

แต่เรื่องราวยังคงดำเนินต่อไปถึงแม้ว่าทีมผู้บุกเบิกคริสต์จักรจะต้องย้ายออกไปก่อนกำหนด คริสตจักรก็ยังเจริญและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ผู้ที่กดขี่ข่มเหงก็ยังกดขี่ข่มเหงต่อไป แต่คริสตจักรก็ตอบสนองด้วยความชื่นชมยินดี มีคำถามเกิดขึ้นบ้างเป็นครั้งคราวท่ามกลางผู้เชื่อใหม่ในประเด็นของหลักคำสอนต่างๆ แต่พันธกิจแห่งความเชื่อและการทำงานด้วยความรักของคริสตจักรนั้นเริ่มเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในดินแดนแถบนั้น และข่าวประเสริฐยังได้แพร่กระจายออกไปนอกเขตประเทศนั้น เนื่องจากการเป็นพยานและการทำพันธกิจของพวกเขา

อะไรคือปัจจัยสำคัญของการเปลี่ยนแปลงและการเติบโตอย่างน่าอัศจรรย์ของคริสตจักรนั้นแม้ในขณะที่พวกเขาต้องเผชิญกับการกดขี่ข่มเหง? และนี่คือคำตอบของผู้นำทีมผู้บุกเบิกคริสตจักร: “ข่าวประเสริฐของเราไปถึงพวกเขาไม่ใช่เพียงแค่ในรูปแบบของถ้อยคำ แต่ด้วยฤทธิ์เดชและพระวิญญาณบริสุทธิ์ พร้อมกับความมั่นใจที่เต็มเปี่ยม” ยิ่งไปกว่านั้น เขากล่าวว่า พวกเขา “ได้รับคำสอนท่ามกลางความทุกข์ยากมากมาย แต่ยังมีความชื่นชมยินดี ซึ่งเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์”

แน่นอนว่า นี่คือถ้อยคำของเปาโลที่มีต่อคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกา (1 เธสะโลนิกา 1:5-6) นับเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง เมืองที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง ทีมผู้บุกเบิกคริสตจักรเพียงไม่กี่คน ไม่มีอาคารคริสตจักร ไม่มีพันธกิจเพื่อการเข้าถึงชุมชน มีเพียงแค่พระคัมภีร์เดิม มีการกลับใจอย่างมากมายก้าวข้ามเส้นแบ่งทางเชื้อ

ชาติ ความเป็นหนึ่งเดียวของข่าวประเสริฐ การถูกกดขี่ข่มเหง ความ
มานะบากบั่น การเติบโต การเป็นพยาน การมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ
คุณสามารถอ่านเรื่องราวเหล่านี้ได้ในพระธรรมกิจการ บทที่ 17 และใน
จดหมายฝากฉบับต่างๆ

เปาโลกล่าวว่า เบื้องหลังของเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์นี้คือ ถ้อยคำ
เป็นถ้อยคำที่หนุนหลังโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ที่ก่อให้เกิดความมั่นใจ ความชื่นชมยินดี และการเชื่อฟัง และทั้งหมดนี้
เริ่มต้นด้วยการประกาศว่า “พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้าประกาศกับท่าน
ทั้งหลายคือพระคริสต์” (กิจการ 17:3)

เป็นไปได้ไหมที่ทีมบุกเบิกคริสตจักรทีมเล็กๆ นี้จะเดินเข้าไปใน
มหานครแห่งใดแห่งหนึ่งในยุคปัจจุบันในแถบตะวันตกหรือแถบ
ตะวันออกของโลก โดยมีเพียงพระคัมภีร์เป็นอาวุธ? เป็นไปได้ไหมที่พวก
เขาจะเทศนาเรื่องพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน และได้เห็นคริสตจักร
แห่งหนึ่งเติบโตขึ้นโดยเริ่มต้นจากการไม่มีอะไรเลย และยังต้องเผชิญกับ
การกดขี่ข่มเหงด้วย?

หนังสือแนะนำ

Chapell, Bryan. *Christ Centered Preaching*. Grand Rapids: Baker, 1994.

Gentry, Peter, and Stephen Wellum. *God's Kingdom Through God's Covenants*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2015.

Lawrence, Michael. *Biblical Theology in the Life of the Church*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2010.

Roark, Nicholas, and Robert Cline. *Biblical Theology: How the Church Faithfully Teaches the Gospel*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2018.

Dictionary of Biblical Theology. Ed. Rosner, Brian, T. Desmond Alexander, Graeme Goldsworthy. And D. A. Carson. Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 2000.

7

คำเทศนา เพชฌัญญา

คำเทศนาของเช้าวันหนึ่งมาจากพระธรรมโยชูวา ผมจำไม่ได้ว่าบทไหน แต่เป็นบทที่มีหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ “กลืนไม่เข้าคายไม่ออก” เป็นเรื่องราวตอนที่พระเจ้าสั่งให้โยชูวาเข้าไปในเมืองและสังหารชายและหญิงทุกคน รวมทั้งเด็กและคนแก่ รวมไปถึงวัวควาย แกะ และลา

สิ่งที่ผมจดจำได้จากเช้าวันนั้นคือ ในช่วงกลางๆ ของการเทศนา นักเทศน์ตัดสินใจอ่านพระคัมภีร์ตอนที่พูดถึงการสังหารมนุษย์และบรรดาสัตว์ต่างๆ ออกมาเสียงดังๆ

ตอนนั้นผมกำลังนั่งอยู่บนม้านั่งแถวหลังๆ ของคริสตจักรกับเพื่อนที่ไม่ใช่คริสเตียนคนหนึ่ง ผมเพิ่งเริ่มกลับมาเข้าคริสตจักรอีกครั้ง หลังจากหยุดไปหลายปี ผมเรียกตัวเองว่าคริสเตียน แต่ชีวิตของผมเป็นไปในทางตรงกันข้าม

เมื่อนักเทศน์เริ่มอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ ผมรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังเห็นรถชนกัน คุณเคยเห็นไหมครับ? เพียงแค่เสี้ยววินาทีเดียว วิสัยทัศน์การมองโลกแบบแคบๆ กำลังจืดจางกับหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้น เหตุการณ์ฉากหนึ่งกำลังจะเปลี่ยนไปสู่อีกฉากหนึ่ง ทุกอย่างดำเนินด้วยความเจียบอย่างน่าขนลุก จากนั้นก็มีเสียงดัง บัง!

แต่เหตุการณ์นี้ต่างกันตรงที่เสียงดังบั้งนั้นมาจากเสียงพูดของมนุษย์ และมันดังก้องไปตลอดช่วงเวลาที่เขารับพระธรรมตอนนี้นักเทศน์อ่านพระคัมภีร์ตอนดังกล่าวจบแล้วก็เงยหน้าขึ้นมามองที่พวกเรา

เขาหยุดอ่าน

ถึงตอนนี้บรรยากาศของที่ประชุมเจียบสงัด

ผมมีความรู้สึกผสมปนเปกันไประหว่างความอดัดใจกับความสงสัยใคร่รู้ อดัดใจเพราะไม่แน่ใจว่าเพื่อนของผมกำลังคิดอะไรอยู่ และสงสัยใคร่รู้ในสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ ข้อพระคัมภีร์ในคำเทศนานั้นระบิตความจริงออกมา พระเจ้าเพียงสั่งให้คนของพระองค์ไปทำลาย... เมืองๆ หนึ่งทั้งเมือง ใช่แล้ว นี่เป็นช่วงเวลาที่พิเศษในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่บาป แม้ว่าจะไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้โดยตรงกับคริสต์จักร แต่ว่า... แต่ว่า... คุณจะตอบสนองอย่างไรต่อพระเจ้าองค์หนึ่งที่ เคย มี คำสั่งให้คนไปทำอะไรแบบนั้น?

เพราะว่า ในขณะที่พระคัมภีร์ตอนนั้นเป็นเรื่องยากที่จะรับฟังอยู่แล้ว คำพูดต่อมาของนักเทศน์ก็ยิ่งทำให้ผมรู้สึกถูกกดดันด้วยพระธรรมตอนนี้อย่างชัดเจน ด้วยคำพูดที่บอกว่า “ถ้าคุณเป็นคริสเตียน คุณควรจะรู้ว่าทำไมข้อพระคัมภีร์แบบนี้จึงปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์”

อะไรนะ? ผมควรจะรู้ว่าทำไมพระคัมภีร์ตอนนั้นจึงมาอยู่ในพระคัมภีร์อย่างนั้นหรือ? คุณหมายความว่ายังงี้ ที่ว่าผมควรจะรู้? คุณเป็นนักเทศน์ คุณต่างหากที่ควรจะรู้!

แต่นั้นไม่ใช่การล้อเล่นของเขา เขาโยนพระคัมภีร์ตอนนั้นมาให้ผมและทุกคนที่กำลังฟังอยู่ ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้รู้สึกอัดอั้นใจต่อสิ่งที่พระเจ้าเพิ่งพูดออกมา เขาไม่ได้ช่วยหาข้อแก้ตัวสำหรับเรื่องนี้ เหมือนที่ผู้คนส่วนใหญ่มักจะแก้ตัวแทนพ่อหรือแม่ที่แก่มาแล้วเมื่อพวกเขาพูดอะไรบางอย่างที่ไม่เหมาะสม ไม่เลย นักเทศน์ทำเพียงแค่อ่านพระคัมภีร์ตอนนั้น และบอกเราว่า เราจะต้องเผชิญหน้ากับมัน สุดท้ายแล้วพระคัมภีร์ข้อนั้นก็ตกอยู่ในความรับผิดชอบของพวกเรา

ในที่สุด ผมก็รู้สึกผ่อนคลาย ผมเข้าใจแล้ว ไม่ ผมยังไม่สามารถตอบได้ว่าทำไมข้อพระคัมภีร์แบบนี้มันจึงอยู่ในพระคัมภีร์ แต่ว่าเรื่องนี้กำลังสื่อสารอะไรบางอย่างที่สำคัญเป็นพิเศษเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษยชาติอย่างแน่นอน และคนที่เป็นคริสเตียนจริงๆ จะต้องคิดให้ออกว่าจะตอบสนองอย่างไรกับข้อพระคัมภีร์แบบนี้ คุณอาจจะบอกว่าพระคัมภีร์มีข้อผิดพลาด หรือคุณอาจจะพยายามคิดหาหนทางว่าจะจัดวางความจริงนี้ไว้ในโครงสร้างแห่งความเชื่อของคุณอย่างไร

ผมจำไม่ได้ว่านักเทศน์พูดอะไรต่อหลังจากนั้น แต่โลกทัศน์ของผมได้เปลี่ยนไปแล้ว ความจริงใหม่ได้ถูกบันทึกไว้ ผมกำลังมองสิ่งต่างๆ ด้วยดวงตาใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากเดิมเล็กน้อย เหมือนกับการมีมุมมองใหม่ๆ ที่คนๆ หนึ่งได้มาเมื่อมีอายุที่มากขึ้น แต่สำหรับผมคือการได้มุมมองใหม่นั้นมาแบบรวดเร็วทันที่ทันใด

นี่คือสิ่งที่การเทศนาตามหลักพระคัมภีร์สามารถทำได้ พระวอแนะของพระเจ้านำมาซึ่งการเผชิญหน้ากับสภาพความเป็นจริงของคุณในปัจจุบัน และจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานชีวิตใหม่ให้กับคุณ

การนำไปปฏิบัติจริงหรือการเผชิญหน้า?

คุณจะพบว่าหนังสือเล่มใดก็ตามที่สอนเรื่องการเทศนาหรือการศึกษาพระวอแนะของพระเจ้า มักจะกล่าวถึงความสำคัญของ “การนำไปปฏิบัติจริง” ศาสนาจารย์ดาเนียล โอเวอร์ดอร์ฟ อธิบายไว้อย่างเป็นประโยชน์ว่า การนำไปปฏิบัติจริง คือ “การอธิบายหรือการสาธิตวิธีการที่การสอนพระคัมภีร์ควรจะมีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้ฟังสมัยใหม่” การนำไปปฏิบัติจริง คือ “การนำผู้ฟังให้จินตนาการว่าความจริงของพระวอแนะของพระเจ้าจะสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่ได้อย่างไร”¹

ถึงตอนนี้ เราได้พิจารณาไปแล้วถึงการทำบทบาหน้าที่การประกาศ ของการเทศนาในบทที่แล้ว ดูเหมือนว่า การนำไปปฏิบัติจริงเป็นสิ่งที่เราต้องการจะพิจารณากันในบทนี้ มนุษย์ไม่ได้ต้องการแค่คำอธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาในพระคัมภีร์ พวกเขาต้องการเข้าใจความหมายบางอย่างของข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตของพวกเขา ข้อชี้แนะจะต้องนำไปสู่การบังคับให้มีการตอบสนอง และนั่นคือ การนำคำเทศนาไปปฏิบัติจริง เป็นการคิดใคร่ครวญของนักเทศน์ต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับในพระธรรมตอนหนึ่งตอนใดที่ได้รับมาว่า

ข้อพระคำนั้นเรียกร้องหรือหนุนใจให้คุณทำอะไรในสถานการณ์ชีวิตตอนนี้? ข้อเรียกร้องของพระเยซูหรือของเปโตรมีความหมายต่อคุณอย่างไรในฐานะแม่ หรือครู หรือคนที่มีความกระวนกระวายใจ?

ในอีกแง่หนึ่ง นั่นคือสิ่งที่เรากำลังจะพิจารณากันในบทนี้ แต่ผมต้องการจะคิดใคร่ครวญและวิเคราะห์เรื่องนี้ด้วยแง่มุมที่แตกต่างออกไปนิดหน่อย โดยผ่านเลนส์ของ การเผชิญหน้า จากตัวอย่างที่ได้อภิปรายไปในตอนต้น คุณอาจจะกล่าวว่า นักเทศน์ได้นำเนื้อหาในพระธรรมโยชูวา “ไปปฏิบัติจริงในชีวิต” หรือคุณอาจกล่าวว่า เขาได้นำเราให้เผชิญหน้ากับมัน ซึ่งทั้งสองมุมมองนั้นไม่มีอะไรผิด แต่ในความคิดของผม มุมมองอย่างหลังนำเสนอสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้กว้างกว่า ตลอดเนื้อหาของพระคัมภีร์ พระเจ้าสั่งให้เราเชื่อฟัง ฟังเสียงของพระองค์ และกลับใจใหม่ พระองค์นำเราให้เผชิญหน้ากับกฎเกณฑ์ที่เราตั้งขึ้นมาเอง และนักเทศน์ก็ทำเช่นเดียวกัน คือ การเปิดเผยพระวาทะของพระเจ้า เปิดเผยให้ทำการเผชิญหน้ากับพระวาทะของพระเจ้า

ภาษาของการนำไปปฏิบัติจริงในชีวิตจะเกิดผลเมื่อเรามองว่าพระวาทะเป็นเรือแห่งข้อมูลลำเล็กๆ ที่เดินทางจากสมองของคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งผ่านทาง การพูด เอาข้อมูลที่ฉันขาดอยู่มาให้ฉันสิ แล้วฉันจะนำมันไปปฏิบัติจริงในชีวิต สังเกตว่า จุดสำคัญอยู่ที่กิจกรรมของนักเทศน์และผู้ฟัง มันเป็นสมการในส่วนที่เป็นของมนุษย์ นักเทศน์สอนการนำไปปฏิบัติจริงในชีวิตของพระธรรมตอนนั้น และผู้ฟังก็นำไปปฏิบัติจริงในชีวิตของพวกเขา ซึ่งถือว่าเป็นการมองปัญหาของมนุษย์ว่าเป็นเรื่องของความไม่รู้

แต่สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้นมีมากกว่านี้ พระเจ้าได้อุทิศพระองค์เองลงในพระวอณะของพระองค์ และพระเจ้าทำการงานต่างๆ ทางพระวอณะของพระองค์ โดยทางพระคัมภีร์ พระองค์มาประจักษ์หน้ากับเราและทำการเปลี่ยนแปลงเรา แน่นอนว่า ความไม่รู้เป็นหนึ่งในปัญหาของมนุษย์ แต่ที่แย่กว่านั้นคือ การขีดหน้าด้วยความหยิ่งผยองกับกฎเกณฑ์ที่เราสร้างขึ้นมาเอง พระเจ้าให้ข้อมูลใหม่ในพระคัมภีร์กับเรา แต่พระองค์ก็มาเผชิญหน้ากับเราพร้อมกับมงกุฏของพระองค์ด้วย พระองค์เผชิญหน้ากับรูปเคารพและเทพเจ้าจอมปลอมของเรา พระองค์เผชิญหน้ากับความหยิ่งผยองและความกลัวของเรา พระองค์เผชิญหน้ากับความเจ็บปวดและความอ่อนแอของเรา พระองค์เผชิญหน้ากับความเอาแต่ใจและความพยายามพึ่งพาตัวเองของเรา พระองค์เผชิญหน้ากับนิสัยขี้โกหกและการหลอกตัวเองที่เราชอบทำ และที่สำคัญที่สุดคือ พระองค์เผชิญหน้ากับกฎเกณฑ์ที่เราตั้งขึ้นมาเอง

และหลังจากนั้น ด้วยพระคุณอันแสนอัศจรรย์! พระองค์ทำลายกฎเกณฑ์ที่เราตั้งขึ้นมาเองนั้น ฉันเคยตาบอด บัดนี้ฉันมองเห็นแล้ว

พระเจ้าทำทั้งหมดข้างต้นเมื่อเราหยิบพระวอณะของพระองค์ขึ้นมาอ่านด้วยตัวเอง และพระองค์ทำเช่นนั้นผ่านทางนักเทศน์ในวันอาทิตย์ด้วยกัน

ไม่มีวิธีการสื่อสารอื่นใดที่ทำงานได้ยอดเยี่ยมเช่นนี้ ใช่แล้ว หากคุณนำภาพของคนหน้าตาดีหรือเสียงเพลงที่ไพเราะมาแสดงให้เห็นได้ฟัง จิตใจของเราก็จะมีการตอบสนอง แต่ถ้าปราศจากถ้อยคำ ก็ไม่มีอะไรที่จะสามารถทำทลายอำนาจความเห็นแก่ตัวของผมได้ มีเพียง

ถ้อยคำเท่านั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้อยคำจากองค์จอมกษัตริย์ที่สามารถเรียกให้ผมยอมละทิ้งเป้าหมายและเจตจำนงของตัวเองได้

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมคริสตจักรของเราจำเป็นต้องมีพระวจนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง หากปัญหาพื้นฐานของเราคือกฎเกณฑ์ที่เราตั้งขึ้นขึ้นมาเอง เราจำเป็นต้องเผชิญหน้าซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อละทิ้งความซื่อสัตย์และจงรักภักดีของเราที่มีต่อสิ่งที่ผิด และตอบรับการเรียกร้องให้มอบความซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อสิ่งที่ดีกว่า บางครั้งพระวจนะของพระเจ้านำเราให้เผชิญหน้ากับการตำหนิตัวเตียน บางครั้งถ้อยคำนำเราให้เผชิญหน้ากับการยื่นหยัดหรือการปลอมประโลม อย่างไรก็ตาม ในทุกกรณี ถ้อยคำนั้นยังคงเหมือนเดิม คือ “คุณจะไม่พบสิ่งที่คุณกำลังมองหา ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขสถานการณ์หรือการปลอมประโลมใจจากตัวของตนเอง จากกฎเกณฑ์ของคุณเอง หรือจากทรัพยากรของชีวิตคุณเอง”

ถึงตรงนี้ การที่ผมให้ความสำคัญกับการพิจารณาเรื่องการเผชิญหน้า ไม่ได้หมายความว่า ผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าจะต้องไม่วางตัวเองให้อยู่ *เคียงข้าง* หรือ *ท่ามกลาง* คนของพระเจ้า ไม่ใช่เลย ตัวของผู้สอนเองจะต้องนั่งอยู่ *ภายใต้* พระวจนะของพระเจ้า *เคียงข้าง* กับคนของพระเจ้า และเขาควรจะนำคนของพระเจ้าให้เผชิญหน้ากับพระวจนะของพระเจ้าด้วยความเอาใจใส่โดยตรงไปตรงมา: “พระเจ้าบอกสิ่งนี้กับ *พวกเรา*” นอกจากนี้ การที่ผมให้ความสำคัญกับเรื่องการเผชิญหน้าไม่ได้เป็นการลดความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นการสถิตอยู่ *ท่ามกลาง* เรา ให้ด้อยลงไป

แต่ผมมีความตั้งใจอย่างมากที่จะบอกว่า พระเจ้าพระบุตรไม่ได้สถิตอยู่ท่ามกลางเราเพื่อปล่อยให้เราเป็นอย่างที่เป็นอยู่ในจุดเดิม แต่เพื่อเรียกเราให้กลับใจใหม่และติดตามพระเจ้าพระบิดาผ่านทางคำสอนของพระบุตรและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้นจึงสรุปได้ดังนี้ว่า: หลังจากเราได้ยินถ้อยคำที่ประกาศถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำแล้ว เราจะต้องได้ยินถ้อยคำแห่งการทำทนายให้เผชิญหน้า ซึ่งเป็นหน้าที่ของนักเทศน์

การเผชิญหน้ากับพระวอแนะ: เรื่องราวประกอบ

การกำหนดกรอบเนื้อหาของบทนี้ในแง่ของ *การเผชิญหน้า* ผมเข้าใจว่าเป็นเรื่องที่สวนทางกันอย่างยิ่งกับวัฒนธรรมของเรา การเผชิญหน้ากับคนอื่น ๆ ไม่ใช่สิ่งที่เราทำกันในยุคปัจจุบัน แต่ความเป็นจริงก็คือ พระคัมภีร์เรียกร้องให้มีการเผชิญหน้าอย่างที่สุด ผมไม่ได้หมายถึงเฉพาะพระบัญชาและคำตักเตือนที่บอกว่า ห้ามพวกท่าน แต่ผมหมายถึงข้อพระคัมภีร์ทุกข้อ จงเข้าใจได้แล้วว่า พระคัมภีร์ทั้งเล่มกำลังบอกเราว่า เราไม่ใช่คนที่เราคิดว่าเราเป็น! และพระเจ้าไม่ใช่ผู้ที่เราคิดว่าพระองค์เป็น เพราะฉะนั้นพระคัมภีร์จึงเรียกร้องให้เรายอมให้เรื่องราวของตัวเราที่เราเฝ้าบอกตัวเองอยู่นั้นถูกแทนที่ด้วยเรื่องราวของตัวเราที่มาจากพระเจ้า พระคัมภีร์ให้นิยามความจริงชุดใหม่หรือให้ดวงตาคุณใหม่

แก่เรา ดังเช่นที่โมเสสกล่าวไว้ว่า ถ้อยคำของพระคัมภีร์ “ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับพวกท่าน แต่เป็นเรื่อง ชีวิต ของท่านทั้งหลาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:47 การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน)

ก่อนที่จะเรารู้จักกับพระคัมภีร์ เราทุกคนต่างมีเรื่องราวที่เราใช้เพื่อให้คำนิยามตัวเราเองและสิ่งต่างๆ รอบตัวเรา ลองจินตนาการถึงหลายๆ คนที่เคยนั่งข้างๆ คุณในเช้าวันอาทิตย์ และนึกภาพตามว่าเรื่องราวของพวกเขาอาจจะเป็นประมาณว่า:

“ผมชื่อแฟรงค์ ผมมีงานที่ดีอยู่ในเมือง ผมมีความสุขกับงานและมีรายได้สูง พ่อแม่ของผมเป็นคนน่ารัก และผมก็เป็นคนน่ารักด้วย โดยทั่วไปแล้วผมเป็นคนดี หลายๆ คนชอบผมเพราะว่าผมเป็นคนตลก และนั่นทำให้ผมรู้สึกดี ชีวิตผมกำลังไปได้ดีมากๆ ผมจึงไม่เห็นความสำคัญของศาสนา ผมเชื่อว่าคุณสามารถมีหลักศีลธรรมของตัวเองได้ ตราบเท่าที่คุณไม่ได้ละเมิดชีวิตของคนอื่น ดังนั้น ผมจึงใช้ชีวิตในแบบที่ผมต้องการ”

“ฉันชื่อแคทลีน พ่อของฉันใจร้ายและชอบใช้ความรุนแรง แม่ของฉันกลายเป็นคนติดเหล้าและชอบใช้ความรุนแรงเช่นกัน ฉันเกลียดพวกเขาทั้งสองคน ฉันกลายเป็นคนไม่ไว้วางใจคนอื่นและเป็นคนยากจนก็เพราะพวกเขา และฉันก็หมดหวังที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง บางครั้งนักบำบัดช่วยทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นได้บ้างแต่ไม่นานฉันก็รู้สึกแย่เหมือนเดิม ฉันไม่เชื่อในศาสนาหรือพระเจ้า อย่าง

น้อยก็พระเจ้าที่เป็นตัวบุคคล แต่ฉันเชื่อว่า ชีวิตเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและพระเจ้าก็อยู่ในทุกคนและทุกอย่าง”

“ผมชื่อดเวย์น ผมเติบโตมาในคริสต์จักร ผมเป็นคริสเตียนมาตลอด ผมเป็นคนดีมาก ผมไม่ใช่คนไม่ดีหรือกบฏเหมือนกับแฟรงค์หรือแคทลีน”

สิ่งเหล่านี้คือเรื่องราวที่แฟรงค์ แคทลีน และดเวย์นพร่ำบอกตัวเอง นี่คือนิยามที่พวกเขาให้นิยามความจริง ทั้งในเรื่องของตัวเอง พระเจ้า วัตถุประสงค์ของชีวิต และหลักศีลธรรม

แต่เมื่อเปิดพระคัมภีร์ เราจะพบว่า พระวอจนะแห่งการประกาศและการเผชิญหน้า เริ่มต้นด้วยข้อพระคัมภีร์ข้อแรกสุดว่า “ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน”

สิ่งแรกที่สังเกตเห็นในข้อพระคัมภีร์ข้อนี้คือ ประธานของประโยค ซึ่งก็คือ พระเจ้า เรื่องราวการทรงสร้างนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นหลัก แน่แน่นอน ถ้าเราอ่านต่อไปเรื่อยๆ เราจะพบว่า เรื่องราวของพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าเป็นตัวแสดงหลัก พระเจ้าคือพระเอก พระเจ้าเป็น “คนดี” ที่จะชนะในตอนจบ

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ข้อแรกนี้ยังบอกเราว่า พระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่ไม่จำกัด ทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่า จากนั้นก็มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น พระคัมภีร์ข้อนี้บอกอีกว่า พระเจ้าเป็นนิรันดร์ พระองค์ดำรงอยู่

“ก่อน” ปฐมกาล และบอกเราว่า พระเจ้าสามารถอยู่ได้โดยพระองค์เอง พระองค์สร้างทุกสรรพสิ่งจากความคิดของพระองค์เอง

หากทุกสิ่งที่กล่าวมาเป็นความจริง พระเจ้าไม่ได้เป็นหนี้หรือติดค้างอะไรเราเลย เราไม่สามารถบังคับหรือบงการพระองค์โดยใช้ข้อเรียกร้อง ข้ออ้าง หรือการโอ้อวดของเราได้ พระองค์ไม่ได้ติดหนี้บุญคุณอะไรเรา และเราไม่มีสิทธิที่จะเป็นอิสระจากพระองค์

คุณอาจกล่าวว่า ทุกสิ่งข้างต้น *ถูกประกาศ* ในข้อแรกของพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราอ่านประกอบกับคำอธิบายเพิ่มเติมของพระคัมภีร์สำหรับพระธรรมข้อนี้ (ตัวอย่างเช่น สดุดี 50:10-12; กิจการ 17:24-25)

คำประกาศเหล่านี้จะ *เผชิญหน้า* กับคนอย่างแฟรงค์ แคทลิน และเดเวย์นอย่างไร? ลองพิจารณาเรื่องราวของพวกเขาอีกครั้ง เขาทั้งสามคนเป็นตัวแสดงหลัก และเป็นคนดี ในเรื่องราวของตัวเองพวกเขาคิดว่าจักรวาลเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเขา และหลักศีลธรรมก็ถูกนิยามขึ้นมาโดยพวกเขาเอง สำหรับแฟรงค์ ทุกสิ่งที่ทำให้มีความสุข คือสิ่งที่ดีสำหรับแคทลิน ทุกสิ่งที่นำไปสู่การเยียวยา คือสิ่งที่ดี สำหรับเดเวย์น ทุกสิ่งที่ทำให้เขาสามารถรักษาชื่อเสียงของตัวเองเอาไว้ได้ คือสิ่งที่ดี เราสามารถจินตนาการได้ไม่ยากนักว่า ทั้งชีวิตของพวกเขาจะแปรปรวนไปตามระบบของค่านิยมเหล่านี้

แต่พระธรรมปฐมกาล 1:1 นำความสว่างไปให้กับโลกทัศน์ที่หลอกตัวเองของพวกเขา โดยบอกกับพวกเขาว่า จักรวาลไม่ได้ดำรงอยู่เพื่อรับใช้พวกเขา และมาตรฐานเรื่องความดีความชั่วไม่ได้นิยามขึ้นมา

โดยพวกเขา แต่พระธรรมข้อนี้บอกว่า พวกเขาอาศัยอยู่ในจักรวาลของพระเจ้า และที่เป็นความจริงที่สุดคือ พวกเขาเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้า และพระเกียรติสิริแห่งพระนามของพระองค์ ความสุข การเยียวรักษา และความถูกต้องชอบธรรม ล้วนเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขของพระองค์และเพื่อถวายเกียรติทั้งหมดแด่พระองค์ (เพราะว่าสิ่งเหล่านี้พระเจ้าประทานให้โดยทางความเชื่อ) กล่าวโดยสรุปคือ ทั้งสามตัวแสดงนี้ได้ใช้ชีวิตและมีความเชื่อในวิถีทางที่ขัดกับความจริง พระธรรมปฐมกาล 1:1 เป็นความจริง

พระคัมภีร์ทั้งเล่มก็เช่นกัน พระคัมภีร์มอบความจริงที่แท้จริงให้กับเรา

การเผชิญหน้าของนักเทศน์

ดังนั้น หน้าที่ของนักเทศน์คือ การนำให้เกิดการเผชิญหน้าอย่างสร้างสรรค์ นักเทศน์ยึดถือสภาพความเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์นำเสนอ และตั้งคำถามว่า เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่ผู้ฟังของเขาเรียกว่าความจริงแล้วเป็นอย่างไร โดยการถามคนที่คิดแบบแฟรงค์ แคทลีน และเดวียนว่า ค่านิยมหรือสมมติฐานต่างๆ ที่ความบาปได้ใส่เข้าไปในจิตใจของพวกเขา นั้นได้เกิดขึ้นจริงแล้วหรือยัง นักเทศน์จะแสดงให้เห็นว่าความจริงแล้วพระคัมภีร์เป็นผู้ที่กำหนดนิยามความหมายให้กับประสบการณ์ชีวิตของพวกเขาได้ดีกว่า จากนั้นนักเทศน์จะนำผู้ฟัง

เหล่านั้นไปสู่คำสั่งสอนตักเตือน และคำสัญญาต่างๆ ที่พระคัมภีร์บอกกับพวกเขาเป็นการส่วนตัว

แน่นอนว่าการจะทำได้สิ่งนี้ได้ดีนั้น หมายความว่านักเทศน์จะต้องเข้าใจในสิ่งที่ผู้ฟังของเขาเชื่ออยู่เสียก่อน เพราะนั่นคือสิ่งที่ห่อหุ้มและผูกมัดการมองโลกที่ผิดเพี้ยนของพวกเขาไว้ เป้าหมายของนักเทศน์คือการเผชิญหน้ากับความเชื่อเหล่านั้นอย่างชัดเจนตรงประเด็น ต่อไปนี้คือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผู้คนทุกๆ คน และนักเทศน์จะต้องเผชิญหน้ากับทั้งสี่ปัจจัยนี้เสมอ ได้แก่:

ปัจจัยแรก โลกทัศน์ การตอบสนองของบุคคลหนึ่งต่อพระคัมภีร์มักจะถูกกำหนดโดยข้อสมมติฐานล่วงหน้าที่มาจากโลกทัศน์ที่เขาหรือเธอเองก็ไม่รู้ตัว พระธรรมฟิลิปปีสอนให้เราเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ (บทที่ 2:3-5) แต่นิสัยวัตถุนิยมของเราได้จำกัดเราให้เต็มใจทำตามคำสอนนี้มากน้อยแค่ไหน? พระธรรมฮีบรู 13:17 สอนเราให้เชื่อฟังผู้นำของเรา แต่แนวคิดปัจเจกนิยมและเสรีนิยมแบบสุดโต่งเป็นอุปสรรคต่อการยึดถือคำสอนนั้นใช่หรือไม่? พระเยซูสอนเราให้แบกกางเขนของเราเองทุกวัน (ลูกา 9:23-25) แต่พวกเรายึดติดกับสิทธิพิเศษต่างๆ มากเกินไป จนไม่ได้ยินเสียงของพระองค์ใช่หรือไม่? นักเทศน์ไม่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์ต่างๆ อย่างเช่น คำว่า “บริโภคนิยม” “สัมพัทธนิยม” “ธรรมชาตินิยม” และ “อารมณ์นิยม” เพียงแต่เขาจำเป็นต้องรู้วิธีการเปิดโปงและจัดการกับสิ่งเหล่านี้

ปัจจัยที่สอง สภาพฝ่ายวิญญาณ ผมเชื่อว่าผู้ฟังคำเทศนาทุกคนกำลังต่อสู้กับ การบูชารูปเคารพ การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง และ การรัก

สิ่งของทางโลก ไม่ระดับใดก็ระดับหนึ่ง นักเทศน์จำเป็นต้องจัดการกับศัตรูเหล่านี้เสมอ ขณะเดียวกัน นักเทศน์จะต้องเทศนาสำหรับผู้ที่มีความสามารถที่ต่างกันด้วย เปาโลระบุถึงคนที่ *เกียจคร้าน* คนที่ *ขาดความกล้าหาญ* และคนที่ *อ่อนกำลัง* ซึ่งแต่ละคนต้องได้รับการท้าทายให้มีการเผชิญหน้าในรูปแบบที่แตกต่างกันเล็กน้อย (1 เธสะโลนิกา 5:12-14)

นอกจากนี้ เวลาผมวางแผนสำหรับคำเทศนาหรือบทเรียนศึกษา พระคัมภีร์สำหรับกลุ่มย่อย ผมพยายามคิดโดยใช้วิธีการสามคู่ตรงข้าม ผมต้องการจะสื่อสารกับทั้ง *คริสเตียนและคนไม่เป็นคริสเตียน* ผมต้องการจะสื่อสารกับทั้ง *คนที่พึงพอใจกับชีวิตและคนที่ขัดสน* และผมต้องการจะสื่อสารกับทั้ง *พวกบัญญัตินิยมและพวกสุขนิยม* คนแต่ละกลุ่มเหล่านี้ต้องการการท้าทายให้เผชิญหน้าในรูปแบบที่แตกต่างกัน คนที่พึงพอใจกับชีวิตจำเป็นต้องได้ยินคำตักเตือนจากพระเจ้า ในขณะที่คนที่ขัดสนจำเป็นต้องได้ยินคำสัญญาของพระองค์ พวกบัญญัตินิยมจำเป็นต้องได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคุณพระเจ้า ในขณะที่พวกที่ไร้ศีลธรรมจำเป็นต้องถูกท้าทายโดยกฎเกณฑ์ต่างๆ แน่แน่นอนว่าสิ่งที่ยากก็คือการทำท้าทายฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในคูนั้่นๆ โดยไม่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งสะดุด

ในการสอนเมื่อเร็วๆ นี้ ผมอาจจะเอนเอียงไปทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากเกินไป ผมได้ท้าทายให้มีการเผชิญหน้า (ในความคิดของผม) ต่อกลุ่มผู้ฟังที่พึงพอใจกับชีวิต แต่หลังจากจบการสอน มีน้องชายใจดีคนหนึ่งสังเกตว่า คำท้าทายของผมอาจทำให้เกิดความเศร้าใจเกินควรต่อกลุ่มคนฟังที่เกิดความรู้สึกผิดในใจได้ง่าย ถ้าผมมีโอกาสสอนในหัวข้อนั้น

อีกครั้ง ผมจะนำเสนอคำท้าทายเดียวกันนั้นอีก แต่ผมจะทำด้วยความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น

ปัจจัยที่สาม สภาพทางสังคม ในการเตรียมคำเทศนา นักเทศน์ควรพิจารณาว่าจะทำอย่างไรให้เป้าหมายของคำเทศนาสามารถเข้าถึงกลุ่มคนที่แตกต่างกันได้ พระวจนะของพระเจ้าตอห์นนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับกลุ่มผู้ชายหรือผู้หญิง? สำหรับเด็กและผู้ใหญ่? สำหรับคนที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยเกษียณ? สำหรับคนที่มีรายได้สูง? สำหรับคนที่มีปัญหาทางการเงิน? สำหรับคนที่เป็นนายจ้างและลูกจ้าง? สำหรับคนโสด คนที่แต่งงานแล้ว และคนที่เป็นหม้าย? สำหรับชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และชนกลุ่มใหญ่? สำหรับชาวต่างชาติ? สำหรับพ่อแม่? เราทุกคนมีประสบการณ์กับพระวจนะของพระเจ้าแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์หรือฤดูกาลของชีวิตแต่ละคน ครูที่ดีจะต้องช่วยพวกเขาตามสถานการณ์ชีวิตที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่

การเผชิญหน้าเป็นกลุ่ม

รูปแบบสุดท้ายของการเผชิญหน้าที่จำเป็นต้องพิจารณา เนื่องจากมักจะถูกมองข้ามไป ถ้าคุณสามารถอ่านหนังสือสัปดาห์เกี่ยวกับการเทศนา คุณจะพบว่า หนังสือเหล่านั้นช่วยคุณในการสื่อสารเป็นส่วนตัว ในขณะที่อาจจะพบว่า มีหนังสืออีกสัปดาห์ที่พูดถึงเพียงแค่นิดหน่อยหรือไม่พูดถึงเลยเกี่ยวกับการสื่อสารกับ *สมาชิกคริสตจักรแบบเป็นกลุ่ม*

ให้เราย้อนกลับไปดูบทที่ 4 ด้วยกัน พระวจนะของพระเจ้าเรียกให้มีการรวบรวมสมาชิกคริสตจักร เราต้องไม่ลืมว่า พระคัมภีร์เป็นจดหมายที่เขียนถึงครอบครัวมากกว่าเขียนถึงเป็นการส่วนตัว พระคัมภีร์เดิมเป็นบันทึกเกี่ยวกับประวัติครอบครัวของอับราฮัม ประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอล กฎบัญญัติของชนชาติ บทเพลงของชนชาติ และการประณามของผู้เผยพระวจนะต่อผู้นำและชนชาติอิสราเอล เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ใหม่ พระกิตติคุณทั้ง 4 เล่มและพระธรรมกิจการนำเสนอเรื่องราวของพระผู้ไถ่และองค์จอมกษัตริย์ของเรา รวมถึงเรื่องราวการกำเนิดคริสตจักรยุคแรก จดหมายฝากเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อสื่อสารกับคริสตจักรหรือผู้นำคริสตจักร

ตอนนี้ให้เรากลับมาสู่เรื่องที่เราได้อภิปรายกันไว้ในบทที่ 6 เกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงแค่การประกาศว่าพระเจ้าได้นำเราให้กลับมาคืนดีกับพระองค์โดยทางพระคริสต์เท่านั้น (เอเฟซัส 2:1-10) แต่รวมถึงการประกาศว่าพระองค์ “ได้รื้อกำแพงที่แบ่งแยก” (ทำสำเร็จแล้ว!) ระหว่างสองฝ่ายที่เคยเป็นศัตรูกัน เมื่อพระเจ้านำเราให้กลับมาคืนดีกับพระองค์ พระองค์ได้นำเราให้คืนดีต่อกันและกันด้วย การกลับใจใหม่นั้นหมายถึง การกลับ *เข้ามาเป็น* สมาชิกคริสตจักรสากล พ่อคนหนึ่งอาจรับเราจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามาเป็นลูกบุญธรรมได้ที่ละคน แต่เราที่เป็นคริสเตียนได้กลับมาที่บ้านและได้พบว่า เดียวกัน ดุสิ เรามีพี่น้องชายหญิงที่เป็นคนใหม่ๆ มาพร้อมกันด้วย! ขอให้สังเกตที่เปโตรพูดว่า การกลายเป็นชนชาติใหม่เกิดขึ้นพร้อมกับการได้รับพระเมตตา: “เมื่อก่อนพวกท่านไม่ใช่ประชากร แต่บัดนี้พวก

ท่านเป็นประชากรของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนพวกท่านไม่ได้รับพระเมตตา แต่บัดนี้พวกท่านได้รับพระเมตตาแล้ว” (1 เปโตร 2:10) กล่าวคือ พระคัมภีร์ ไม่ได้เพียงแค่อสอนเราให้เป็น “คริสเตียนที่ดี” แต่สอนเราว่า เราได้รับความรอดเข้ามาสู่ครอบครัว และสอนว่า การเป็นคริสเตียนที่ดีหมายถึง การได้รู้จัก รัก และใช้ชีวิตร่วมกันในฐานะครอบครัว (ยอห์น 3:34-35; 1 ยอห์น: 3:10, 4:21)

คุณพ่อของผมเคยเรียกทุกคนในครอบครัวมานั่งคุยพร้อมกัน แบบเปิดอกเกี่ยวกับการที่เราปฏิบัติต่อกันแบบแย่ๆ ในระหว่างสัปดาห์นั้น ซึ่งนำไปสู่การยอมรับ การสารภาพ การขอโทษ การให้อภัย และความสงบสุขในครอบครัว โดยเริ่มต้นด้วยการบอกเล่าแล้วจบลงด้วยสิ่งที่ต้องทำ เราอยู่กันเป็นครอบครัว ดังนั้น จึงจำเป็นต้องประพฤติปฏิบัติต่อกันแบบครอบครัว

ตอนนี้ ให้คิดถึงคำสั่งในจดหมายฝากในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่มีคำว่า “กันและกัน” จงชื่นชมยินดีในกันและกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน พุดความจริงต่อกันและกัน ยกโทษให้กันและกัน มันเป็นเรื่องเหมือนกับการที่คุณพ่อของผมกำลังพยายามตักเตือนให้ทุกคนในครอบครัวกลับใจใหม่ ใช่หรือไม่?

แล้วสิ่งที่กล่าวมานั้นมีความหมายต่อคำเทศนาของเราอย่างไร? หมายความว่า เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ คำเทศนาและบทเรียนพระคัมภีร์ สำหรับกลุ่มย่อยของเราควรจะมีเนื้อหาเหมือนจดหมายที่เขียนถึงคนทั้งครอบครัวมากพอๆ กับจดหมายที่ส่งถึงเฉพาะรายบุคคล คำเทศนา

ควรจะฟังดูเหมือนตอนที่คุณพ่อของผมพูดว่า “เรามานั่งคุยกันแบบคนในครอบครัวดีกว่า”

บางทีคุณอาจจะกำลังสอนข้อพระคัมภีร์ที่บอกว่า “พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์” (1 เปโตร 1:16) ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการเรียกคริสเตียนให้เป็นคนบริสุทธิ์แบบส่วนตัว แต่เปโตรยังมองเราในภาพของความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันด้วย (บทที่ 2:5-10) ซึ่งหมายความว่า การเรียกให้เป็นคนบริสุทธิ์ หมายถึงรวมถึงการหนุนใจให้เราช่วยกันต่อสู้เพื่อความบริสุทธิ์ “พี่น้อง คุณได้สารภาพบาปต่อกันและกันหรือเปล่า? คุณยอมให้มีการลงวินัยหรือไม่? คุณกล้าที่จะเผชิญหน้ากันและพูดเรื่องความบาปหรือไม่? การต่อสู้เพื่อความบริสุทธิ์เป็นงานระดับครอบครัว เหมือนกับที่คุณพ่อของผมได้เตือนสติคนทั้งครอบครัว

บางทีคุณอาจจะกำลังสอนกฎระเบียบเรื่องอาหารจากพระธรรมเลวีนิติ ซึ่งสอนชนชาติอิสราเอลให้เป็นคนที่มีขอบเขตและมีเอกลักษณ์เฉพาะ ในลักษณะเดียวกัน คริสตจักรของเราควรดูแลกันและกันในเรื่องบทบาทหน้าที่ของสมาชิกและการลงวินัยด้วยไม่ใช่หรือ?

เปาโลกล่าวว่า ศิษยาภิบาลและนักเทศน์มีหน้าที่ “เตรียมธรรมิกชนสำหรับการปรนนิบัติรับใช้และการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลुถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรลुถึงความเป็นผู้ใหญ่” (เอเฟซัส 4:12-13) หนึ่งในเป้าหมายของการเทศนา คือ การเตรียมธรรมิกชนในวิถีทางที่พวกเขาจะได้รับการเสริมสร้างชีวิต *ไปด้วยกัน*

เมื่อเตรียมคำเทศนาหรือบทเรียนศึกษาพระคัมภีร์ ครูผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าควรถามตัวเองเสมอว่า “พระวจนะของพระเจ้าตอนนี้ได้เรียกร้องเราให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากขึ้นในฐานะคริสตจักร รวมถึงให้เราใช้ของประทานของเราแต่ละคนในการรับใช้กันและกันให้มากขึ้นได้อย่างไร?”

พระองค์เอง ไม่ใช่ตัวเรา

การเทศนา เกี่ยวข้องกับ “การนำไปปฏิบัติจริง” อย่างไม่ต้องสงสัย คุณนำส่วนที่เป็นพระบัญชาของพระเจ้าออกมาจากพระคัมภีร์ และ *ปรับใช้* ข้อพระธรรมโบราณนั้นกับชีวิตของผู้คนที่มีความแตกต่างกันในยุคปัจจุบัน คุณช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่าพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับชีวิตพวกเขาอย่างไร แต่สิ่งที่จะต้องอธิบายให้นักเทศน์และคริสตจักรเข้าใจ: การทำงานที่แท้จริงของพระวจนะของพระเจ้าเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่ข้อพระคัมภีร์ *เผชิญหน้า* กับผู้ฟังพร้อมด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณไม่ได้เพียงแค่บอกให้ที่ประชุมคริสตจักรกลับบ้านแล้วนำพระคัมภีร์ข้อนั้นๆ ไปปฏิบัติจริงในชีวิตของตัวเอง แล้วนั่งรอให้ผลลัพธ์ที่อัศจรรย์เกิดขึ้นเหมือนกับการทาโลชั่นเพื่อลดริ้วรอย ผมเชื่อว่ามีบ่อยครั้งที่พระวจนะของพระเจ้าทำงานอย่างแท้จริง ณ ตรงนั้น ณ เวลานั้น ในขณะที่เรากำลังเทศนา

ณ เวลานั้น และ ณ ที่นั้น พระวจนะของพระเจ้าปลุกเร้าหัวใจที่ตายแล้วให้ฟื้นขึ้น ทำให้ผู้ที่หนวกสามารถได้ยิน ทำให้คนตาบอด

สามารถมองเห็นได้ หรือทำให้จิตใจมืดทึบและแข็งกระด้าง (อิสยาห์ 6:9-10) และเมื่อสิ่งเหล่านี้บรรลุผลสำเร็จ มันก็สำเร็จโดยสมบูรณ์ คุณไม่จำเป็นต้องบอกคนที่มองเห็นได้แล้วให้มอง หรือบอกให้คนที่ได้ยินแล้วให้ฟัง ความเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าเป็นผู้กระทำ

ผมเชื่อว่าสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นคือประเด็นที่เปาโลพยายามจะสื่อสารเมื่อท่านกล่าวว่า “คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นการพูดชักชวนด้วยปัญญาแต่เป็นการสำแดงพระวิญญาณและฤทธิ์านุภาพ” (1 โครินธ์ 2:4) และนั่นเป็นเหตุผลที่ท่านสามารถกล่าวได้ว่า “เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา และเรากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่พระวิญญาณทรงสอนไว้ คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ให้คนฝ่ายจิตวิญญาณฟัง” (บทที่ 2:12-13) พระวิญญาณ สอน และเมื่อพระองค์สอน ภารกิจก็เสร็จสิ้น พระเจ้าไม่ได้รังเกียจคุณลักษณะพิเศษส่วนบุคคล อารมณ์ขัน หรือทักษะการพูดคุยนักเทศน์ แต่ปัจจัยเหล่านี้ไม่สามารถรื้อทำลายและสร้างหัวใจผู้ฟังขึ้นมาใหม่ได้ พระวจนะและพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้

ดังนั้น ให้เราเปิดเผยพระวจนะ ประกาศพระวจนะ และใช้พระวจนะของพระเจ้าเผชิญหน้ากับผู้คน และจากนั้นก็ปล่อยให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้หัวใจของพวกเขาอ่อนลงหรือแข็งกระด้างขึ้นตามที่พระองค์เห็นสมควร ดังที่เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าปลุก อพอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” (1 โครินธ์ 3:6)

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับผม ตอนที่ผมกำลังนั่งอยู่บนม้านั่งแถวหลังของคริสตจักรกับเพื่อนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน เมื่อผมได้ยื่นข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมโยชูวาที่มาพร้อมกับคำท้าทายให้เผชิญหน้าของนักเทศน์ ในช่วงขณะนั้นเองที่โลกของความจริงได้เปลี่ยนแปลงไปต่อหน้าต่อตาผม จักรวาลของผมที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลางถูกลดขนาดลงและมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางมากขึ้นหลังจากการเทศนานั้นจบลง

แน่นอนว่าบางครั้งพระวิญญาณอาจจะทำงานหลังจากเหตุการณ์นั้นผ่านพ้นไปแล้ว ซึ่งอาจจะผ่านไปแล้วสองเดือนหลังการเทศนา แล้วก็มีข้อความบางข้อความผุดขึ้นมาในใจของคุณและทีมแห่งมโนสำนึกของคุณ อย่างไรก็ตาม คำกล่าวของ มาร์ติน ลูเธอร์ เกี่ยวกับการปฏิรูปศาสนาฝ่ายโปรเตสแตนต์ที่มักจะถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับเราอย่างแน่นอนคือคำกล่าวที่ว่า “ข้าพเจ้าเพียงแค่สั่งสอนเทศนา และเขียนถึงพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรอื่นใดนอกเหนือจากนี้ และหลังจากนั้น ในขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่ หรือนั่งดื่มวิทเทนเบิร์กกับสหายฟิลิปและอัมสเตอร์ดัม พระวาระของพระเจ้าได้ทำให้ระบอบของสันตะปาปาอ่อนปวกเปียกลงอย่างมากมาย โดยที่ยังไม่เคยมีเจ้าชายหรือจักรพรรดิองค์ใดสามารถสร้างความเสียหายให้มันได้ขนาดนี้มาก่อน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรเลย: พระวาระของพระเจ้าเป็นผู้ทำทุกสิ่ง”

หนังสือแนะนำ

Johnson, Darrell W. *The Glory of Preaching: Participating in God's Transformation of the World*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 2009.

Mohler, R. Albert. *He Is Not Silent: Preaching in a Postmodern World*. Chicago: Moody, 2008.

Overdorff, Daniel. *Applying the Sermon*. Grand Rapids: Kregel, 2009.

ส่วนที่ 3

คริสต์จักร

8

คริสตจักร ร้องเพลง

ในการประชุมนมัสการในวันอาทิตย์ที่คริสตจักรของผม นักเทศน์และทุกคนที่มีหน้าที่ในการนำพิธีการนมัสการจะนั่งหันหน้าเข้าหาที่ประชุม พวกเขาจะผลัดกันขึ้นไปยืนบนธรรมาสน์เพื่อประกาศข่าว แนะนำบทเพลงและอื่นๆ ส่วนคนที่เหลือซึ่งไม่ได้ทำหน้าที่เหล่านั้นก็จะนั่งมองหน้าคุณและคุณก็นั่งมองหน้าพวกเขา

ผมไม่แน่ใจว่าทำไมคริสตจักรของเราจึงจัดที่ประชุมในลักษณะนี้ รู้เพียงแต่ว่ามันเป็นแบบแผนที่เรากำหนดมาโดยตลอด

สิ่งที่ทำให้รู้สึกอึดอัดใจนิดหน่อยก็คือว่า คนที่อยู่บนเวทีเหล่านั้นมักจะนั่งและใช้สายตากวาดมองไปรอบๆ ห้องประชุม ซึ่งมันดูเหมือนว่าพวกเขากำลังสอดส่ายสายตามองดูผู้คน เหมือนกับที่คุณอาจจะทำในห้างสรรพสินค้าเพื่อดูว่ามีใครกำลังเดินเข้ามา? ใครนั่งติดกับใคร? พวกเขาใส่เสื้อผ้าอะไร?

ในอดีตที่ผ่านมา ผมถูกหลอกล่อให้สงสัยว่าพวกเขา กำลังนมัสการพระเจ้าจริงๆ หรือเปล่า หรือเพียงแค่นั่งมองไปรอบๆ ห้อง คนที่นมัสการพระเจ้าจริงๆ จะต้องหลับตา ชูมือของเขาขึ้น และแสดงท่าทางการรอคอยการรับกลับขึ้นสู่สวรรค์ไม่ใช่หรือ?

อย่างน้อยนั่นคือสิ่งที่ผมสงสัย จนกระทั่งมาถึงวันที่ตัวผมเองได้ขึ้นไปนั่งอยู่บนเวทีและมองออกไปยังที่ประชุม

ถึงตอนนั้นผมขอสารภาพว่าตัวผมเองก็นั่งกวาดสายตามองดูผู้คนด้วยเหมือนกัน ผมคิดว่าใครกำลังเดินเข้ามาและใครนั่งติดกับใคร แต่นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะช่วงของการประกาศข่าวเท่านั้น เมื่อการร้องเพลงนมัสการเริ่มต้นขึ้น ผมทำสิ่งอื่นที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง: ผมกำลังจ้องมองคนของพระเจ้าร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ และมันเป็นอะไรที่เหลือเชื่อ!

ดวงตาบางคู่ปิดและบางคู่เปิด บางคนชูมือขึ้นและบางคนไม่ได้ชูมือ แต่กิริยาท่าทางของพวกเขาไม่ใช่ประเด็นสำคัญ

ประเด็นสำคัญก็คือ ในฐานะที่ผมเป็นหนึ่งในผู้ดูแลอภิบาลพวกเขา ผมรู้เกี่ยวกับบางเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา ผมรู้เรื่องราวการต่อสู้ดิ้นรนและความชื่นชมยินดีของพวกเขาบางคน และในเวลานี้ผมกำลังนั่งอยู่แถวหน้าสุดเพื่อมองดูพวกเขาเทหัวใจที่บังเกิดใหม่ของพวกเขาให้แก่พระเจ้าผู้เล้าโลมและพระศิลาของพวกเขาท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรนและความชื่นชมยินดีเหล่านั้น

สิ่งที่เรามองเห็น

เรากำลังร้องเพลงของศตวรรษที่ 16 ที่ชื่อว่า “บ้อมปราคการอันยิ่งใหญ่” และผมสังเกตเห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกทำร้ายร่างกายเมื่อไม่นานนี้ แต่เวลานี้เธอกำลังร้องเพลงด้วยสิ้นสุดกำลังของเธอในเนื้อร้องท่อนที่บอกว่า “บ้อมปราคการที่ไม่เคยล้มเหลว”

เรากำลังร้องเพลงของศตวรรษที่ 18 ที่ชื่อว่า “ขอพระพรจากเป็องบน” และผมก็ได้รับการหนุนใจจากธรรมิกชนยุคเก่าที่ได้อดทนบากบั่นด้วยความเชื่อเป็นเวลาหลายสิบปี แต่ยังคงร้องบทเพลงที่มีเนื้อร้องว่า “เพราะลูกรู้ได้โดยพระองค์เจ้าข้า รู้ว่าฉันมีแนวโน้มที่จะหลงทางไปอีก ใจของลูกนี้ฉันมีแนวโน้มที่จะละทิ้งพระเจ้าผู้ที่ลูกรักยิ่งนัก พระองค์เจ้าข้า เอาหัวใจดวงนี้ของลูกไป และขอทรงเก็บมันเอาไว้เถิด เก็บมันไว้ในท้องพระโรงของพระองค์ ที่สวรรค์เป็องบน”

เรากำลังร้องเพลงของศตวรรษที่ 19 ที่ชื่อว่า “จิตใจข้าสุขสบาย” ผมมองออกไปและเห็นชายวัยกลางคนท่านหนึ่งที่กำลังต่อสู้กับความรู้สึกหมดหวังที่จะเอาชนะความโกรธที่เป็นบาป และในเวลานี้เขากำลังเปล่งเสียงร้องตะโกนว่า “บาปหนาซึ่งข้ามี ได้ตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงรับไว้ด้วยเอ็นดู เดียวนี้บาปยกแล้ว ไม่คำนึงถึงอีกเลย ใจของข้าโมทนาพระเยซู สุขสบาย จิตใจข้า สุขสบาย สุขสบาย จิตใจข้า”

เรากำลังร้องเพลงของศตวรรษที่ 21 ที่ชื่อว่า “ในพระคริสต์ผู้เดียว” และผมมองเห็นคุณแม่วัยสาวที่แข็งแกร่งแต่กำลังรู้สึกเสียตายกับสิ่งต่างๆ ที่เธอต้องยอมสูญเสียไปเมื่อเธอมีลูกน้อย และในเวลานี้เธอ

กำลังปลาทปลั้มใจกับความไฝฝ้นใหม่ของเธอ “ในพระเยซู ฉันพบความหวัง เป็นความสว่าง บทเพลง และกำลัง”

ในขณะที่ผมกำลังนั่งและมองออกไปยังที่ประชุม และมองเห็นการสรรเสริญพระเจ้า ผมได้รับการเสริมกำลังโดยบทเพลงและเรื่องราวของคนอื่นๆ ความเชื่อของผมได้รับการเสริมกำลังและขยายใหญ่ขึ้น โดยการทำงานของพระองค์ในชีวิตของ พวกเขา

พระวอแนะที่ส่งเสียงสะท้อนก้องกังวาน

คริสเตียนในคริสตจักรของเราร้องเพลงนมัสการเพราะว่าหัวใจดวงใหม่ของพวกเขาทำได้เพียงแค่ส่งเสียงสะท้อนพระวอแนะของพระเจ้าที่ได้ประทานให้ชีวิตให้กับหัวใจเหล่านั้น ไม่ว่าเพลงเหล่านั้นจะถูกแต่งขึ้นในศตวรรษที่ 15 หรือในยุคปัจจุบัน บทเพลงเหล่านั้นควรจะสะท้อนถึงพระวอแนะของพระเจ้า จงจดจำไว้เสมอว่ามีเพียงพระวอแนะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานชีวิตให้ได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงควรเชื่อเชิญพระวอแนะของพระเจ้าให้เข้ามาและอาศัยอยู่ในเสียงดนตรีของคริสตจักร (โคโลสี 3:16) ซึ่งหมายความว่า เพลงต่างๆ ของคริสตจักรไม่ควรจะมีอะไรมากเกินไปกว่าถ้อยคำ การถอดความ หรือแนวคิดที่มาจากพระวอแนะของพระเจ้า การร้องเพลงของเราควรมีศูนย์กลางอยู่ที่พระวอแนะของพระเจ้า และคริสเตียนร้องเพลง ด้วยกัน เพราะว่ามันช่วยให้พวกเราเห็นว่า หัวใจของพวกเรานั้นมีคำสรรเสริญ คำสารภาพบาป และภาระใจที่แน่วแน่นร่วมกัน เราไม่ได้ดำเนินชีวิตโดยลำพัง ผมเชื่อว่าการร้องเพลงในคริสตจักร

เป็นเรื่องของการฟังพอๆ กับการขับร้อง เพราะฉะนั้นเปาโลจึงสั่งให้เรา “*ปราศรัยกัน ด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงและสดุดีจากใจของพวกท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า*” (เอเฟซัส 5:19) ถ้าผมจะพูดคุยกับคนอื่นๆ ผ่านบทเพลง ผมก็ต้องฟังการร้องเพลงของพวกเขาดูด้วยเช่นกัน อันที่จริงแล้วมีบ่อยครั้งที่ผมหยุดร้องเพลงเพื่อที่จะฟังและขอบคุณพระเจ้าสำหรับเสียงเพลงที่ตั้งอยู่ล้อมรอบตัวผม!

คุณอาจคิดถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบหลวมๆ และชั่วคราวที่แฟนกีฬาที่มียุติบัตรร่วมกันเมื่อพวกเขามารวมกันเพื่อเชียร์ทีมโปรดของตนเองในการแข่งขันอเมริกันฟุตบอล พวกเขาเย็นขึ้นและส่งเสียงเชียร์พร้อมกัน

คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ควรจะมีความสุขและแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันมากยิ่งขึ้นสักเท่าใดเมื่อเรมาร้องเพลงด้วยกัน! สิ่งทีพี่น้องคริสเตียนเหล่านี้มีส่วนร่วมคือ อัตลักษณ์ใหม่ พระเจ้าองค์เจ้านายและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา การปลอบประโลมและกำลังใจของเรา ความหวังและความชื่นชมยินดีของเรา คุณอยู่กับพวกเขา พวกเขาอยู่กับคุณ และพวกเขารออยู่กับพระองค์

เหตุผลที่เราร้องเพลงนมัสการ

ผู้เชื่อร้องเพลงในคริสตจักรเพราะว่าพระคริสต์ได้บัญชาให้เรา ร้องเพลงด้วยกัน (โคโลสี 3:16; เอเฟซัส 5:19) ผมเคยได้ยินจากผู้นำเพลงนมัสการ บ็อบ เคอพลิน กล่าวว่า เราได้รับคำบัญชาให้ร้องเพลงเพราะว่าพระเจ้าตั้งใจให้สิ่งมีชีวิตที่พระองค์ได้สร้างตามพระฉายของ

พระองค์กระทำในสิ่งที่พระองค์ทำ (เศฟันยาห์ 3:17; ฮีบรู 2:12) ผมขอเสนอเหตุผลสามข้อซึ่งผมเชื่อว่าเป็นเหตุผลที่ทำให้พระเจ้าบัญชาให้คนของพระองค์สื่อสารกันไม่เพียงแต่ใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนแบบธรรมดาๆ เท่านั้น แต่ให้สื่อสารกันในรูปแบบของบทกลอนและเสียงดนตรีด้วย

เราร้องเพลงเพื่อยอมรับและรับรองพระวณะของพระเจ้า

การร้องเพลงเป็นวิธีการที่ที่ประชุมคริสตจักรยอมรับและรับรองพระวณะของพระเจ้าเพื่อคริสตจักรเอง พระคัมภีร์กล่าวว่า การร้องเพลงเป็นวิธีการหนึ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับสมาชิกของที่ประชุมในการตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้า คล้ายกับการพูดว่า “ใช่แล้ว ลูกเชื่อและยืนยันความจริงเหล่านี้ด้วยชีวิตทั้งหมดของคุณ” ตัวอย่างเช่น ผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้บอกให้คนของพระเจ้าประกาศพระวณะของพระองค์แก่ผู้อื่น “จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ จงถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์ จงประกาศการช่วยกู้ของพระองค์ทุกๆ วัน” (สดุดี 96:2) การร้องถึงความรอดของพระองค์นั้นหมายความว่า เราได้ยอมรับความจริงนั้นเป็นข้อความของเราเอง

เราร้องเพลงเพื่อประสานอารมณ์ความรู้สึกของเราเข้ากับพระวณะของพระเจ้า

การร้องเพลงคือวิธีการที่ที่ประชุมคริสตจักรประสานอารมณ์ความรู้สึกและความรักเข้ากับพระวณะของพระเจ้า เมื่อเราร้องเพลง

นมัสการมันแทบเป็นไปได้เลยที่เราจะไม่มีอารมณ์ร่วมกับบทเพลงในลักษณะเดียวกันกับการได้รับกลิ่นที่สามารถปลุกเร้าและกระตุ้นจินตนาการหรือความทรงจำบางอย่างได้ เสียงของดนตรีก็สามารถปลุกเร้าและกระตุ้นความชื่นชมยินดี ความทุกข์ร้อน ความปรารถนา ความหวัง และความเศร้าโศกของจิตใจได้เช่นเดียวกัน โจนาธาน เอดเวิร์ด เสนอว่า พระเจ้าประทานดนตรีให้แก่เรา “เพื่อที่จะทำให้เราตื่นตื่นและแสดงออกซึ่งความรักในเชิงศาสนา” ดูเหมือนว่าผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้สะท้อนแนวคิดนี้เมื่อเขาเขียนว่า “ใจข้าพเจ้าเต็มล้นด้วยแนวคิดดี” (สดุดี 45:1)

สำหรับผมแล้วการร้องเพลงเป็นตัวกลางเชื่อมคนของพระเจ้าให้ยึดถือพระวาทะของพระองค์และประสานอารมณ์ความรู้สึกและความรักของพวกเขาเข้ากับอารมณ์ความรู้สึกและความรักของพระองค์

ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่เปาโลได้สั่งให้คริสตจักรร้องเพลงสดุดี และที่พระธรรมสดุดีได้ถูกกล่าวถึงว่าเป็นบทเพลงแห่งการสรรเสริญของคริสตจักร จอห์น คาลวิน เรียกพระธรรมสดุดีว่าเป็น “กายวิภาคของจิตวิญญาณทุกคน” เพราะพระธรรมเล่มนี้ได้นำเสนอถ้อยคำที่ผู้อ่านสามารถนำไปกล่าวด้วยปากของตนเองเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ได้ทุกรูปแบบ ในช่วงบทนำของคำอธิบายพระคัมภีร์ในพระธรรมสดุดี ของ คาลวิน เขาเขียนไว้ว่า “เพราะว่าไม่มีอารมณ์ใดที่คนๆ หนึ่งสามารถรู้สึกได้จะไม่ถูกนำเสนอไว้เป็นเสมือนภาพสะท้อนในกระจกในพระธรรมเล่มนี้ หรือยิ่งไปกว่านั้น โดยทางพระธรรมสดุดีพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำเราให้รู้จักกับความทุกข์ใจ ความโศกเศร้า

ความกลัว ความสงสัย ความหวัง ความห่วงใย ความสับสน พุด่างๆ ก็คือ อารมณ์ความรู้สึกทุกอย่างที่สามารถโน้มน้าจิตใจของมนุษย์ให้อยู่ในสภาพที่ปั่นป่วนได้” คริสเตียนสามารถแสดงออกถึงความทุกข์ร้อนใจ ความเศร้าโศก ความกลัว และความสงสัยในแบบของพระเจ้าได้อย่างไร? ก็โดยการส่งเสียงออกมาผ่านทางพระธรรมสดุดีเหมือนกับที่พระเยชูได้กระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคริสตจักรต่างๆ อาจจะไม่ได้นำเอาเนื้อเพลงจากพระธรรมสดุดีมาถ่ายทอดโดยตรง แต่คริสตจักรควรคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการสารภาพบาป การคร่ำครวญ การสรรเสริญ เทิดทูน และการขอบพระคุณ ตามที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมสดุดี และพยายามทำตามแบบอย่างในทำนองเดียวกันเมื่อคริสตจักรร้องเพลงนมัสการ เรารู้จักวิธีการคร่ำครวญหรือการสารภาพความผิดบาปในคริสตจักรผ่านทางบทเพลงหรือไม่?

ในชั้นเรียนของโรงเรียนพระคริสตธรรม นักเทศน์รุ่นหนุ่มสาว มักจะได้รับคำเตือนบ่อยๆ ว่า “ที่ประชุมคริสตจักรจะตั้งใจและจดจ่อต่อพระวณะของพระเจ้าเท่าๆ กับที่คุณทำเมื่ออยู่บนธรรมาสน์” ผมมั่นใจว่าสิ่งนี้เป็นความจริงเช่นกันในการร้องเพลงของเราที่คริสตจักร รวมถึงความสามารถของเราในการมีประสบการณ์ด้านอารมณ์ความรู้สึกกับพระเจ้าตลอดทั้งสัปดาห์นั้นๆ ที่ประชุมคริสตจักรที่สามารถร้องเพลงด้วยการสารภาพบาปและการสรรเสริญที่น่าทึ่งผิดอย่างจริงจังควรจะรู้จักวิธีการร้องเพลงนมัสการพระเจ้าอย่างจริงใจที่บ้านของตัวเองด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการร้องแบบมีดนตรีหรือไม่มีดนตรีก็ตาม

เราร้องเพลงเพื่อแสดงออกและเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกัน

การร้องเพลงเป็นวิธีหนึ่งของการแสดงออกและเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร กล่าวคือ ไม่ได้เป็นเรื่องยากที่จะคิดถึงภาพที่ชนชาติอิสราเอลใช้พระธรรมสดุดีในการแสดงออกและเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของหัวใจของพวกเขา บางตอนของพระธรรมสดุดีกล่าวถึงประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจน:

คำเรียกร้อง:

จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์

การตอบสนอง 1:

ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”

การตอบสนอง 2:

ให้วงศ์วานอาโรนกล่าวเถิดว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”

ให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์กล่าวเถิดว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”

(สดุดี 118:1-4; และโปรดดูบทที่ 124:1; 129:1; บทที่ 136)

ผู้เขียนพระธรรมสดุดีตอนนี้ทำการประกาศ จากนั้นเขาขอให้ผู้คนสามกลุ่มตอบสนองเขา ได้แก่ ชนชาติอิสราเอล ปุโรหิต และทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้า (ซึ่งรวมถึงคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา) พระวจนะที่ว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” เป็นรากฐานของความเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่บทกลอน และในบางครั้งเสียงดนตรีช่วยหนุนใจผู้คนให้อำแขน ยอมรับ และชื่นชมยินดีในความจริงอันทรงเกียรตินี้

คำสั่งของเปาโลที่ให้เราร้องเพลง เป็นบริบทที่เราควรให้ความสำคัญเช่นเดียวกัน: “และจงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์... จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญูณ ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน” (โคโลสี 3:15-16) ขอให้เราพิจารณาแนวคิดที่สอนว่า: “จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจของท่าน เพราะพระเจ้าทรงเรียกท่านมาเป็นอวัยวะของกายเดียว ให้เรามีใจขอบพระคุณ และเราสามารถทำทุกสิ่งเหล่านี้ได้โดยการขับร้องพระวจนะของพระคริสต์ด้วยกัน ขอย้ำอีกครั้งว่า พระวจนะของพระเจ้าเป็นรากฐานของความเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่เสียงดนตรีทำให้ผู้คนแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกัน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ประเด็นนี้สามารถผนวกรวมเข้ากับประเด็นก่อนหน้านี้ได้ การขับร้องพระวจนะของพระเจ้าคือวิธีการที่ที่ประชุมคริสต์จักรปรับคลื่นความถี่ของหัวใจของทุกคนเข้าหากันโดยการขับเคลื่อนโดยความรักตามแบบอย่างของพระคัมภีร์

สิ่งที่ควรจะเข้าใจให้ชัดเจนถึงสามเหตุผลที่เราร้องเพลงนมัสการก็คือ การร้องเพลงในคริสต์จักรควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับการร้องเพลงของทั้งคริสต์จักรหรือการร้องเพลงของทั้งที่ประชุม บางครั้งเราสามารถใช้คณะนักร้องประสานเสียงและนักร้องเดี่ยวด้วยความระมัดระวังเพื่อกระตุ้นให้คริสต์จักรตอบสนอง ดังเช่นพระธรรมสดุดีที่ยกมาข้างต้นหรือแบบฝึกหัดที่ว่าด้วย “การปราศรัยกันด้วยบทเพลง” แน่แน่นอนว่าการแสดงดนตรี ภายนอก ที่ประชุมคริสต์จักรนั้นเป็นสิ่งที่งดงาม แต่พระเจ้าได้ประทานดนตรีแก่ ที่ประชุม คริสต์จักรเพื่อให้คนของพระองค์สามารถเป็นเจ้าของ ยอมรับ ยืนยัน ชื่นชมยินดี และเป็นหนึ่งเดียวกันโดยมีพระวanges ของพระองค์เป็นศูนย์กลาง สิ่งที้งงดงามมากกว่าเสียงอันไพเราะของนักร้องมืออาชีพไม่ก็คนก็คือ เสียงที่หยาบและห้าวของนักโทษที่ได้รับการอภัยร้องเพลงอย่างเป็นทางการเป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อแสดงความปิติยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยให้อุด

เครื่องดนตรีที่ไพเราะที่สุดในพิธีนมัสการทุกแห่งหนก็คือ เสียงร้องเพลงอย่างพร้อมเพรียงกันของที่ประชุมคริสต์จักร

ลงโปรแกรมหัวใจของเราใหม่

มีเหตุผลอีกมากมายที่บอกว่าทำไมคริสเตียนจึงร้องเพลงนมัสการ และทำไมคริสเตียนจึงควรจะขับร้องพระวanges ของพระเจ้า แนวคิด และการถอดความด้วยกัน อย่างเช่น เพื่อจดจำข้อความแห่งความจริงในพระคัมภีร์ โดยพื้นฐานแล้วการร้องเพลงเป็นวิธีที่พระเจ้า

กำหนดไว้เพื่อการสรรเสริญพระองค์ และเพื่อส่งเสียงสะท้อนพระวอแนะของพระองค์กลับไปกลับมาระหว่างผู้เชื่อด้วยกันในวิถีทางที่เข้าถึงชีวิตของบุคคลแบบองค์รวม ซึ่งหมายถึง หัวใจ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก และเจตจำนง แน่ใจว่าเสียงดนตรีช่วยลงโปรแกรมของอารมณ์และความปรารถนาแห่งหัวใจของเราใหม่ ในที่สุดแล้ว อารมณ์เหล่านั้นจะถูกขัดเกลาด้วยบางสิ่งบางอย่าง อาจจะเป็นกีฬา? โฆษณาทางทีวี? ภาพยนตร์หรือเพลงที่เปิดในรายการวิทยุ? แต่ยังมีวิธีที่ดีกว่านั้น เราสามารถเลือกที่จะให้อารมณ์ความรู้สึกของเราถูกหล่อหลอมและสร้างใหม่ผ่านทางการขับร้องพระวอแนะของพระเจ้าที่คริสต์จักร ผ่านทางพระธรรมสดุดี ผ่านทางเพลงชีวิตคริสเตียนอายุหลายร้อยปีที่แสนงดงาม และผ่านทางบทเพลงประสานเสียงของผู้เชื่อยุคปัจจุบัน

คุณรู้หรือไม่ว่าการร้องให้คร่ำครวญไปกับดาวิดเพราะคนไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นเป็นอย่างไร (สดุดี 119:136)? คุณรู้วิธีการเปลี่ยนความร่ำเรงยินดีให้เป็นเพลงสรรเสริญตามที่ยากอบได้สอนไว้หรือไม่ (ยากอบ 5:13)? เมื่อเราคิดถึงภาพที่ความบาปของเราถูกตรึงไว้บนกางเขนกระตุ้นให้เราารู้สึก “สุขสบาย” ในหัวใจของเราในแบบที่โฮราซิโอ สปาฟฟอร์ด ผู้แต่งเพลง “จิตใจเข้าสู่สุขสบาย” รู้สึกหรือไม่?

การร้องเพลงกับแบนด์

สิ่งที่มหัศจรรย์เกี่ยวกับการทำงานของดนตรีในการลงโปรแกรมใหม่ให้กับหัวใจก็คือ บทเพลงและดนตรีสามารถเดินทางกลับบ้านกับเรา

ได้อย่างสะดวกและง่ายดาย การนำเสนอท่วงทำนองที่มีพระวจนะของพระเจ้าเข้าไปอยู่ในบทเพลงสามารถส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานออกไปนอกประตูคริสตจักรและเข้าสู่หัวใจของเราได้อย่างง่ายดาย

เพื่อนของผมชื่อแบรดช่วยผมนิดหน่อยในการลงโปรแกรมใหม่ในหัวใจผม แบรดเป็นสมาชิกของคริสตจักรเดิมของผม และมีช่วงหนึ่งที่เรากลับมาพบกันทุกสัปดาห์ ผมจำได้ว่าเย็นวันหนึ่งผมขับรถไปที่บ้านเขาเพื่อจะรับเขาไปทานอาหารเย็นและเขากำลังยืนรอผมอยู่บนฟุตบาท ผมเอี้ยวตัวไปเปิดประตูรถให้เขาจากที่นั่งคนขับ จากนั้นผมได้ยินเขาพูดขึ้นในทันทีว่า “เฮ้ โจนาธาน คุณเคยเห็นเครื่องเล่นซีดีขนาดเล็กแบบนี้มาก่อนมั้ย?” เขาได้นำเครื่องเล่นซีดีที่ใช้ถ่านไฟฟ้ามาร่วมด้วยและตั้งใจจะเปิดเพลงจากเครื่องนั้น แต่เครื่องเล่นที่ว่ามันไม่ได้เล็กสักเท่าไร

แบรดตาบอดและเป็นออทิสติก เหมือนกับคนส่วนใหญ่ที่เป็นออทิสติก แบรดเป็นคนที่มีปัญหาในการเข้าสังคม และมีการเคลื่อนไหวร่างกายในท่าที่แปลกๆ อย่างเช่น การกระพริบตาแรงๆ ประหม่อข้างหน้าไบหน้าของตัวเองเพื่อให้ปลายนิ้วทั้งหมดสัมผัสผัดกัน และจากนั้นก็เอามือทั้งสองข้างลูบหน้าตัวเองซ้ำไปซ้ำมา

ผมปิดวิทยุของรถยนต์ แล้วนิ้วของแบรดก็กดปุ่มเล่นเพลงจากเครื่องเล่นซีดี

ในตอนนั้นเรายังไม่ได้พูดคุยกันมากนัก และเรายังไม่ได้สวัสดีกันถึงกระนั้นมันก็เป็นเวลาของการร้องเพลง ไม่ถึงสองวินาทีที่มันร้องประสานเสียงของวง แอดแลนต้า ซิมโฟนี ก็ทำให้รถของผมนั่งสนั่นไปด้วยเพลง “ฮาเลลูยา คอรัส” ของ แฮนเดล ควบคู่ไปกับเสียงลูกคอของ

แบรด แบรดอาจจะตาบอดและเป็นออทิสติก แต่เขาเป็นสมาชิกของวงนักร้องประสานเสียงอาซีฟและมีเสียงที่ไพเราะอย่างยิ่ง

“ฮาเลลูยา...ฮาเลลูยา...แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพลังอำนาจสมบูรณ์”

ผมเริ่มร้องเพลงไปกับเขา เสียงร้องบาริโตนที่อ่อนแอของผมเทียบไม่ได้เลยกับเสียงเทเนอร์ที่แข็งแกร่งของแบรด

“ราชอาณาจักรของโลกนี้กลายเป็นราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระคริสต์ของเรา และพระองค์จะครองราชย์ตลอดไปเป็นนิรันดร์” ถ้อยคำจากพระธรรมวิวรณ์สะท้อนดังก้องกังวานอยู่ในรถของเรา

ผมเริ่มจินตนาการถึงจอมราชาพระองค์นี้ ผู้ซึ่งได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ในหัวใจของแบรด

เพลงนั้นจบลงไป จากนั้นแบรดก็ถามผมว่า “คุณรู้จักเพลงนี้ไหม?” เขากดปุ่มเลือกเพลงต่อไป แล้วก็ร้องเพลงท่อนต่อไปจากพระธรรมอิสยาห์ที่แสนเดลนำมาใส่ไว้ในช่วงที่สองของเพลง พระเมสสิยาห์ ของเขา: “พระองค์บาดเจ็บเพราะความทรยศของเรา พระองค์บอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนที่ตกบนพระองค์นั้นทำให้พวกเรา มีสวัสดิภาพ และที่พระองค์ถูกเยียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา”

แต่แบรดไม่ได้เล่นเพลงไปจนจบ เขาหยุดเล่นแผ่นซีดีเพื่อที่จะพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงกับผม “ใช่แล้ว ที่พระองค์ถูกเยียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา คุณรู้ใช่ไหมโจนาธาน? ที่พระองค์ถูกเยียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา พระองค์บาดเจ็บเพราะความทรยศของเรา พระองค์บอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา ที่พระองค์ถูกเยียนตีก็ทำให้เราได้รับ

การรักษา พระองค์ยอมรับเอาความทุกข์ทรมานที่เราสมควรจะได้รับ พระองค์ทรงขอให้โทษของความผิดบาปแทนเรา ที่พระองค์ถูกเพียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา”

เขาพูดแบบนี้อยู่หลายนาที่ ความจริงแล้วเขาพูดแบบนี้เกือบตลอดทั้งช่วงเย็นของวันนั้น ไม่มีการเสแสร้งในถ้อยคำของเขา ไม่มีความกลัวว่าผมจะคิดแย้งกับเขา เขาเพียงแค่พูดข่าวประเสริฐ ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐจากปากแห่งข่าวประเสริฐซึ่งหลังไหลออกมาจากหัวใจแห่งข่าวประเสริฐ หลายครั้งที่ผมนึกสงสัยว่าผมกำลังนั่งคุยอยู่กับผู้เผยพระวจนะหรือเปล่า?

อย่าเข้าใจผิด แบรดเป็นคนที่มีรู้สึกโดดเดี่ยว เขาต้องการมีเพื่อนเยอะๆ เขาต้องการมีภรรยา เขาต้องการจะมองเห็นได้ เขาต้องการได้รับการปลดปล่อยจากการบ่อนทำลายของระบบประสาทที่มีปัญหา

อย่างไรก็ตาม เห็นอกว่าสิ่งอื่นใด เขาปรารถนาที่จะให้ถึงวันที่เขาได้รับการปลดปล่อยจากความบาปและการทำลายล้างของบาป อันที่จริงในเย็นวันนั้นสำหรับผมแล้วมันดูเหมือนว่าหัวใจของแบรดส่งเสียงเหมือนเสียงระฆังแห่งข่าวประเสริฐ ด้วยการส่งเสียงของตัวโน้ตตัวหนึ่งซ้ำๆ คุณรู้ดีว่าระฆังมันส่งเสียงยังไง ไม่มีความซับซ้อน ไม่มีความคล่องจอง ไม่มีความขัดแย้งในเสียงระฆัง เสียงของระฆังตัวหนึ่งไม่โอ้อวด ไม่ได้ทักท้วงว่าตัวเองเป็นวงออเคสตรา ระฆังมีความหนักแน่นและตั้งใจทำเพียงแค่สิ่งเดียวนั่นก็คือ การบรรเลงโน้ตตัวเดียวอย่างชัดเจน

“ที่พระองค์ถูกเพียนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา” แบรดพูดประโยคนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก

เขาบอกผมว่า แม่ของเขาพยายามทำให้เขาหยุดพูดมากเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ ซึ่งผมไม่แปลกใจเลย เย็นวันนั้นก็ไม่ได้เป็นเรื่องพิเศษ เพราะแบรดพูดแบบนี้บ่อยๆ อยู่แล้ว เขาไม่สามารถหยุดปากของตัวเองได้

ผมคิดใคร่ครวญและเห็นว่า สภาพจิตใจและหัวใจของผมเป็นแบบนี้คือ ช่างวิเคราะห์ ซับซ้อน แปรปรวน สองจิตสองใจ และซีกหัวในบางโอกาส ผมกังวลว่าคนรอบตัวของผมรู้สึกเบื่อหน่ายกับการที่ผมพูดเรื่องข่าวประเสริฐมากเกินไปเหมือนกับที่มันเกิดขึ้นกับแบรด

ถ้อยคำของเปาโลส่งเสียงก้องอยู่ในหูของผมในคืนนั้น: พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้พวก他们有ปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย (1 โครินธ์ 1:27)

ท่ามกลางความยุ่งเหยิงของถ้อยคำและประโยคต่างๆ ของแบรด เสียงที่ชัดเจนจากหัวใจของแบรดถือเป็นบทเทศนาให้กับผม แบรดได้เตือนสติผม เขาเตือนผมเกี่ยวกับความบาปของผม และได้ชี้ให้ผมตระหนักถึงสิ่งหนึ่งที่ผมจะต้องปรารภและบอกกับตัวเองซ้ำๆ ว่าผมปรารภว่า สิ่งนั้นคือ ปรารภว่าที่จะเป็นคนของพระเจ้าผู้ซึ่งบริสุทธิ์และสมบูรณ์กว่าผม และโดยการถูกเปลี่ยนดีของพระองค์ผมได้รับการรักษา

แบรดได้ร้องเพลงให้ผมฟังและช่วยผมเรื่องการร้องเพลง และเราชื่นชมยินดีร่วมกันในองค์จอมราชาและจอมเจ้านายผู้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ท่ามกลางคนที่โง่เขลาและตาบอดอย่างผม และคนที่มีปัญญาและสายตาดีอย่างแบรด

หนังสือแนะนำ

Ashton, Mark, D. A. Carson, R. Kent Hughes, and Timothy J. Keller. *Worship by the Book*. Grand Rapids: Zondervan, 2002. Chapter 1.

Croft, Brian, and Jason Adkins. *Gather God's People: Understand, Plan, and Lead Worship in Your Local Church*. Grand Rapids: Zondervan, 2014.

Dever, Mark, and Michael Lawrence. *Perspectives on Christian Worship*. J. Matthew Pinson, ed. Nashville: B&H, 2009. Chapter 7 ("Blended Worship")

Duncan, J. Ligon, and Derek W. H. Thomas, eds. *Give Praise to God: A Vision for Reforming Worship*. Phillipsburg, N.J.: P&R, 2003.

Kauflin, Bob. *Worship Matters: Leading Others to Encounter the Greatness of God*. Wheaton, Ill.: Crossway, 2008.

คริสต์จักร

อธิษฐาน

รายการคำอธิษฐานของคริสต์จักรบอกอะไรกับเราได้มากมายเกี่ยวกับ
คริสต์จักรและสมาชิกของคริสต์จักรนั้นๆ รายการคำอธิษฐานของ
คริสต์จักรที่ผมเคยเห็นจะมีลักษณะประมาณนี้:

โปรดอย่าลืมอธิษฐานเพื่อ

อาการกล่องเสียงอึกเสบของลูกฝาแฝดของครอบครัวเมสัน

การขายขนมระดมทุนสำหรับชั้นเรียนวีโดยกลุ่มสตรีสูงวัย

การประกาศขายบ้านของครอบครัวโทมัส

บริการล้างรถของกลุ่มอนุชน

ครอบครัวโรบินสัน มิชชันนารีของเราในประเทศเอกวาดอร์

งานช่วงหยุดภาคฤดูร้อนสำหรับนักเรียนมัธยมปลายในคริสต์จักร
ของเรา

อาการปวดบวมของบิล

อาการปวดทั้งสองข้างอักเสบของคุณบ้าของบิล

เรื่องให้อธิษฐานเพื่อซึ่งไม่สามารถบอกได้”

ในช่วงแรกๆ ที่ผมมาอยู่ในรัฐเคนทักกีเพื่อเรียนพระคริสตธรรม ผมได้ไปร่วมนมัสการกับคริสตจักรแบปติสต์ที่มีรายการคำอธิษฐาน คล้ายกับรายการข้างต้น รายการหลักๆ ส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องสุขภาพ (ผมนำเสนอในเปอร์เซ็นต์ที่น้อยกว่าความเป็นจริง) รายการคำอธิษฐาน ที่เกี่ยวกับคริสตจักรในภาพรวมมีน้อยมาก ยกเว้นรายการที่ขอให้ อธิษฐานเพื่อสำหรับ “พันธกิจ” หนึ่งหรือสองข้อ อย่างเช่น อธิษฐานเพื่อ มิชชันนารีคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนของหนึ่งในคณะกรรมการมิชชันของ คริสตจักร และคนที่ทำหน้าที่อ่านรายการคำอธิษฐานในการอธิษฐานคืน วันพุธของคริสตจักรก็ไม่เคยลืมที่จะขอให้เรายกมือของเราขึ้นหากว่าเรามี “เรื่องให้อธิษฐานเพื่อซึ่งไม่สามารถบอกได้”

รายการคำอธิษฐานหัวข้อสุดท้ายนี้ทำให้ผมประหลาดใจ ถ้าคุณจะไม่สามารถบอกเรื่องที่ขอให้อธิษฐานเพื่อ เพื่อที่คริสตจักรจะ ช่วยแบ่งภาระร่วมกันกับคุณได้ จะมีประโยชน์อะไรที่เราจะรับรอง “เรื่อง ให้อธิษฐานเพื่อซึ่งไม่สามารถบอกได้”?

อันที่จริงผมมองว่ารายการคำอธิษฐานหัวข้อสุดท้ายนี้เปิดเผย ะไรบางอย่างเกี่ยวกับมุมมองของคริสตจักรหลายแห่ง รวมถึงคริสเตียน หลายคนที่มีต่อการอธิษฐาน คือ มองว่าการอธิษฐานเป็นกลไกหนึ่งใน

การชักจูงให้พระเจ้ากระทำในสิ่งที่คุณต้องการ และถึงที่สุดแล้วเรื่องดังกล่าวมันมันเป็นกิจกรรมส่วนตัวของคุณ

เจ. ไอ. แพคเกอร์ ได้กล่าวไว้อย่างถูกต้องและชัดเจน เมื่อเขากล่าวว่า “การอธิษฐานเป็นเครื่องชีวิตชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนๆ หนึ่ง ในแบบที่ไม่มีสิ่งอื่นสามารถทำได้” คำอธิษฐานของเราเปิดเผยสิ่งที่ใจเราปรารถนา เปิดเผยว่าเรามีมุมมองอย่างไรต่อพระเจ้า ต่อพระเกียรติสิริของพระองค์ และต่อฤทธานุภาพของพระองค์ นอกจากนี้ คำอธิษฐานยังเปิดเผยคุณภาพและขนาดของความเชื่อด้วย เราอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอและอย่างตั้งใจหรือไม่ หรือไม่เลย?

คำกล่าวข้างต้นจะต้องเป็นจริงสำหรับการอธิษฐานของคริสตจักรด้วย คำอธิษฐานของคริสตจักรเปิดเผยว่าคริสตจักรนั้นให้ความสำคัญอย่างแท้จริงกับเรื่องอะไร และวางความหวังของคริสตจักรไว้ที่ไหน

ในบทที่ 8 เราได้พิจารณาว่า การร้องเพลงของคริสตจักรจะมีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางได้อย่างไร พระวาระของพระเจ้าควรจะส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานออกมาจากตรงนั้น เราได้บอกว่าการร้องเพลงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้ประชากรของพระเจ้าเข้าใจพระวาระของพระองค์ และปรับปรุงความปรารถนาและอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ ในลักษณะเดียวกัน คำอธิษฐานของคริสตจักรควรมีพระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง พระวาระของพระเจ้าควรส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานออกมาจากตรงนั้น การอธิษฐานเป็นวิธีการที่ประชากรของพระเจ้าจะเข้าใจ

พระวจนะของพระองค์และปรับจูนเจตจำนงและความหวังของพวกเขาให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ได้

แน่นอนว่าคนที่ไม่เป็นคริสเตียนก็อธิษฐาน พวกเขาพูดขอสิ่งต่างๆ จากพระเจ้า แต่ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างการอธิษฐานของคริสเตียนและคนที่ไม่เป็นคริสเตียนก็คือ การอธิษฐานของคริสเตียนจะสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ เราจะรัก สรรพภาพความผิดบาป ขอบพระคุณ และร้องขอสิ่งต่างๆ ตามที่พระวจนะของพระองค์บอกเราให้ร้องขอ เราคือคนที่ชื่นชมยินดีในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงมอบความปรารถนาใหม่ให้กับหัวใจของเรา คือ ความปรารถนาให้พระองค์เป็นผู้เติมเต็มเมื่อเราร้องขอผ่านการอธิษฐาน (สดุดี 37:4)

ต่อไปนี้เป็น 3 บทเรียนที่พระเยซูสอนเราเกี่ยวกับการอธิษฐาน

คริสเตียนควรอธิษฐาน เพื่อพระนามของพระเจ้า

สิ่งแรกและเหนือสิ่งอื่นใด คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อพระนามของพระเจ้า หัวใจของเราที่มีพระวิญญาณสถิตอยู่ด้วยจะมีความปรารถนาให้พระเกียรติและสง่าราศีของพระเจ้าเป็นที่ปรากฏบนแผ่นดินโลก ดังนั้น เราจึงร่วมอธิษฐานด้วยกันกับพระเยซูของค์เจ้านายของเราว่า

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” (มัทธิว 6:9)

การอธิษฐานเพื่อพระเกียรติและสง่าราศีของพระเจ้าไม่ใช่วิชา “ความเชื่อชั้นสูงของคริสเตียน” แต่มันคือวิชา “การอธิษฐาน 101” มันผูกพันอย่างลึกซึ้งอยู่ในแก่นแท้ของความเชื่อและความรอดของเรา เปาโลได้กล่าวไว้ว่าเราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วยความเชื่อเพื่อลบล้างการอวดอ้างทุกรูปแบบ (โรม 3:27) กล่าวคือ การได้มาซึ่งความเป็นผู้ชอบธรรมนั้นหมายถึง การยอมละทิ้งการดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อหาชื่อเสียงและเกียรติยศให้ตัวเอง เราจะไม่พูดอีกต่อไปว่า “จงมองดูที่ฉันและคุณงามความดีของฉัน” แต่เราจะพูดว่า “ฉันยอมละทิ้งการดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อหาชื่อเสียงเกียรติยศและสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเอง ขอพระเจ้าเมตตาและประทานความรอดให้กับลูกเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เอง” (ดู สดุดี 79:9; อีสยาห์ 45:25; เอเสเคียล 36:22) ไม่ว่าเราจะสามารถยอมจำนนและอธิษฐานตามแบบอย่างดังกล่าวนี้ได้หรือไม่ แต่นั่นคือคำอธิษฐานของลูกของพระเจ้าทุกคนเมื่อเรากลับใจมาหาพระองค์

เมื่อเราเปล่ง คำสรรเสริญ และ คำขอบพระคุณ ของเรา เรา กำลังกล่าวว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” (มัทธิว 6:9)

เมื่อเราเปล่ง คำสารภาพบาป/ เราก็กำลังกล่าวว่าขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะด้วยเช่นกัน เพราะเรารู้ว่าเราได้เสื่อมไปจากพระเกียรติสิริของพระองค์แล้ว (ดู โรม 3:23)

แม้กระทั่งเมื่อเรากล่าว *คำร้องขอ* เราอธิษฐานว่า ขอให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เคารพสักการะ ดังเช่นที่ดาเนียลอธิษฐานว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์เจ้านาย ขอทรงให้ภัย ข้าแต่องค์เจ้านาย ขอใส่พระทัยและทรงจัดการ ขอย่ำทรงเนินข้าเลยเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่านครของพระองค์ และประชากรของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์” (ดาเนียล 9:19; และดู อพยพ 32:11-13) โปรดสังเกตคำอธิษฐานของดาเนียลที่กล่าวว่า แหล่งที่มาของความรอดของเรา นี่คือการเป็นจริงที่ว่า ในพันธสัญญาของเรา พระเจ้าได้ผูกมัดพระนามของพระองค์ไว้กับชื่อของเรา พระองค์เอาชื่อเสียงของพระองค์มาเป็นเดิมพันเพื่อสวัสดิภาพของเรา และด้วยเหตุนี้ประชากรของพระองค์จึงอธิษฐานว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” โดยรู้ว่าพระนามของพระองค์คือแหล่งที่มาของความรอดและเกียรติของพวกเขา

ถ้อยคำที่ว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” ปรากฏอยู่หน้าคำอธิษฐานเรื่องอื่นๆ ในคำอธิษฐานของพระเยซู เพราะว่าเมื่อเรากล่าวคำร้องขอของเราต่อพระเจ้า เราก็เปิดโอกาสให้พระองค์ได้รับพระเกียรติสิริโดยการตอบคำอธิษฐานของเราด้วยความเมตตาและด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์

ถึงตอนนี้ผมยอมรับว่าพระเกียรติสิริของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่ผมปรารถนาในทุกครั้งที่ผมเปิดปากของผมเพื่ออธิษฐาน และผมไม่ได้ปรารถนาพระเกียรติสิริของพระองค์เลยแม้แต่น้อย ผมอธิษฐานเหมือนกับคนที่ไม่เป็นคริสเตียน ผมกำลังอธิษฐานขอในแบบที่ผิดคือ

เพื่อความปรารถนาชั่วของตนเอง (ยากอบ 4:3) ในทางตรงกันข้าม การอธิษฐานด้วยความเชื่อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้มอบให้ คือ การอธิษฐานเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้าเสมอ เพราะว่ามันคือสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ปรารถนา

ดังนั้น ในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะคริสตจักร เราควรทำอย่างสุดความสามารถในการปรับปรุงคำอธิษฐานของเราให้สอดคล้องกับความปรารถนาและเป้าหมายสูงสุดของพระคัมภีร์ นั่นก็คือ เพื่อพระเกียรติและสง่าราศีของพระเจ้า

คริสเตียนควรอธิษฐาน เพื่อให้การปกครองและน้ำพระทัย ของพระเจ้าสำเร็จบนแผ่นดินโลก

นอกจากนี้ คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อให้การปกครองและน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จบนแผ่นดินโลกด้วย อีกครั้งหนึ่งที่เราร่วมอธิษฐานด้วยกันกับพระเยซูองค์เจ้านายของเราว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มัทธิว 6:10)

บ่อยครั้งที่คริสเตียนสงสัยว่าเราจะรู้ได้อย่างไรว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไร แต่คำอธิษฐานของพระเยซูบอกเราน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไร: น้ำพระทัยของพระเจ้าคือ ให้แผ่นดินของพระองค์เป็นที่

ปรากฏจนถึงสิ้นสุดปลายแผ่นดินโลก; พระองค์ต้องการให้มนุษยชาตินมัสการและเชื่อฟังพระองค์เช่นเดียวกับที่ทูตสวรรค์นมัสการและเชื่อฟังพระองค์

แน่นอน นี่คือข้อแตกต่างอีกเรื่องหนึ่งระหว่างการอธิษฐานของคริสเตียนและการอธิษฐานของคนที่ไม่เป็นคริสเตียน โดยที่การอธิษฐานของคริสเตียนมีจุดเริ่มต้นมาจากความปรารถนาดังกล่าวกว่าข้างต้น เพื่อที่จะเห็นแผ่นดินของพระองค์แผ่ขยายและเป็นที่ปรากฏความปรารถนาที่จะเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จบนแผ่นดินโลกแน่นอนว่า นั่นคือวิธีการที่พระเยซูอธิษฐานในพันธกิจของพระองค์เอง: “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (ลูกา 22:42)

การอธิษฐานของคริสเตียนคือ จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน หรือกล่าวอย่างเป็นรูปธรรม เป็นการอธิษฐานที่ให้ความสนใจต่อ:

- การประกาศและการกลับใจใหม่
- ความบริสุทธิ์และความรักของประชากรของพระเจ้า และความเต็มใจของพวกเขาในการตัดสินใจกระทำในสิ่งที่สังคมโลกมองว่าแปลกประหลาด
- สุขภาพของคริสต์จักรท้องถิ่น และภาวะใจ และการอุทิศตนของคริสต์จักรต่อพระวอแนะของพระเจ้า

- ความสำเร็จของคริสตจักรเพื่อนบ้าน ไม่ใช่เพียงความสำเร็จของคริสตจักรของตัวเอง เพราะว่าทุกคริสตจักรกำลังลงแข่งขันในฐานะที่เป็นทีมเดียวกัน
- คริสเตียนที่ต้องไปในสถานที่ทำงานของตัวเองและทำงานเหมือนกับทำเพื่อพระคริสต์ รวมถึงสามีและภรรยาที่ใช้ชีวิตในฐานะสามีและภรรยา คริสเตียน ที่แตกต่างจากคนทั่วไป
- การเทศนาข่าวประเสริฐกับทุกชนชาติและการมาร่วมประชุมกันเพื่อนมัสการพระเจ้า ทั้งในสภาวะที่มีเสรีภาพและในสภาวะที่มีความยากลำบากของพี่น้องที่ถูกข่มเหงทั่วโลก
- สุขภาพและการอยู่ดีมีสุขของเพื่อนบ้านที่ไม่เป็นคริสเตียนของเรา และการทำงานที่ซื่อสัตย์ของรัฐบาลของเรา และ
- ความสามัคคีเป็นหนึ่งในเดียวกันของผู้เชื่อในท่ามกลางความหลากหลายที่พระเจ้าเป็นผู้สร้างและประทานให้

รายการคำอธิษฐานดังกล่าวนี้ เหมือนกับรายการคำอธิษฐานของคุณหรือของคริสตจักรของคุณหรือเปล่า?

เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องเสียทีเดียวที่จะกล่าวว่า คำอธิษฐานที่เน้นที่แผ่นดินของพระเจ้านั้นให้ความสนใจแต่เพียงชีวิตในแผ่นดินสวรรค์และไม่ใช่ชีวิตในโลกนี้ เราจะต้องไม่ลืมว่าการอธิษฐานก็เพื่อให้แผ่นดินของพระเจ้า มาตั้งอยู่ และเพื่อให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ บนแผ่นดินโลก ซึ่งดูเหมือนทั้งสองประโยคนั้นจะสื่อถึง ปัจจุบัน นั้นหมายความว่า หัวใจของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่ควรมีความปรารถนามากขึ้นเรื่อยๆ ใน

การสร้างสาวกของพระคริสต์และเห็นสาวกของพระคริสต์ใช้ชีวิตด้วย “ความเชื่อฟังซึ่งมาจากความเชื่อ” (โรม 1:5) แผ่นดินของพระเจ้ามา ตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกในเวลาใดก็ได้ที่คริสเตียนดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังที่มาจากความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อพระนามของพระเยซู

ดังนั้น ในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะคริสตจักร เราควรทำ อย่างสุดความสามารถในการปรับปรุงการอธิษฐานของเราให้สอดคล้อง กับน้ำพระทัยของพระเจ้าและวัตถุประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า

แล้วเราในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะคริสตจักรจะต้องทำ อย่างไรเพื่อให้แน่ใจว่าเรากำลังอธิษฐานอย่างสอดคล้องกับน้ำพระทัย ของพระเจ้าและสิ่งที่แผ่นดินของพระเจ้าให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก?

คริสเตียนควรอธิษฐาน เกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์ให้ความสำคัญ เป็นลำดับแรก

คำตอบสำหรับหัวข้อข้างต้นนั้นง่ายมาก นั่นก็คือ การอธิษฐาน ด้วยข้อพระคัมภีร์ หรืออธิษฐานตามเนื้อหาหรือแบบแผนที่พระคัมภีร์ให้ ให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก จงให้พระวอจนะและประเด็นหรือระเบียบ วาระต่างๆ ในพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่กำหนดชีวิตการอธิษฐานของคุณ ทั้งใน การอธิษฐานส่วนตัวและการอธิษฐานของคริสตจักร

หากเป็นเช่นนี้แล้วจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่เปาโลอธิษฐานเพื่อคริสตจักรแห่งหนึ่งว่า “เราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเสมอ... ขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์” (2 เธสะโลนิกา 1:11) เหมือนเปาโลกำลังพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกคุณต้องการในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ ผมเองก็ต้องการด้วยเช่นกัน!”

ช่วงครึ่งหลังของคำอธิษฐานของพระเยซู ได้นำเสนอสามสิ่งที่พระเจ้าให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก คือ “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์ และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย” (มัทธิว 6:11-13) ประการแรก เราควรทูลขอให้พระเจ้าประทานสิ่งจำเป็นประจำวันแก่เรา ซึ่งย้ำเตือนเราว่าถึงที่สุดแล้วเราต้องพึ่งพาพระเจ้าในทุกเรื่อง แต่ขอให้สังเกตว่า เราไม่ได้สนใจเพียงแค่ว่าให้ลูกๆ ของเราเท่านั้นที่มีอาหารกิน เราควรอธิษฐานขอให้ลูกๆ ของคนอื่นมีอาหารกินด้วย ขอประทานอาหารแก่ พวกข้าพระองค์ ประการที่สอง เราควรอธิษฐานขอให้ได้รับการยกโทษบาป และขอให้เราสามารถยกโทษให้ผู้อื่นได้ และประการที่สาม เราควรอธิษฐานขอความบริสุทธิ์และความสามารถในการหลีกเลี่ยงจากความบาป

ขอให้สังเกตว่า ชุดของคำอธิษฐานตอนท้ายๆ นั้นเป็นมิติที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคน พระเยซูกล่าวว่า “บาปผิด ของพวกข้าพระองค์” และ “ขอให้ พวกข้าพระองค์” ความเป็นผู้ใหญ่ของคริสเตียน หมายถึง

การรับเอามุมมองทางความคิดของพระคริสต์มากำหนดความปรารถนา ความหวัง ความโศกเศร้า ความทุกข์ใจ ความชื่นชมยินดี และแม้กระทั่ง อัตลักษณ์และลักษณะนิสัยของเรา ในทำนองเดียวกันกับการที่อัตลักษณ์ของผู้ชายคนหนึ่งเปลี่ยนจาก “ผม” มาเป็น “เรา” เมื่อเขาเข้าสู่การเป็นเนื้อเดียวกับภรรยาเมื่อเขาแต่งงานหรือกลายเป็นพ่อของลูก สถานะของคนที่ไม่เป็นคริสเตียนเปลี่ยนจาก “ผม” เป็น “เรา” เมื่อเขาเปลี่ยนมาเป็นคริสเตียน เวลานี้เขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว สิ่งนี้หมายความว่า คำอธิษฐานของหัวใจที่บังเกิดใหม่จะมีภาระใจเพื่อผู้อื่นมากขึ้นเรื่อยๆ และไม่แค่เพื่อตัวเองเท่านั้น และสิ่งนี้หมายความว่า เราควรฝึกอธิษฐานร่วมกับ ที่ประชุมคริสต์จักรของเรา เพื่อเราจะได้อธิษฐานต่อพระบิดาของเรา ร่วมกันอย่างแท้จริง

แน่นอนว่า พระธรรมสดุดีเป็นพระธรรมที่ดีสำหรับการอธิษฐาน แต่พระธรรมอื่นๆ ในพระคัมภีร์ก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำอธิษฐานของเปาโลเป็นแบบอย่างที่เราสมควรทำตาม

- ท่านอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานดวงตาฝ่ายวิญญาณให้ชาวเอเฟซัสมองเห็นมรดกที่เต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้จัดเตรียมไว้สำหรับธรรมิกชนของพระองค์ (เอเฟซัส 1:16-19)
- ท่านอธิษฐานขอให้ความรักของชาวฟิลิปปีจะทวียิ่งขึ้นพร้อมกับความรู้และวิจารณ์ญาณทุกด้าน เพื่อที่พวกเขาจะแสวงหาแต่สิ่งที่ประเสริฐและใช้ชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ (ฟิลิปปี 1:9-11)

- ท่านอธิษฐานขอให้ชาวโคโลสีเต็มเปี่ยมด้วยความรู้เรื่องพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อที่จะดำเนินชีวิตแห่งการประพฤติชอบ เป็นที่ขอบพระทัยของพระเจ้า และเจริญขึ้นในความรู้ถึงเรื่องพระเจ้า (โคโลสี 1:9-10)
- เปาโลยังได้สั่งให้คนอื่นๆ อธิษฐานเผื่องานประกาศของท่าน ด้วย (โคโลสี 4:3-4; 2 เธสะโลนิกา 3:1-2)

คริสตจักรของเราอธิษฐานแบบนี้หรือเปล่า? เราอธิษฐานส่วนตัวแบบนี้หรือเปล่า? ตัวอย่างแบบนี้มีอีกมากมาย และผมแนะนำให้ผู้อ่านไปหาอ่านหนังสือของ ดี. เอ. คาร์สัน ที่ชื่อว่า *Praying with Paul: A Call to Spiritual Reformation* (อธิษฐานกับเปาโล: การเรียกร้องการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณ) ซึ่งเป็นการนำให้เราได้ใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งว่า ความปรารถนาของเปาโลจะปรับเปลี่ยนความปรารถนาของเราได้อย่างไร

แน่นอนว่าเป็นเรื่องดีที่เราจะอธิษฐานเผื่อเรื่องปัญหาสุขภาพ เรื่องงาน และเรื่องการขายบ้าน แต่หัวใจที่เติบโตไปกับคำอธิษฐานที่ว่า “ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” จำเป็นต้องอธิษฐานเผื่อเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่าเรื่องเหล่านั้นมากมายนัก

การอธิษฐานด้วยพระวอนะของพระเจ้า หมายความว่า ผู้นำคริสตจักรจะต้องเตรียมคำอธิษฐานไว้ล่วงหน้า ไม่ใช่การให้ความสำคัญอย่างมากต่อแก่นสารด้านคุณงามความดีของแนวคิดแบบโรแมนติก (ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามพระคัมภีร์) คือ การปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติของ

อารมณ์และสถานการณ์ (โดยไม่ต้องมีการเตรียมพร้อม) พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทำงานในระหว่างที่เราเตรียมคำอธิษฐานของเราก่อนพิธีนมัสการได้อย่างมีประสิทธิภาพ พอๆ กับตอนที่พระองค์ทำงานตอนที่เรากำลังประชุมกัน ผมไม่ได้กำลังแนะนำว่าคนที่นำอธิษฐานต่อหน้าทีประชุมคริสต์จักรจำเป็นต้องเขียนคำอธิษฐานมาล่วงหน้าและอ่านมันต่อหน้าทีประชุม แต่ผมกำลังบอกว่า ผู้นำคริสต์จักรสามารถรับใช้สมาชิกได้โดยการใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงก่อนการประชุมนมัสการเพื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้า และคิดใคร่ครวญว่าจะอธิษฐานอย่างไรให้สอดคล้องกับประเด็นหลักหรือแบบแผนที่พระเจ้าให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก และจากนั้นก็อาจจะจดโน้ตไว้เล็กน้อย

ในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะคริสต์จักร เราควรทำอย่างสุดความสามารถเพื่อปรับจูนคำอธิษฐานของเราให้สอดคล้องกับรายการและแบบแผนที่พระคัมภีร์ให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก ผมเชื่อว่า เราสามารถทำได้ดี ในทุกครั้งที่มีโอกาสให้เราทำตามแบบแผนของภาษาแห่งพระวจนะของพระเจ้า

การอธิษฐานร่วมกัน-การเสริมสร้างชีวิต ผู้อื่นให้จำเริญขึ้น

นี่เป็นหลักการสุดท้ายที่เราควรให้ความสนใจเมื่อเราใคร่ครวญเกี่ยวกับการส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานของพระวจนะในคำอธิษฐานของ

ที่ประชุมคริสตจักร หลักการนี้มาจากเปาโลที่บอกว่า: “จงทำทุกสิ่งเพื่อให้พวกเขาจำเริญขึ้น” (1 โครินธ์ 14:26; และข้อ 4-5, 12, 17-19, 31, 40) โดยหลักการแล้วสิ่งนี้หมายความว่า คนๆ หนึ่งที่อธิษฐานต่อหน้าที่ประชุมกำลังอธิษฐานทั้งต่อพระเจ้า และ ต่อที่ประชุม จริงอยู่พระเจ้าเป็นผู้ฟังหลัก แต่ก็มีผู้ฟังรองด้วยเช่นกัน กล่าวโดยทั่วไปก็คือ ใครก็ตามที่ทำหน้าที่นำการอธิษฐานของที่ประชุม:

- ควรอธิษฐานโดยแทนตัวเองว่า “เราทั้งหลาย” ไม่ใช่ “ผม” ดังเช่นที่พระเยซูใช้ว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย...”
- ควรช่วยให้ที่ประชุมมีส่วนร่วมรับผิดชอบในชีวิตของกันและกัน (การสรรเสริญและการคร่ำครวญของกันและกัน) โดยระลึกว่า “ถ้าอวัยวะหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมทุกข์ด้วย” และ “ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมชื่นชมยินดีด้วย” (1 โครินธ์ 12:26); และ
- เป็นการสอนที่ประชุมให้อธิษฐานโดยการเสนอแบบอย่าง การอธิษฐานตามหลักพระคัมภีร์ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ลำดับความสำคัญ และแบบแผนของพระคัมภีร์ ผู้นำคริสตจักรควรส่งสอนคริสตจักร จากเดิมที่สนใจแต่เฉพาะเรื่องสุขภาพส่วนตัวฝ่ายเนื้อหนังให้หันมาสนใจเรื่องสุขภาพฝ่ายวิญญาณด้วย รวมถึงสนใจเกี่ยวกับสวัสดิภาพฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณของคนอื่นๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนบ้านที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน และคริสตจักรต่างๆ ทั้งใน

ท้องถิ่นและที่อื่นๆ ทั่วโลก ทั้งนี้ ดี. เอ. คาร์สัน ได้เขียนไว้ว่า มีสองสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อชีวิตการอธิษฐานของเขา คือ พระคัมภีร์ และผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณมากกว่าเขา

กล่าวโดยสรุปคือ จงหลอมรวมคริสต์จักรให้เป็นหนึ่งเดียวกันบนพื้นฐานของความปรารถนาดังต่อไปนี้ คือ “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”

สิ่งชีวิตสุขภาพคริสต์จักร

หากจะนำคำกล่าวของ เจ. ไอ. แพคเกอร์ มาปรับใช้ เราอาจจะกล่าวได้ว่า การอธิษฐานเป็นสิ่งชีวิตสุขภาพฝ่ายวิญญาณของคริสต์จักร ในแบบที่ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน เมื่อพินิจมัสการ 90 นาทีของวันอาทิตย์ ที่มีช่วงของการอธิษฐานน้อยกว่าห้านาที คุณสามารถบอกได้ว่าแท้จริงแล้วพวกเขาไว้วางใจใครกันแน่ เมื่อรายการคำอธิษฐานของคริสต์จักรส่วนใหญ่เต็มไปด้วยเรื่องสุขภาพร่างกาย คุณสามารถบอกได้ว่าแท้จริงแล้วคริสต์จักรนั้นๆ ให้คุณค่ากับสิ่งใด เมื่อคริสต์จักรไม่ได้ใช้เวลาในการสรรเสริญพระเจ้าถึงพระลักษณะของพระองค์อย่างตั้งใจและจดจ่อ นอกเหนือจากสิ่งอื่นๆ ที่พระองค์ทรงทำตามคำขอของเราแล้ว คุณจะเข้าใจได้อย่างไรว่าพระเจ้าของคริสต์จักรนั้นยิ่งใหญ่และมีอำนาจฤทธานุภาพจริงๆ หรือไม่

ในอีกด้านหนึ่ง คริสตจักรที่กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยพระวอนะของพระเจ้าจะมีเสียงของคำอธิษฐานที่สะท้อนพระวอนะของพระเจ้าออกมาโดยอัตโนมัติ คำแนะนำส่วนตัวของผมก็คือ ที่ประชุมคริสตจักรของเราควรอุทิศเวลาช่วงหนึ่งเป็นการเฉพาะสำหรับการสรรเสริญพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน แล้วก็เพิ่มเวลาสำหรับการอธิษฐานสารภาพบาป แล้วก็เพิ่มเวลาสำหรับการอธิษฐานขอบคุณพระเจ้า และเพิ่มเวลาสำหรับการอธิษฐานเผื่อคริสตจักรของตัวเอง เผื่อคริสตจักรอื่นๆ เผื่อเพื่อนบ้าน ใกล้เคียงและเผื่อเมืองของเรา เผื่อผู้มีอำนาจในทุกระดับ เผื่อคริสเตียนและคริสตจักรต่างๆ ทั่วโลก ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงพิธีนมัสการ 90 นาทีนั้นทำไมเราไม่ลองเพิ่มช่วงเวลาสำหรับการอธิษฐานสัก 4 ช่วงๆ 5-7 นาทีล่ะ?

นอกเหนือจากนั้น คำอธิษฐานส่วนตัวของบรรดามิชนทั้งหลายควรจะมีพระวอนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ประเด็นหลักของคำเทศนาในวันอาทิตย์ควรมีการนำไปใช้ในคำอธิษฐานที่โต๊ะอาหารมื้อเย็นของครอบครัว ในคำอธิษฐานของเพื่อนที่ช่วยกันรับผิดชอบดูแลชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของกันและกัน และในคำอธิษฐานข้างเตียงนอน ยิ่งไปกว่านั้นหน้าตาและรายชื่อของพี่น้องคนอื่นๆ ในบัญชีรายชื่อสมาชิกคริสตจักรจะต้องปรากฏอยู่ในคำอธิษฐานส่วนตัวของเรามากขึ้นด้วย

ที่คริสตจักรของผม เราหนุนใจสมาชิกให้อธิษฐานโดยตรงจากบัญชีรายชื่อสมาชิกคริสตจักร แล้วคุณจะทำอธิษฐานเผื่อคนที่คุณไม่รู้จักได้อย่างไร? จงอธิษฐานด้วยพระวอนะของพระเจ้า

บางหัวข้อที่อยู่ในรายการคำอธิษฐานของคริสต์จักรควรจะตอบสนองและเป็นประโยชน์สำหรับคนที่ไม่เป็นคริสเตียนด้วย อย่างเช่น การอธิษฐานเพื่อความเจ็บป่วย หรือชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของเพื่อนบ้านและเมืองของเรา

แต่รายการคำอธิษฐานของคริสต์จักรส่วนใหญ่ควรจะเป็นเรื่องที่แปลกประหลาด หรือแม้กระทั่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไร้สาระสำหรับคนที่ไม่เป็นคริสเตียน อย่างเช่น “โปรดอธิษฐานให้... ลูกๆ ของเราเพื่อวางใจในข่าวประเสริฐ ให้พวกเราซื่อสัตย์ในการประกาศข่าวประเสริฐ การสอนและการรับฟังพระวอแนะของพระเจ้า ให้คริสต์จักรในละแวกเดียวกันเจริญเติบโตขึ้น ให้คริสต์จักรต่างๆ ในอีกซีกโลกหนึ่งเจริญเติบโตขึ้น ให้พระเจ้าเปลี่ยนและทำให้เรามีความเสียสละในเรื่องเงินและเวลาของเรา ให้พวกเราเติบโตอยู่ในวัฒนธรรมของความซื่อสัตย์โปร่งใสและสามารถตรวจสอบชีวิตของกันและกันได้ ให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันท่ามกลางความแตกต่างทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และขอร้องระหว่างวัย และให้สมาชิกของเราซื่อสัตย์ในการประกาศข่าวประเสริฐ

เหล่านี้เป็นรายการคำอธิษฐานที่คนที่ไม่เป็นคริสเตียนอาจจะได้ยินแล้วพูดว่า “อะไรนะ? ฉันไม่เห็นสนใจเรื่องพวกนี้เลย!” อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นภาพของคริสต์จักรแห่งการอธิษฐานที่น่ายกล่องสรรเสริญ คนของพระเจ้าปรารถนาในสิ่งที่พระเจ้าปรารถนา เมื่อคุณได้เห็นการอธิษฐานแบบนี้ คุณสามารถแน่ใจได้ว่าคำอธิษฐานเพื่อคนอื่นๆ กำลังจะได้รับคำตอบจากสิ่งที่คุณกำลังจดจ่อและให้ความสำคัญ

หนังสือแนะนำ

Carson, D. A. *Praying with Paul: A Call to Spiritual Reformation*.

Downers Grove, Ill.: Intervarsity, 1992

Miller, Paul. *A Praying Life*. Colorado Springs: NavPress, 2009.

Sproul, R. C. *The Prayer of the Lord*. Lake Mary, Fla.: Reformation Trust, 2009.

Tautges, Paul. *Teach Them to Pray: Cultivating God-Dependency in Your Church*. Leominster, UK: Day One, 2009.

10

คริสต์จักร สร้างสาวก

ความสัมพันธ์ต่างๆ ในคริสต์จักรบางครั้งมันเป็นเรื่องยาก ใช่หรือไม่? บางครั้งมันอาจจะขรุขระและนำพาคุณไปสู่สถานการณ์ต่างๆ ที่ยุ่งยาก และซับซ้อน และบ่อยครั้งมันอาจจะทำให้งานพันธกิจของคุณไม่เกิดผล เป็นระยะเวลายาวนาน

ลองพิจารณาดูว่าบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อนสองคนที่ห่วงใยชีวิตฝ่ายวิญญาณของกันและกันนี้เป็นอย่างไร:

“ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าเป็นยังไงบ้าง?”

“น้องชาย คนที่เป็นคริสเตียนเราไม่ควรทำแบบนั้นนะ”

“ผมก็กำลังต่อสู้กับบาปในเรื่องนั้นเหมือนกัน”

“ผมไม่แน่ใจว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่”

“คุณต้องกลับใจใหม่นะ”

“ใช่ นั่นมันเป็นเส้นทางที่ยาก”

“ผมเสียใจอย่างมากที่คุณกำลังประสบกับปัญหานี้”

“มันเกิดขึ้นอีกแล้วหรือ?!”

“อดทนรอเวลาของพระเจ้าล่ะ”

ในทางตรงกันข้าม ในขณะที่กิจกรรมและโปรแกรมต่างๆ มันทำให้เรารู้สึกกระฉับกระเฉงและปลอดโปร่ง ไข้แล้ว แม้จะมีงานหนักมากมายในการวางแผนกิจกรรม คุณจะต้องโทรศัพท์หาใครบางคน คุณจะต้องพิมพ์ใบปลิว คุณจะต้องทำงานดึกดื่นในบางคืน แต่หลังจากนั้น ผู้คนก็จะมาร่วมงาน ผู้คนจะมีเวลาที่ดีสนุกสนานกับกิจกรรม เสร็จแล้วก็เดินมาขอบคุณคุณเบาๆ แล้วทุกอย่างก็จบลง

การสร้างคริสตจักรโดยพึ่งพากิจกรรมและโปรแกรมต่างๆ เป็นเหมือนการใส่รองเท้าสเก็ตน้ำแข็งร้อนไปมาบนพื้นน้ำแข็งที่เย็นสบาย การสร้างคริสตจักรโดยพึ่งพาการสร้างความสัมพันธ์เป็นเหมือนการเดินเหยียบหมากฝรั่งหลายๆ ชิ้นในวันที่อากาศร้อนอบอ้าว

นั่นคงเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นเรื่องง่ายเหลือเกินที่จะคิดถึงงานของคริสตจักรท้องถิ่นในลักษณะของโปรแกรมและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งง่ายในการวัดผลประเมินผล และทำให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม

แน่นอน เรารู้ว่าพระเยซูทำพันธกิจของพระองค์ที่ไหน รวมถึงเปาโลและอัครทูตคนอื่นๆ ด้วย พวกเขาทำพันธกิจในบริบทของการสร้างความสัมพันธ์รูปแบบต่างๆ ซึ่งมีผู้คนมากมาย มีปัญหามากมาย มีอุปสรรคมากมาย หน้าที่ยังเกิดผลอย่างเชื่องช้าๆ

เราได้อภิปรายกันเกี่ยวกับการทำให้คริสตจักรมีพระวณะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางที่เริ่มต้นจากบนธรรมาสน์ ในการร้องเพลงและดนตรี และในการอธิษฐาน แต่ความสัมพันธ์คือจุดที่ทำให้เรื่องราวทั้งหมดจบลงสมบูรณ์แบบ สมาชิกของคริสตจักรจะต้องให้ทุกความสัมพันธ์มีพระวณะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง หลายสิ่งหลายอย่างอาจไม่ราบรื่น แต่การงานแห่งการลงโปรแกรมใหม่ของพระวณะของพระเจ้าจะเปลี่ยนธรรมชาติของความสัมพันธ์ภายในคริสตจักรที่นำมาซึ่งความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกัน บรรดาสมาชิกแต่ละคนจะเริ่มปรารถนาสิ่งที่ดีมากกว่าเดิม บริสุทธิมากกว่าเดิม พวกเขาเริ่มสนทนาปราศรัยต่อกัน และกันแตกต่างไปจากเดิม พวกเขาจะรับใช้ซึ่งกันและกันในการเชื่อฟังและทำตามพระวณะของพระเจ้า

บางครั้งพระวณะของพระเจ้าทำการสร้างความสัมพันธ์ที่ไม่เคยมีมาก่อนให้เกิดขึ้น บางครั้งพระวณะของพระเจ้าปฏิรูปและปรับแต่งความสัมพันธ์เดิมที่มีอยู่แล้ว แต่ความสัมพันธ์ทั้งหมดนี้จะเริ่มต้น *ดำเนินไป* ด้วยกันตามพระวณะของพระเจ้า นี่คือหัวใจของการสร้างสาวก คือ การช่วยเหลือคนอื่นๆ ให้เชื่อฟังและทำตามพระวณะของพระเจ้า

ในบทนี้เราจะพิจารณาถึงแรงสนับสนุนของพระวณะของพระเจ้าที่ทำงานอยู่ในความเป็นสมาชิกของคริสตจักร และในการสร้างสาวก และสุดท้าย ใน 2 หัวข้อย่อยของการสร้างสาวก คือ การให้คำปรึกษาและการฝึกวินัย

ความเป็นสมาชิกคริสตจักร

ก่อนหน้านี้ผมได้กล่าวไว้ว่า สมาชิกคริสตจักรควรให้ทุกความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีพระวอของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ทำไมผมถึงใช้คำว่า “สมาชิกคริสตจักร” และไม่ใช่แค่คำว่า “คริสเตียน”?

ผมสามารถพูดว่าคริสเตียนทั้งหมดก็ได้ คริสเตียนทุกคนควรจะยอมให้พระวอของพระเจ้ากำหนดนิยามความสัมพันธ์ทั้งหมดของพวกเขา แต่ผมเลือกจะใช้คำว่า สมาชิกคริสตจักร เพราะว่าชีวิตคริสเตียนธรรมดาโดยทั่วไป อย่างน้อย ก็ตามที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์นั้นดำเนินไปโดยมีความเป็นหนึ่งเดียวกันกับคริสตจักรท้องถิ่นเป็นหลัก โดยผ่านทางพิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท คริสตจักรท้องถิ่นยอมรับอย่างเปิดเผยต่อการปฏิญาณความเชื่อของเราในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูยืนยันการประกาศหลักความเชื่อของเปโตร เมื่อเปโตรยอมรับว่าพระเยซูเป็น “พระคริสต์” (มัทธิว 16:16) พระเยซูกล่าวกับเปโตรว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ไว้บนเปโตรและคนเช่นเปโตรที่ยอมรับอย่างถูกต้องว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ (ข้อ 17-19)

ดังนั้น บทบาทหน้าที่แรกของความเป็นสมาชิกคริสตจักรก็คือการยอมรับอย่างเปิดเผยต่อการประกาศหลักข้อเชื่อของเราในพระวอแห่งข่าวประเสริฐ เรากลายเป็นคริสเตียนก็โดยยอมรับด้วยปากของเราว่า “พระเยซูเป็นพระเจ้า” หรือ “พระคริสต์” และเข้าใจว่าสถานะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ได้รับการสถาปนาผ่านการตายที่พระบิดาพอพระทัยและการเป็นขึ้นจากตายอย่างผู้มีชัยชนะ (ตัวอย่างเช่น ยอห์น

20:31; กิจการ 17:3; โรม 10:9; 1 โครินธ์ 12:3 ฯลฯ) แต่ในขณะเดียวกัน พระคริสต์ได้ประทานสิทธิอำนาจให้แก่คริสตจักรท้องถิ่นในการเป็นพยานและการประกาศหลักความเชื่อของเราต่อโลกภายนอกอย่างเปิดเผย เช่นเดียวกับการที่โฆเซกทำเนียบชาวได้รับมอบสิทธิอำนาจเป็นการเฉพาะให้กล่าวคำแถลงการณ์ว่า “ใช่แล้ว ประธานาธิบดีได้กล่าวเช่นนั้น” หรือ “ไม่ใช่ ท่านไม่ได้กล่าวเช่นนั้น” นี่คือสิ่งที่คริสตจักรท้องถิ่นกระทำผ่านทางพิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท

บทบาทหน้าที่ประการที่สองของความเป็นสมาชิกคริสตจักร คือ การกำกับดูแลการสร้างสาวกเพื่อพระคริสต์ของเราในขณะที่เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ในฐานะสมาชิกคริสตจักร เราเป็นพยานรับรองและดำเนินการกำกับดูแลการสร้างสาวกของกันและกัน เหมือนกับสหกรณ์แห่งความรอด เราทำเช่นนี้เพื่อปลูกเร้าหัวใจของกันและกันให้มีความรักและทำความดี และเราทำเช่นนี้ในกรณีที่มีการประกาศและการเป็นพยานในหลักความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าของสมาชิกคริสตจักรบางคน เริ่มอ่อนแอและไม่น่าเชื่อถืออีกต่อไป ซึ่งกรณีหลังนี้นำไปสู่การลงวินัยของคริสตจักร ซึ่งผมจะกล่าวถึงต่อไปหลังจากนี้

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูไม่ได้รับพวกเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์เมื่อเราับเชื่อแล้วปล่อยให้เราดูแลตัวเอง ไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่พระองค์นำเราไปวางไว้ในที่ประชุมคริสตจักรท้องถิ่นที่อบรมสั่งสอนและดูแลเราในฐานะคริสเตียน ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งคือ เจ้าของทิมก็ฟา ซึ่งก็คือ พระเยซู ได้ว่าจ้างและจ่ายเงินให้กับผู้เล่น แต่เจ้าของทิมบอกให้ผู้เล่นรายงานตัวและขึ้นตรงต่อโค้ชหรือผู้ฝึกสอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการ

ฝึกซ้อมและบัญชาการในการแข่งขัน นี่คือนิยามหน้าที่ของคริสตจักรท้องถิ่น เพราะฉะนั้นสมาชิกคริสตจักรจะต้องอยู่ภายใต้การดูแลและเชื่อฟังผู้ฝึกสอนซึ่งมีหน้าที่ในการรวบรวมและกำกับดูแลสมาชิกคริสตจักรทุกคน

บทบาทหน้าที่ประการที่สามของความเป็นสมาชิกคริสตจักร คือ การสถาปนากลุ่มคนที่พระเยซูสามารถมอบหมายให้ทำพันธกิจแห่งพระวอได้ พระเยซูมีความตั้งใจอย่างชัดเจนในการมอบของประทานในการเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์แก่ *บางคน* (เอเฟซัส 4:11) และพระองค์ตั้งใจให้ *บางคน* ที่ว่านั้นยอมจำนนและเป็นแบบอย่างตามคำสอนของพวกเขา (ฮีบรู 3:7, 17) บางคนที่ว่านั้น หมายถึงใคร? หมายถึงสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งมีพระพรพิเศษพ่วงติดไปกับคนเหล่านั้นที่ได้รับของประทานให้เป็นผู้สอนพระวอของพระเจ้าด้วย และความ เป็นสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นสามารถช่วยสร้างโอกาสสำหรับพระพรดังกล่าวนี้โดยการเชื่อฟังและยอมจำนนต่อศิษยาภิบาล และแม้กระทั่งโดยการสนับสนุนด้านการเงินแก่พวกเขา (1 โครินธ์ 9:11-14; และมัทธิว 10:10; กาลาเทีย 6:6; 1 ทิโมธี 5:17-18)

ดังนั้น ภายใต้วิถีทางที่ปกติธรรมดาของชีวิตคริสเตียน พระวอของพระเจ้าทำงานท่ามกลางเหล่าสมาชิกคริสตจักร ผู้ซึ่งได้ผูกพันอัตลักษณ์และความเป็นตัวตนของตัวเองอย่างเปิดเผยและเป็นทางการเข้ากับพระวอของพระเจ้าซึ่งบังเกิดเป็นมนุษย์

ความเป็นสมาชิกคริสตจักรเป็นอย่างไรในทางปฏิบัติ? ประเด็นนี้เราเข้าสู่หัวข้อเรื่อง การสร้างสาวก

การสร้างสาวก

ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งภรรยาของผมวางสตรอบเออร์รี่ที่หั่นแล้วไว้บนโต๊ะตรงเก้าอี้สำหรับเด็กของลูกสาวของเราซึ่งตอนนั้นเธอมีอายุหนึ่งขวบแล้วภรรยาของผมก็พูดว่า “นี่ไง มาเดลิ้น: สตรอว์เบอร์รี่!” หลังจากนั้นแค่ประเดี๋ยวเดียว เติมมาลูกสาวอายุสี่ขวบของเราก็เลียนแบบคำพูดของแม่ด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกันว่า “นี่ไง มาเดลิ้น: สตรอว์เบอร์รี่!” และเธอก็ทำตามทางแบบเดียวกันแม้กระทั่งการวางสตรอว์เบอร์รี่ลงบนโต๊ะตรงเก้าอี้เด็กตัวนั้น

ทำไมลูกสาวอายุสี่ขวบของผมถึงทำตามแบบนั้น? ก็เพราะว่าเธอถูกสร้างโดยพระเจ้าให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถสะท้อนภาพบางอย่างได้ ดังนั้น เธอจึงเลียนแบบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัว เริ่มตั้งแต่น้ำเสียงของแม่ของเธอไปจนถึงกิริยาท่าทางของเพื่อนๆ ของเธอ รวมทั้งการหมุนตัวของเจ้าหญิงในภาพยนตร์ที่ชอบ เหนือสิ่งอื่นใด เธอสะท้อนภาพของสิ่งที่เธอรัก ที่น่าอัศจรรย์ก็คือ เธอรักแม่ของเธอ ดังนั้น เธอจึงทำตัวเหมือนแม่ของเธอมากขึ้นเรื่อยๆ

แน่นอนว่าลูกสาวของผมถูกสร้างเหมือนกับลูกชายและลูกสาวทุกคนของอาดัม เราทุกคนเป็นเครื่องสะท้อนภาพของอะไรบางอย่าง เราเรียนรู้โดยการเลียนแบบ: เราเลียนแบบสิ่งที่เรารัก และจากนั้นเรากลายเป็นเหมือนกับสิ่งเหล่านั้นและสะท้อนภาพของสิ่งเหล่านั้น นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเพื่อนๆ และคนในชุมชนต่างๆ ถึงได้ทำตัวคล้ายคลึงกัน พวกเขารักและมีความสุขจากการได้รับการยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งของ

กลุ่ม ดังนั้น พวกเขาจึงเริ่มฟังเพลงเหมือนกัน กัน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่เหมือนกัน กัน เลียนแบบวิธีการพูดของกันและกัน มีชุดของมาตรฐานทางศีลธรรมคล้ายๆ กัน ฯลฯ เหล่านี้คือธรรมชาติของวัฒนธรรมของมนุษย์

พระเจ้าสร้างเรามาแบบนี้ ชาวร้ายก็คือว่า นับตั้งแต่การล้มลงในความบาป เราเริ่มเลียนแบบมนุษย์ด้วยกันเองแทนการเลียนแบบพระเจ้า แต่ชาวดีก็คือ โดยการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้า ตอนนี้เราสามารถมองเห็นมนุษย์ผู้หนึ่งที่สะท้อนลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า (โคโลสี 1:15; ฮีบรู 1:3) พระบิดาเป็นเช่นไร พระบุตรก็เป็นเช่นนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น คริสตจักรกำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นภาพสะท้อนของพระบุตร (โรม 8:29; 1 โครินธ์ 15:49; 2 โครินธ์ 3:18) พระบิดาเป็นเช่นไร ลูกทุกคนก็เป็นเช่นนั้น

บนพื้นฐานของหลักการข้างต้น ผมขอเสนอคำแถลงการณ์เบื้องต้น 3 ประการเกี่ยวกับการสร้างสาวกในคริสตจักร

ประการแรก การสร้างสาวกจะทำงานอย่างเกิดผลผ่านทางความสัมพันธ์ การอบรมสั่งสอน และการทำตามแบบอย่าง เปาโลแสดงให้เห็นว่า การสร้างสาวกนั้นทำอย่างไร เมื่อท่านเขียนว่า “ท่านทั้งหลายจงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำตามแบบอย่างของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1; รวมถึง 1 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 5:1; ฟิลิปปี 3:17; 1 เธสะโลนิกา 1:6, บทที่ 2:14; 2 เธสะโลนิกา 3:7, 9; ฮีบรู 6:12, บทที่ 13:7; 3 ยอห์น บทที่ 11) ท่านได้สอนคริสตจักรเมืองโครินธ์ด้วยพระธรรมสิบบท และจากนั้นก็ชี้ให้พวกเขาทำตามแบบอย่างของท่าน

เช่นเดียวกัน พวกเราต้องการฟังคนที่สอนพระวจนะของพระเจ้าให้กับเรา และจากนั้นเราต้องการจะเลียนแบบชีวิตของพวกเขา แน่แน่นอนว่าเราทำทุกอย่างนี้เพราะพระคริสต์และคนของพระองค์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในบรรดาสิ่งที่เราชื่นชอบ

ความสัมพันธ์ การอบรมสั่งสอน และการทำตามแบบอย่าง

ในชีวิตของผม กระบวนการนี้เริ่มต้นที่คฤหาสน์ของผม คุณพ่อของผมได้สอนผมและเป็นแบบอย่างของความเห็นอกเห็นใจและการให้อภัยของพระเจ้าให้กับผม เมื่อผมเติบโตขึ้น ผู้ชายคนอื่นๆ ได้สานต่อกระบวนการนี้โดยการสอนผมว่าพระคริสต์เป็นเช่นไร เจฟได้สอนผมและเป็นแบบอย่างของความรักของพระคริสต์สำหรับผู้ที่ยกย่อง มารค์ได้อธิบายและสะท้อนภาพการอุทิศตัวของพระบุตรต่อพระวจนะของพระบิดา แดนได้แสดงตัวอย่างของความอดทนของพระคริสต์ ซิบเป็นแบบอย่างของการดูแลผู้อื่นอย่างสุภาพอ่อนโยน ผมสามารถพูดต่อไปได้เรื่อยๆ อย่างไม่จบสิ้น: ทอม บรูซ ฌอน สตีฟ เฮอร์ิค แมทธิ ธาปีไท ไมเคิล และคนอื่นๆ ที่สอนผมและเป็นแบบอย่างทุกๆ อย่างที่เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ให้กับผม

คนเหล่านี้คือผู้สร้างผมให้เป็นสาวก ผมรักพวกเขา ด้วยเหตุนี้หัวใจของผมจึงถูกดึงดูดให้เลียนแบบชีวิตและหลักคำสอนของพวกเขา ผมปรารถนาที่จะใช้เวลาอยู่กับพวกเขา ผมไว้วางใจพวกเขา และพยายามในทุกโอกาสที่จะถ่อมใจของตัวเองต่อหน้าถ้อยคำและแบบอย่างของพวกเขา ผมเปิดใจยอมรับคำแนะนำสั่งสอนและคำตักเตือนของพวกเขา

ในทางกลับกัน ผมก็พยายามเปิดเผยชีวิตของผมต่อคนที่อ่อนวัยกว่าผมในทางความเชื่อ การสร้างสาวกให้กับคนที่อ่อนวัยกว่าในทางความเชื่อ หมายถึง การเปิดเผยให้พวกเขาเห็นชีวิตแต่งงานของผม การเลี้ยงดูลูกๆ ของผม การเป็นผู้ปกครองคริสตจักร การประกาศข่าวประเสริฐ และการต่อสู้กับความบาปของผม ในขณะเดียวกันผมก็ใช้เวลาพูดคุยกับพวกเขาถึงเหตุผลเบื้องหลังของสิ่งต่างๆ ที่ผมทำด้วย

เย็นวันหนึ่ง มีหนุ่มโสดสองคนจากคริสตจักรของผมมาทานอาหารเย็นกับครอบครัวของผม ลูกสาวคนหนึ่งของผมกำลังทำหน้าบึ้งและทำให้ผมรู้สึกอยากจะลงโทษเธอ แต่ในตอนนั้นผมก็ถูกคิดได้ว่า นอกเหนือจากความจริงที่ว่าผมไม่ควรลงโทษลูกสาวของผมเพื่อเห็นแก่ตัวเธอเองและเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ผมควรจะแสดงความอดทนและความสุภาพอ่อนโยนเพื่อเห็นแก่ชายหนุ่มสองคนนั้น พวกเขามีพ่อซึ่งไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีนัก และด้วยเหตุผลเหล่านั้น พระเจ้าจึงตั้งใจให้ผมเป็นแบบอย่างของพ่อที่ซื่อสัตย์ให้กับพวกเขา

ประการที่สอง การสร้างสาวกยอมรับความแตกต่าง แม้ว่าการสร้างสาวกจะทำงานผ่านการเชื่อฟังทำตามคำสอนหรือการทำตามแบบอย่าง ขณะเดียวกัน การสร้างสาวกก็ทำงานผ่านการเปิดเผยและยอมรับความแตกต่างของกันและกันด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่นและของประทานที่เราได้รับมาอย่างแตกต่างกัน

เปาโลเขียนไว้ว่า “ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน? ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน? แต่พระเจ้าทรง

ตั้งอวัยวะแต่ละอวัยวะไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์”
(1 โครินธ์ 12:17-18)

ในทางเดียวกัน อาจารย์เปโตรเขียนไว้ว่า “ตามที่แต่ละคนได้รับของประทาน ก็ให้ใช้ของประทานนั้นปรนนิบัติกันและกัน ดังเช่นผู้รับมอบฉันทะที่ดีเกี่ยวกับพระคุณนานาประการของพระเจ้า” (1 เปโตร 4:10)

การทรงเรียกแห่งการสร้างสาวก คือ การเรียกให้ติดตามและทำตามแบบอย่าง ไม่ใช่การเรียกที่ให้เกิดความแตกต่างเอาไว้ แต่ตรงกันข้าม การสร้างสาวกทำให้คุณลักษณะที่ได้รับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดดเด่นขึ้นมา และเรียกร้องให้ทุกคนใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะและของประทานอันโดดเด่นเหล่านั้นเพื่อเป้าหมายเดียวกัน คือ เพื่อรับใช้พระกายเดียวกันของพระคริสต์

ผมไม่ได้มีลักษณะนิสัยเหมือนกันทุกอย่างกับผู้ชายคนอื่นๆ ที่ผมได้เอ่ยชื่อไปข้างต้น ความงดงามของคริสตจักรก็คือ ผมสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูอย่างละเอียดอย่างละเอียดจากคนแต่ละคน ผมจึงได้ประโยชน์จากคนเหล่านั้นทุกคนในการเรียนรู้และฝึกฝนใช้ของประทานต่างๆ ที่พระวิญญาณได้มอบให้กับผม สิ่งนี้นำเราเข้าสู่ประเด็นที่สาม

ประการที่สาม การสร้างสาวกเกิดขึ้นทั่วทั้งคริสตจักร คริสเตียนเหล่านั้นที่รักษาระยะห่างจากคริสตจักรท้องถิ่นถือว่าเป็นคนอนาถา พวกเขาพรากโอกาสของตัวเองไปจากการได้เรียนรู้เกี่ยวกับบุคคลที่ตัวเองบอกว่ารัก คือ พระเยซู และเอาตัวเองออกไปจากใบหน้าทั้งหลาย

ของพี่น้องสมาชิกคริสตจักร ทั้งคนที่สูงอายุและคนหนุ่มสาว รสเค็มและหวาน

ผมขอใช้เวลาสักครู่เพื่อมองไปรอบๆ ห้องประชุมที่คริสตจักรของผมเอง ที่ตรงนั้น ผมมองเห็นลี เธอทำให้ผมคิดถึงการรับใช้แบบเจียบๆ ด้วยความถ่อมใจของพระคริสต์ และจากนั้นก็พบกับสก็อต ผู้ที่คอยระมัดระวังอย่างมากเพื่อไม่ให้ลูกแกะของพระคริสต์ล้มลงในความบาป ตรงนั้นก็พบกับแม็กซีน ผู้ที่สอนผมเกี่ยวกับความมานะบากบั่นของพระเยซูคริสต์ คุณคงเข้าใจแล้วว่าการสร้างสาวกไม่ได้เป็นแค่เรื่องราวระหว่างผู้ชายที่สูงวัยกว่ากับผู้ชายที่อ่อนวัยกว่า หรือเรื่องราวของผู้หญิงที่สูงวัยกว่ากับผู้หญิงที่อ่อนวัยกว่า แม่ว่านั้นจะเป็นพื้นฐานของการเริ่มต้นสมาชิกทุกคนของคริสตจักรขาดพระกายไม่ได้ “และตาก็ไม่สามารถพูดกับมือว่า ‘ฉันไม่ต้องการเธอ’ หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า ‘ฉันไม่ต้องการเธอ’” (1 โครินธ์ 12:21)

ผมจำได้เกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งที่คริสตจักรของผม เธอมีปัญหาเรื่องชีวิตแต่งงาน ผู้ปกครองคริสตจักรหลายคนได้พยายามหนุนใจเธอ แต่ดูเหมือนเธอจะต่อต้านถ้อยคำหนุนใจเหล่านั้น หลังจากนั้นในวันหนึ่งมีผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งมีปัญหาชีวิตแต่งงานเหมือนกัน เธอได้เล่าเกี่ยวกับการปลอบประโลมใจที่เธอได้พบภายใต้สิทธิอำนาจแห่งการครอบครองและความรักของพระเจ้า ด้วยเหตุผลที่ไม่สามารถรู้ได้ คำพยานของผู้หญิงคนที่สองสามารถหนุนใจผู้หญิงคนแรกได้มากกว่าที่ศิษยาภิบาลคนใดจะสามารถทำได้ นั่นคือภาพของสมาชิกคริสตจักรทั้งคริสตจักรที่จำเป็นต้องมีกันและกัน เราจำเป็นต้องมีอวัยวะของร่างกายครบทุกอวัยวะ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ พระวณะของพระเจ้าทรงนำและคริสตจักรเชื่อฟังและติดตามเช่นเดียวกับที่เราช่วยเหลือกันและกันให้เชื่อฟังและติดตามพระเยซูคริสต์:

ดังนั้นจงละทิ้งความเท็จ “ให้พวกท่านแต่ละคนพูดความจริงกับเพื่อนบ้านของตน” เพราะเราต่างเป็นอวัยวะของกันและกัน (เอเฟซัส 4:25)

อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากของท่านทั้งหลาย แต่จงกล่าวคำดีๆ ที่เสริมสร้างและที่เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน (เอเฟซัส 4:29)

แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดี้อื่นไป เพราะการล่อลวงของบาป (ฮีบรู 3:13)

การให้คำปรึกษา: การสร้างสาวกในกรณีที่ยากกว่าปกติ

จากมุมมองตามพระคัมภีร์ ผมมองไม่เห็นเหตุจำเป็นที่จะต้องแยกการให้คำปรึกษาออกจากการสร้างสาวก ทั้งสองอย่างนี้เป็นเรื่อง

เดียวกัน นั่นคือ การช่วยพี่น้องชายหญิงในคริสตจักรของเราให้ติดตามพระคริสต์ด้วยการอ้าแขนรับพระวอแนะแห่งข่าวประเสริฐของพระองค์

ความแตกต่างอยู่ตรงที่การให้ความสำคัญ และ (โดยปกติแล้ว) เน้นเฉพาะบางประเด็น ลักษณะและความลึกของบาปหรือการต่อสู้ในบางเรื่องที่เกี่ยวข้องการเฝ้าระวังรักษาที่เข้มงวดกว่าปกติ ในกรณีดังกล่าว การให้คำปรึกษาจึงเป็นหมวดย่อยของการสร้างสาวก เราอาจเรียกมันว่า “การสร้างสาวกในกรณีที่ยากกว่าปกติ” ซึ่งทำให้ผมคิดถึงพระธรรมบางตอนต่อไปนี้:

และจงมีใจเมตตาคนที่ยังสงสัยอยู่ จงช่วยคนให้รอดด้วยการดูดเขาออกจากไฟ และจงเมตตาผู้อื่นด้วยความยำเกรงพระเจ้า และจงรังเกียจแม้แต่เสื้อผ้าที่เปื้อนอะเปื้อนด้วยกายที่เป็นมลทิน (ยูดา 22-23)

พี่น้องทั้งหลาย แม้จับใครที่ละเมิดประการใดได้ พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับตั้งตัวใหม่ (กาลาเทีย 6:1)

ดูเหมือนว่าทั้งยูดาและเปาโลกำลังพูดถึงการต่อสู้ที่เกี่ยวข้องความใส่ใจเป็นพิเศษ

แต่นั้นไม่ได้หมายถึงการเอาใจใส่สังคมภายนอกคริสตจักรท้องถิ่น ผมเชื่อว่า การให้คำปรึกษา เป็นเรื่องเดียวกับการสร้างสาวก

และควรจะเกิดขึ้นภายในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่น มีเหตุผลสนับสนุนหลายประการดังนี้ *ประการแรก* การจัดให้มีการให้คำปรึกษาในคริสตจักร หมายความว่า การมอบการให้คำปรึกษาให้อยู่ในมือของผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาล ที่รับผิดชอบในการ “ดูแลรักษาจิตวิญญาณของพวกท่าน” และเป็นคนที่ “ต้องถวายเป็นงาน” (ฮีบรู 13:17) พระเจ้าไม่ได้มอบหน้าที่เหล่านี้ให้แก่ผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นบุคคลภายนอกคริสตจักร นอกจากนี้แล้ว ความรักของศิษยาภิบาลที่มีต่อผู้ขอรับคำปรึกษาย่อมจะมีมากกว่าผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นบุคคลภายนอกคริสตจักรหลายเท่าตัวนัก

ถึงตอนนี้ อาจมีบางครั้งที่ศิษยาภิบาลอาจจะคิดว่าตัวเองมีศักยภาพไม่เพียงพอจึงตัดสินใจเชิญนักจิตวิทยาผู้ให้คำปรึกษาจากภายนอกมาช่วยงาน แต่ศิษยาภิบาลยังต้องเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการให้คำปรึกษาอยู่เสมอ นั่นเป็นงานของเขา

แน่นอนว่า คริสตจักรส่วนใหญ่มีคนที่ต้องการคำปรึกษามากกว่าที่ผู้ปกครองคริสตจักรจะสามารถตอบสนองได้ และสิ่งนี้นำเราไปสู่ข้อดีประการที่สองของการให้คำปรึกษาในคริสตจักร คือ การเรียกร้องให้ผู้ผู้นำ “เตรียมธรรมิกชนสำหรับงานรับใช้” โดยการฝึกอบรมให้สมาชิก “พูดความจริงด้วยความรัก” ต่อกันและกัน (เอเฟซัส 4:12, 15) การให้คำปรึกษาในคริสตจักรเรียกร้องให้ผู้ผู้นำฝึกฝนสมาชิกให้เป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่กันและกัน ซึ่งในทางกลับกันจะทำให้ทั้งคริสตจักรเติบโตขึ้นในความเป็นหนึ่งเดียวกันทางความเชื่อ ความเป็นผู้ใหญ่ ความรัก และความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (ข้อ 13-16) แน่นอนว่า

สมมติฐานหลักของผมในที่นี้คือ เครื่องมือที่มีประโยชน์มากที่สุดในการให้คำปรึกษาคือข่าวประเสริฐและพระวจนะของพระเจ้า และเครื่องมือนี้อยู่ในความครอบครองของสมาชิกคริสตจักรทุกคนอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องมีวุฒิการศึกษา

ประการที่สาม การให้คำปรึกษาในคริสต์จักรหมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาและผู้ขอรับคำปรึกษานั่งอยู่ภายใต้พันธกิจแห่งพระวจนะเดียวกัน ร้องเพลงเดียวกัน ร่วมในงานรับใช้เดียวกัน และเดินอยู่ท่ามกลางเพื่อนฝูงและคนในครอบครัวเดียวกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ให้คำปรึกษามีช่องทางหลากหลายในการเข้าถึงชีวิตของผู้ขอรับคำปรึกษา เขาจะไม่จำกัดตัวเองอยู่กับสิ่งที่ผู้ขอรับคำปรึกษาเล่าให้ฟังระหว่างการนัดพบกันเท่านั้น เขารู้ว่าผู้ขอรับคำปรึกษากำลังได้รับการสอนเรื่องอะไรบ้าง และเขาสามารถเชิญชวนสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ ให้มาช่วยด้วย (“คุณจะขัดข้องอะไรไหมถ้าจะไปทานมื้อเที่ยงกับจิม? เขายินดีจะเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สอนเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้คุณฟัง”) จำได้ใช่ไหมว่าการสร้างสาวกจะทำงานอย่างเกิดผลผ่านทางความสัมพันธ์ การสั่งสอน และการทำตามแบบอย่าง การส่งต่อผู้ที่มีปัญหาชีวิตให้ไปรับคำปรึกษาจากบุคคลภายนอกคริสตจักรอาจมีประโยชน์ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วการนัดพบแบบส่วนตัวกับคนที่ไม่ได้รู้จักกันในเวลา 45 นาทีกับผู้ให้คำปรึกษาจากภายนอกมักจะทำให้ความสัมพันธ์และการทำตามแบบอย่างหายไปจากสมการดังกล่าวนี้

การนำพันธกิจการให้คำปรึกษากลับมาใช้ในคริสต์จักรท้องถิ่นเรียกร้องให้ผู้นำคริสตจักร: (1) ปลุกฝังวัฒนธรรมแห่งการสร้างสาวกที่

สมาชิกคริสตจักรได้ช่วยเสริมสร้างชีวิตซึ่งกันและกัน และ (2) ฝึกอบรมสมาชิกคริสตจักรให้ดูแลเอาใจใส่กันและกันในเรื่องที่จัดการยากกว่าปกติ

การลงวินัย: การสร้างสาวกในกรณีที่ยากที่สุด

การสร้างสาวก หมายถึงรวมถึงการแก้ไขความบาป ความจริงแล้ว การลงวินัยต่อความบาปมีส่วนสำคัญต่อการสร้างสาวก หากสังเกตจะเห็นว่า คำว่า “การสร้างสาวก” (discipleship) และคำว่า “การฝึกวินัย” (discipline) มีรากศัพท์มาจากคำเดียวกัน ครูสอนคณิตศาสตร์ไม่ได้ทำเพียงแค่นักเรียนว่า “นี่นะ ทำตามแบบอย่างครูนะ” แต่เขาจะตรวจเช็คและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนด้วย ชีวิตคริสเตียนในคริสตจักรก็เป็นเช่นนั้น

การลงวินัยของคริสตจักรเป็นกระบวนการแก้ไขความบาปในคริสตจักร โดยส่วนใหญ่แล้วการลงวินัยเริ่มต้นขึ้นเมื่อสมาชิกคนหนึ่งมาเผชิญหน้าเป็นการส่วนตัวกับสมาชิกอีกคนหนึ่ง หากคนที่ทำบาปกลับใจ การลงวินัยก็จะยุติลง หากเขาไม่กลับใจ สมาชิกคนนั้นจะเชิญสมาชิกอีกสองหรือสามคนมาร่วมเพื่อช่วยประเมินสถานการณ์ และระบุว่ามันมีปัญหามจริง ๆ หรือไม่ หากพวกเขาเห็นตรงกันว่ามีปัญหา และคนบาปคนนั้นยังไม่กลับใจ พวกเขาจะนำเรื่องนี้ไปเสนอต่อคริสตจักร และหากคนที่ทำบาปคนนั้นไม่ตอบสนองต่อคริสตจักร เขาจะถูก “ตัดขาดจากพิธีศีลมหาสนิท” (ex-communicated) คือ ตัดออกจากกรรมาการร่วมโต๊ะอาหารของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า และออกจากการเป็นสมาชิกคริสตจักร (ดูคำสอนของพระเยซูในมัทธิว 18:15-17) นี่คือนสิ่งที่เราอาจจะเรียกว่า การสร้างสาวกในเรื่องที่จัดการยากที่สุด เปาโลสอนว่า เราถอดถอนคนๆ หนึ่งออกเพื่อที่เขาหรือเธอจะกลับใจจากบาป และได้รับความรอดในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 โครินธ์ 5:5)

การถอดถอนบุคคลออกจากการเป็นสมาชิกภาพของคริสตจักรเป็นสิ่งที่คริสตจักรต้องทำเมื่อปรากฏว่าการส่งเสียงสะท้อนก้องของพระวณะของพระเจ้าได้ส่งเสียงเจียบอย่างที่สุดในหัวใจของคนๆ นั้น เมื่อได้รับการเสนอตัวเลือกระหว่างการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้ากับการทำความบาปบางอย่าง บุคคลนั้นกลับเลือกการทำความบาป และเขาไม่แสดงท่าทีว่าต้องการจะทำตามข้อเสนองแรก แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ความบาปทั่วไป แต่เป็นบาปของการไม่กลับใจใหม่ซึ่งเป็นบาปที่ร้ายแรงซึ่งหมายรวมถึงความบาปที่ตาสามารถมองเห็นได้ หูสามารถได้ยินได้ พระเจ้าไม่ได้ประทานความสามารถในการพิพากษาหัวใจให้กับพวกเรา เพราะฉะนั้นคริสตจักรจึงไม่ควรลงวินัยต่อความบาปที่เป็นนามธรรมในหัวใจ อย่างเช่น ความหยิ่งผยอง หรือความโลภ เราสามารถประเมินความบาปได้จากผลลัพธ์ภายนอกเท่านั้น (มัทธิว 3:8; บทที่ 7:17-20) แต่โดยพื้นฐานของผลลัพธ์ภายนอกดังกล่าว การลงวินัยจะต้องเกิดขึ้นเมื่อการประกาศหลักความเชื่อในข่าวประเสริฐของคนนั้นๆ ไม่น่าเชื่อถืออีกต่อไป

พระเจ้าเรียกเราให้เข้มงวดในเรื่องความบาปของกันและกัน เพราะฉะนั้นคือวิธีการที่พระเจ้าแสดงความรักต่อเรา: “เพราะองค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงดีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับใครเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนดีคนนั้น” (ฮีบรู 12:6) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คริสตจักรควรใช้การลงวินัยเพื่อเห็นแก่ความรัก คือ ความรักที่มีต่อ *คนบาป* / ความรักสำหรับ ลูกแกะที่อ่อนแอกว่า ที่อาจถูกชักจูงให้หลงผิด ความรักสำหรับเพื่อนบ้าน ที่ไม่เป็นคริสเตียน ที่ต้องการเห็นการเป็นพยานของชีวิต คริสเตียนที่บริสุทธิ์ และความรักของ พระคริสต์ เกียรติและชื่อเสียงของพระองค์

การลงวินัยนำมาซึ่งความมั่งคั่งของชีวิต การเติบโต และการมีสุขภาพที่ดี: “เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์ดีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อยตามความเห็นดีเห็นชอบของพวกเขา แต่พระองค์ทรงดีสอนเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ การดีสอนทุกอย่างดูไม่น่ายินดีเลยในเวลานั้น แต่น่าเศร้าใจ แต่ภายหลังก็ก่อให้เกิดผลคือสันติสุขและความชอบธรรม แก่บรรดาคนที่ถูกฝึกฝนโดยการดีสอนนั้น” (ฮีบรู 12:10-11) วลีที่ว่า “ผลคือสันติสุขและความชอบธรรม” ทำให้ผมนึกถึงภาพของทุ่งข้าวสาลีสีเหลืองทองอันกว้างใหญ่ เพียงแค่เรากำลังพูดถึงสีเหลืองทองของทุ่งนาแห่งสันติสุขและความชอบธรรม มันช่างเป็นภาพที่งดงามเหลือเกิน

พระวอนะที่ออกมาจากการใช้ชีวิตของผู้เชื่อ

ในบทที่แล้ว เราได้อ่านที่ ดี. เอ. คาร์สัน ได้กล่าวไว้ว่า ชีวิตการอธิษฐานที่เติบโตขึ้นของเขาเป็นผลมาจากพระวอนะของพระเจ้าและ

แบบอย่างของชีวิตคริสเตียนที่เติบโตมากกว่าเขา ผมคิดว่าเราสามารถพูดแบบเดียวกันนี้กับชีวิตภายในโดยทั่วไปของคริสตจักร: เราเติบโตขึ้นในฐานะสาวกของพระคริสต์เมื่อเรา *ได้ยิน* พระวอแนะของพระองค์ และเมื่อเรา *เห็น* พระวอแนะของพระเจ้าที่ดำเนินอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ พระวอแนะของพระเจ้าชี้้นำทางไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณโดยผู้เชื่อที่เติบโตจะสะท้อนภาพความเป็นผู้ใหญ่ดังกล่าวนั้นออกมา

ครั้งหนึ่ง เปาโลกล่าวกับทิโมธีว่า “แต่ท่านก็ได้ดำเนินตามข้าพเจ้าในด้านคำสอน พฤติกรรม เป้าหมายชีวิต ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความทรนหดอดทน การถูกข่มเหง และการทนทุกข์ซึ่งเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าทั้งในเมืองอันติโอก เมืองอิโคนิอุม และเมืองลิสตรา การข่มเหงที่ข้าพเจ้าทนนั้นมากเพียงไร แต่ถึงกระนั้นก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากทุกสิ่ง” (2 ทิโมธี 3:10-11) ผมหวังว่าจะมีผู้ชายหลายคนบนโลกนี้ที่สามารถพูดข้อความเดียวกันนี้กับผม และนั่นควรจะเป็นความจริงกับคริสเตียนทุกคน

ในเวลาเดียวกัน ไม่ได้มีแค่เพียงหนึ่งหรือสองคนที่เราควรจะได้ใจ มันควรจะเป็นทั้งคริสตจักร โดยการ “พูดความจริงด้วยความรัก (เพื่อเราจะ) เติบโตขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ จากพระองค์ทั่วทั้งกายซึ่งประสานและยึดเข้าด้วยกันโดยเส้นเอ็นทุกเส้นนั้น เจริญเติบโตและเสริมสร้างตัวเองขึ้นในความรัก ขณะที่แต่ละส่วนทำหน้าที่ของตน” (เอเฟซัส 4:15-16)

หนังสือแนะนำ

Anyabwile, Thabiti. *What Is a Healthy Church Member?* Wheaton, Ill.: Crossway, 2008.

Dever, Mark. *Discipling: How to Help Others Follow Jesus.* Wheaton, Ill.: Crossway, 2016.

Leeman, Jonathan. *Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus.* Wheaton, Ill.: Crossway, 2012.

Leeman, Jonathan. *Church Membership: How the World Knows Who Represents Jesus.* Wheaton, Ill.: Crossway, 2012.

Leeman, Jonathan. *Understanding Church Discipline.* Nashville, Ten.: B&H, 2016.

Pierre, Jeremy, and Deepak Reju. *The Pastor and Counseling: The Basics of Shepherding Members in Need.* Wheaton, Ill.: Crossway, 2016.

คริสต์จักร

กระจัดกระจายออกไป และเชื่อเชิญอีกครั้งหนึ่ง

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาในปัจจุบันที่จะกล่าวว่า คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อ
งานพันธกิจ ผู้นำคริสตจักรจำนวนมากมักจะนำเสนอแนวคิดในลักษณะนี้:

พระเจ้า → มีคริสตจักร → สำหรับพันธกิจของพระองค์ →
เพื่อสิ่งทรงสร้าง (มนุษย์และสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์)

ในแง่มุมที่ชั่วคราว แนวความคิดนี้มีความจริงอยู่บ้าง แต่เรา
จำเป็นต้องระมัดระวังเกี่ยวกับ ปลายทาง ของประโยคข้างต้น ความจริง
ที่ยิ่งใหญ่สูงสุดกวัดแกว่งไปมาเหมือนบูมเมอแรงและหมุนตัวกลับมาใน
ทิศทางที่ตรงกันข้ามกับประโยคข้างต้น:

สิ่งที่ทรงสร้าง → ดำรงอยู่เพื่อคริสตจักร → ซึ่งดำรงอยู่เพื่อ
การสรรเสริญพระนามของพระเจ้า

ถึงที่สุดแล้ว ทุกสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง ทั้งมนุษย์และสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ ดำรงอยู่เพื่อคริสต์จักร ไม่ใช่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม (ดู 1 โครินธ์ 3:21-23) และคริสต์จักรดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า ฟังดูน่าประหลาดใจใช่ไหม? ความจริงมันเป็นเช่นนั้น เปาโลได้กล่าวไว้ว่า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างคอยด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ และคร่ำครวญที่จะได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย เพื่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหล่านั้นจะได้เข้าในเสรีภาพที่คู่ควรและเหมาะสมกับสรรพสิ่งที่เหล่านั้น (ดู โรม 8:19-21) ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อมาหาเจ้าสาวของพระองค์เอง

แผนงานสูงสุดของพระเจ้า

วันหนึ่งข้างหน้า เราจะไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองให้เป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งที่ทรงสร้างอีกต่อไป แต่สิ่งที่ทรงสร้างจะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นหนึ่งเดียวกับเรา ช่างเป็นการปลอบประโลมใจที่ยอดเยี่ยมนักสำหรับคนที่เจ็บปวด! ผมเคยได้ยิน จอห์น ไพเพอร์ เล่าถึงการให้กำลังใจแก่พ่อแม่ของเด็กพิการคนหนึ่งที่ว่า “ในเวลานี้ร่างกายของเด็กคนนี้ตกอยู่ภายใต้คำสาปของสิ่งที่ทรงสร้าง แต่ในวันหนึ่งข้างหน้า สิ่งที่ทรงสร้างจะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าผู้สร้างและเป็นผู้รับใช้ของพระองค์”

ในประเด็นของสิ่งทรงสร้างที่เป็นมนุษย์ เปาโลกล่าวว่า พระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า “เพื่อจะได้ทรงให้ศักดิ์ศรีอันอุดมของพระองค์ปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา” (โรม 9:23) กล่าวคือ พระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ เพื่อที่ว่าผู้ที่กลับใจใหม่จะแสดงพระเมตตาของพระเจ้าให้ปรากฏแก่ผู้ที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ ผมไม่เข้าใจว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่นี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์บัญญัติไว้ สิ่งนี้ต้องเป็นความจริงและต้องเป็นสิ่งที่ดีแน่นอน จงจำไว้ว่า คริสตจักรไม่ใช่ จุดหมายปลายทาง ของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ เปาโลยังได้กล่าวว่า คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อที่พระเจ้าจะได้ยกชูคริสตจักรในฐานะเป็นถ้วยรางวัลแห่ง “พระปัญญาอันมากล้น” ของพระเจ้า (เอเฟซัส 3:10) คริสตจักรดำรงอยู่มิใช่เพื่อประโยชน์ของโลก แต่เพื่อการสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า (ดู อิสยาห์ 48:8-11; เอเสเคียล 36:22; โรม 11:36)

แล้วพระเจ้าให้มีคริสตจักรขึ้นเพื่อพันธกิจของพระองค์สำหรับโลกนี้ใช่หรือไม่? ใช่แล้ว แต่เพื่อให้คริสตจักรประกาศให้ชาวโลกเข้ามา รวมตัวกับคริสตจักร นั่นคือ การกระทำแห่งการสรรเสริญเทิดทูนพระเกียรติสิริที่แท้จริง และความชื่นชมยินดีที่แท้จริงจะเกิดขึ้น กล่าวอีกทางหนึ่งคือ คริสตจักรที่มารวมตัวกันจะต้องกระจัดกระจายออกไป แต่เป็นการกระจัดกระจายออกไปเพื่อทำการรวบรวมคนอื่นๆ เข้ามา คริสตจักรจึงเป็นเหมือนกับบูมเมอแรง: เราออกไปเพื่อนำคนกลับมา เราออกไปเพื่อตะโกนว่า “มาร่วมงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานกันเถอะ!” (อิสยาห์ 25; 55; มัทธิว 22:1-14)

พันธกิจของเราต่อโลกนี้

อย่าเข้าใจความหมายของข้อความนี้ผิดไป มีอะไรบางอย่างที่พิเศษสุดเกี่ยวกับคริสตจักรที่มารวมตัวกัน พิเศษอย่างยิ่ง คือที่พระเยซูได้บอกกับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ว่า โลกจะรู้ว่าเราเป็นสาวกของพระองค์ โดยการที่เรารักซึ่งกันและกัน (ยอห์น 13:34-35) เป็นสิ่งที่พิเศษอย่างยิ่งที่เปาโลได้สอนเราไว้ว่า “ให้เราทำดีต่อทุกคน และเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อคนที่เป็นสมาชิกของครอบครัวแห่งความเชื่อ” (กาลาเทีย 6:10) การเน้นคำด้วยตัวอักษรเอียงเพิ่มเติมโดยผู้เขียน) คริสเตียนควรรักเพื่อนมนุษย์ทุกคน แต่เราควรมีความรักที่พิเศษต่อคริสตจักร ในแบบเดียวกันกับที่ผู้ชายคนหนึ่งควรรักผู้หญิงทุกคน แต่ควรมีความรักที่พิเศษต่อภรรยาของตนเอง

สิ่งนี้หมายความว่าคริสตจักรสามารถเพิกเฉยต่อโลกได้ใช่หรือไม่? ตรงกันข้าม หากคริสตจักรรักพระเจ้าและรักเกียรติและศักดิ์ศรีแห่งพระนามของพระองค์อย่างแท้จริง คริสตจักรนั้นๆ จะปรารถนาให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นและมากขึ้นได้เข้ามารู้จักและสรรเสริญพระองค์ การกลับใจใหม่แต่ละครั้งหมายความว่า มีริมฝีปากที่สรรเสริญพระเจ้าเพิ่มขึ้นอีกปากหนึ่ง และทุกๆ คริสตจักรที่ก่อตั้งขึ้นใหม่เป็นอีกหนึ่งวงประสานเสียงแห่งการสรรเสริญที่เกิดใหม่ ความรักของเรามีต่อโลกเกิดขึ้นจากรักของเราที่มีต่อพระเจ้า ยิ่งความรักของเรามีต่อพระเจ้ามีมากเท่าไร ความปรารถนาของเราก็จะเห็นผู้อื่นสะท้อนพระเกียรติสิริ

ของพระเจ้าด้วยการมีความสุขในพระองค์ เรารู้ว่าพระเจ้าประเสริฐและแสนดีเพียงใด

ในขณะที่กำลังเดินผ่านละแวกบ้านของผมเมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมได้จินตนาการว่า มันจะเป็นอย่างไรหากทุกคนในเมืองเล็กๆ แถบชานเมืองกรุงวอชิงตันที่มีประชากรหกพันคนได้มารู้จักและรักพระเจ้า คุณนึกภาพออกไหม? มันคงเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและการเฉลิมฉลอง! มันคงเต็มไปด้วยความรักและสันติสุข! หัวใจของผมกำลังเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าอย่างซ่ำๆ และเมื่อหัวใจของผมรักพระเจ้ามากขึ้น ผมก็จะสามารถรักคนละแวกบ้านจำนวนหกพันคนได้ ผมปรารถนาให้คนเหล่านั้นได้รู้จักพระองค์

พระเจ้าพระบิดาได้ส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ในมัสการพระเจ้า และพระองค์ส่งเราออกไปให้กระทำแบบเดียวกัน (ยอห์น 20:21) ด้วยเหตุนี้ เราจึงออกไปและทำแบบเดียวกับพระองค์ คือทำพันธกิจแห่งความรัก

เราจะรักโลกอย่างดีที่สุดได้อย่างไร? ในบางแง่มุม ผมเชื่อว่าคริสเตียนควรจะรักโลกเหมือนกับที่ผมรักลูกๆ ของผม ผมแสดงความรักต่อลูกๆ โดยการจัดหาสิ่งต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการที่จำเป็นทางกายภาพ สังคม และอารมณ์ของพวกเขา ผมนึกไม่ออกว่า จะไม่รักพวกเขาในวิถีทางที่กล่าวมานี้ได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ผมรักลูกๆ ของผมเหนือสิ่งอื่นใด ผมแสดงความรักต่อพวกเขาอย่างดีที่สุดโดยการเลี้ยงดูพวกเขา “ด้วยการสั่งสอนและการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4) ความรักทั้งหมดที่ผมมีต่อพวกเขามาบรรจบกันที่จุด

ศูนย์กลางนี้ นั่นคือ การชี้นำพวกเขาให้เพ่งมองไปที่ถ้อยคำของหนังสือเล่มหนึ่งที่เป็นพยานถึงพระเจ้าผู้เป็นแหล่งกำเนิดของความรักทั้งปวง ความหวังสูงสุดของผมสำหรับพวกเขาก็คือ ผมหวังว่าพวกเขาจะได้รู้จักความรักของพระเจ้าผู้ไถ่ของผม ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะต้องจ่ายราคาด้วยชีวิต ชีวิตของพวกเขาที่ผมถือว่ามีความหมายยิ่ง เพราะมีเพียงความจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้พวกเขามีอิสรภาพและมีชีวิตที่แท้จริงได้

ดังนั้น คริสตจักรทั้งหลายจึงกระจัดกระจายออกไปเพื่อที่จะรักเพื่อนบ้าน กระทำสิ่งดีต่อผู้อื่นทั้งด้านกายภาพและด้านสังคม อย่างไรก็ตาม ความรักทั้งหมดของคริสตจักรควรจะมาบรรจบกันที่จุดศูนย์กลางนี้ จุดศูนย์กลางที่สำคัญที่สุด คือ การเชื่อเชิญโลกให้ยอมรับข้อตกลงหรือพันธสัญญาแห่งการยกโทษบาปของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ และเชื่อเชิญให้พวกเขาเข้ามาร่วมกับคริสตจักรในการมีความสุข ความชื่นชมยินดีในพระองค์ และการสรรเสริญเทิดทูนพระเจ้าผู้ยกโทษบาป

พระวณะของพระเจ้าจะต้องส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานออกจากประตูของคริสตจักรและออกไปยังโลกภายนอก

ข่าวสารของเราต่อโลกใบนี้

ในอีกแง่หนึ่ง ข่าวที่เราประกาศก็คือข่าวของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม แต่ข่าวดังกล่าวสามารถสรุปเป็นการพาดหัวข่าวที่สั้นและกระชับ ซึ่งก็คือพระวณะแห่งข่าวประเสริฐ แล้วข่าวประเสริฐคืออะไร? ข่าวประเสริฐคือ

ชาวดีที่บอกว่า พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้คนให้รอดและกลับมาเป็นของพระองค์ และเพื่อสถาปนากฎเกณฑ์ที่ให้ชีวิตและเป็นนิรันดร์ในชีวิตของผู้ที่เชื่อ โดยผ่านทาง การตายและการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์เองต่อไป นั่นคือเนื้อหาของข้อความแห่งข่าวประเสริฐซึ่งแบ่งออกเป็นสี่ส่วน:

- พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์สูงสุด ยุติธรรม และดั่งงามสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้สร้างเราขึ้นมาเพื่อสะท้อนพระลักษณะและกฎเกณฑ์ที่เปี่ยมด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์
- เราได้กบฏ โดยการเลือกที่จะแสดงเกียรติของตัวเองและทำตามกฎเกณฑ์ของตัวเอง ทำให้เราต้องรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความบาปนั้นของเรา
- พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อสถาปนากฎเกณฑ์ของพระองค์ขึ้นมาใหม่ โดยการดำเนินชีวิตที่สะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ และโดยการตายบนไม้กางเขนเพื่อชำระโทษแห่งพระพิโรธต่อความบาปของเรา และเป็นขึ้นมาจากความตายด้วยการมีชัยชนะเหนือความบาปและความตาย

- ถึงตอนนี้เราได้รับการเรียกร้องให้กลับใจใหม่จากการตั้งกฎเกณฑ์ของตัวเอง สารภาพ และยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า เชื่อและวางใจอย่างสิ้นสุดใจในการทำงานที่ทำสำเร็จ แล้วบนไม้กางเขนของพระองค์ และใช้ชีวิตอย่างเชื่อฟังและมีอิสรภาพ ตามที่พระเจ้าประสงค์ให้เราใช้ชีวิตร่วมกันกับประชากรของพระองค์

นี่คือเนื้อหาของข่าวสารที่คริสตจักรมารวมตัวกันเพื่ออ้าแขนรับและเฉลิมฉลอง นี่คือนิยามของข่าวสารที่คริสตจักรต้องกระจายออกไปเพื่อประกาศและเปิดเผยกับโลก

วิธีการของเรา

เราจะนำเสนอข่าวประเสริฐนี้อย่างไร?

ในคู่มือศึกษาพระคัมภีร์ที่ชื่อว่า *ข่าวประเสริฐในชีวิต (Gospel in Life)* ศิษยาภิบาล ทิม เคลเลอร์ ได้นำเสนอคุณลักษณะห้าประการเกี่ยวกับวิธีการที่เราควรแบ่งปันข่าวประเสริฐของพระเจ้า ดังนี้:

1. ด้วยความรัก: เราบอกเล่าและประกาศข่าวประเสริฐด้วยความรัก
2. โดยปราศจากความกลัว: เราบอกเล่าและประกาศโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเราไม่จำเป็นต้องแสวงหา

และได้รับการยอมรับจากโลกนี้อีกต่อไป เราได้รับการยอมรับจากพระเจ้าแล้ว

3. ด้วยความถ่อมใจ: เราบอกเล่าและประกาศไม่ใช่เพราะว่าเรามีสติปัญญาหรือมีความชอบธรรม แต่เพราะว่าเราขาดสิ่งเหล่านี้ และเราอยากจะทำให้ผู้อื่นเห็นถึงแหล่งที่มาที่แท้จริงของสิ่งเหล่านี้
4. ด้วยความหวัง: เราบอกเล่าและประกาศโดยรู้ว่าพระเจ้าสามารถประทานความรอดให้ใครก็ได้ พระองค์ได้ประทานความรอดให้กับซาโลแห่งทาร์ซัส พระองค์ได้ประทานความรอดให้กับเรา!
5. ด้วยความสุภาพอ่อนโยนและระมัดระวัง: เพราะเรารู้ว่ามีเพียงพระวจนะที่เปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยให้รอดได้ เราสามารถบอกเล่าและประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐนี้โดยไม่ต้องใช้การบังคับหรือกลอุบาย และเราสามารถไว้วางใจในพระองค์สำหรับผลลัพธ์ได้

ในขณะที่เรานำเสนอข่าวประเสริฐด้วยความรัก เราจะต้องเน้นถึงความสำคัญของการตัดสินใจที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเลือกและ

ตัดสินใจ ในหนังสือ คริสตจักรที่มีสุขภาพดีเป็นอย่างไร? (*What Is a Healthy Church?*) ศิษยาภิบาล มาร์ค เดเวอร์ กล่าวว่า เขาพยายามที่จะสื่อสารถึงคุณลักษณะสามประการที่ผู้ได้ยินข่าวประเสริฐจะต้องพิจารณาเพื่อการตัดสินใจ คือ:

- การตัดสินใจนี้มีราคาแพง เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องถูกย้าเตือนให้พิจารณาด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง (ดู ลูกา 9:62)
- การตัดสินใจนี้เป็นเรื่องเร่งด่วน เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องได้รับการเน้นย้ำให้ตัดสินใจโดยเร็วที่สุด (ดู ลูกา 12:20)
- การตัดสินใจนี้เป็นเรื่องที่คุ้มค่า เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องได้รับการย้ำเตือนว่าพวกเขาจะไม่เสียใจในภายหลัง (ดู ยอห์น 10:10)

จงรับใช้คริสตจักรของคุณ และอ่านพระคัมภีร์

พระเจ้าทำงานโดยทางพระวชนะของพระองค์ นักประกาศเป็นผู้ประกาศพระวชนะของพระเจ้า และพระวชนะของพระเจ้าเหล่านั้นที่ได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทำการปลดปล่อย

หัวใจและจิตใจของผู้ไม่เชื่อให้เป็นอิสระ พระวณะของพระเจ้ามอบดีเอ็นเอใหม่ให้แก่ผู้ไม่เชื่อ เป็นดีเอ็นเอที่ทำให้มีความเชื่อ นมัสการ และติดตามพระเจ้า รวมถึงทำให้ผู้มีดีเอ็นเอใหม่นี้สามารถรักและเป็นหนึ่งเดียวกันกับประชากรของพระเจ้าได้

พระวณะของพระเจ้าที่ถูกประกาศออกไปได้สร้างและหลอมรวมคริสตจักร ดังนั้นทุกองค์ประกอบของคริสตจักรจึงมารวมตัวกันและมีศูนย์กลางอยู่บนพระวณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเทศนา บทเพลงนมัสการ คำอธิษฐาน และความสัมพันธ์ในคริสตจักร หลังจากนั้น พระวณะของพระเจ้าจึงส่งเสียงสะท้อนก้องกังวานออกไปนอกประตูคริสตจักรในเวลาที่คริสตจักรกระจัดกระจายออกไป โดยที่ชายและหญิงแต่ละคนถูกฝึกฝนในฐานะเป็นผู้ประกาศและเป็นสาวกของพระคริสต์

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องราวของหนังสือเล่มนี้ พระเจ้าทรงสร้างคริสตจักรทั้งหลายโดยพระวณะและพระวิญญาณของพระองค์ และด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจำเป็นต้องมีพระวณะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไร? ประการแรก หมายความว่า คุณจะต้องเข้าร่วมกับคริสตจักรที่มาร่วมประชุมกันเพื่อพระวณะของพระเจ้า หรือช่วยให้คริสตจักรของคุณกลายเป็นคริสตจักรที่มีคุณลักษณะดังกล่าวนี้

ประการที่สอง หมายความว่า คุณต้องมั่นใจว่าการทำงานของพระวณะของพระเจ้าไม่ได้ยุติลงในเวลาเที่ยงของวันอาทิตย์ แต่ต้องดำเนินต่อไปตลอดทั้งสัปดาห์ เพราะฉะนั้นขอให้คุณวางหนังสือเล่มนี้ลง

แล้วไปอ่านพระคัมภีร์ จากนั้นไปหาใครสักคน คริสเตียนหรือคนที่ไม่เป็นคริสเตียนก็ได้ แล้วบอกกับเขาหรือเธอคนนั้นว่าคุณได้อ่านอะไรมา

มาถึงตรงนี้ ผมขอเป็นคนเริ่มต้นก่อน เมื่อเข้านี้เอง ผมได้อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี สำหรับการเฝ้าเดี่ยวของผม และพระธรรมสองข้อนี้เตะใจผม:

จงประพฤติตามแบบอย่างของคำสอนที่ถูกตั้งที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ จงรักษาสั่งประเสริฐที่ทรงมอบไว้แก่ท่าน โดยฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้สถิตภายในเรา (2 ทิโมธี 1:13-14)

ตอนนี้ คุณคิดว่าพระวณะของพระเจ้าข้างต้นนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

คำอธิบาย

บทที่ 2: พระวณะเชื้อเชิญและแบ่งแยก

¹ นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง! ชื่อของผู้ชายคนนี้ถูกเปลี่ยนเป็นไมเคิล เพื่อเป็นความลับ รายละเอียดเกือบทั้งหมดของเรื่องนี้สามารถอ่านได้ใน Victoria Moon, "Nigerian Lost Family, Risked Death, But Gained a Savior," *The Western Recorder*, weekly paper of the Kentucky Baptist Convention (November 5, 2002): p. 9. ผมได้พูดคุยกับไมเคิลทางโทรศัพท์เพื่อยืนยันความถูกต้องของเรื่องนี้ และขออนุญาตเขานำเรื่องนี้มาแบ่งปันแล้ว

บทที่ 3: พระวณะปลดปล่อย

¹ Bill Hybels, ตามที่อ้างถึงใน Gregory A. Pritchard, *Willow Creek Seeker Services: Evaluating a New Way of Doing Church* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1996i), 62.

บทที่ 4: พระวณะรวบรวม

¹ สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทที่อำนาจของพระวณะในคริสตจักรยุคแรก โปรดดู กิจการ 8:4, 14, 17; บทที่ 10:44-45; บทที่ 11:1; บทที่ 14:1-3, 6-7, 21, 25; บทที่ 15:35-36; บทที่ 16:10, 13-14, 31-33; บทที่ 17:2-4, 10-11, 23; บทที่ 18:1-5, 11; บทที่ 19:1-6; บทที่ 20:18-35; บทที่ 28:23, 30-31

บทที่ 6: คำเทศนาประกาศ

- ¹ Darrell W. Johnson, *The Glory of Preaching: Participating in God's Transformation of the World* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 2009).
- ² Kevin DeYoung, "On Mission, Changing the World, and Not Being Able to Do It All," <http://thegospelcoalition.org/blogs/kevindeyoung/2009/08/25/on-mission-changing-world-and-not-being/>.

บทที่ 7: คำเทศนาเผชิญหน้า

- ¹ Daniel Overdorf, *Applying the Sermon: How to Balance Biblical Integrity and Cultural Relevance* (Grand Rapids: Kregel, 2009), 21.
- ² Martin Luther, ตามที่อ้างถึงใน *Reformation Theology*. Posted March 20, 2009: www.reformationtheology.com/2009/03/the_word_did_it_all_martin_lut_php.

บทที่ 8: คริสตจักรร้องเพลง

- ¹ John Calvin, *Commentary on the Book of Psalms*, trans. James Anderson, vol. 4 (Grand Rapids: Baker, 1981), xxxvii.

บทที่ 9: คริสตจักรอธิษฐาน

- ¹ J. I. Packer, *My Path of Prayer*, David Hanes, ed. (Worthing, West Sussex: Henry E. Walter, 1982), 56; ตามที่อ้างถึงใน D. A. Carson, *A Call to Spiritual Reformation* (Grand Rapids: Baker, 1992), 17.

IX 9Marks

เสริมสร้างคริสตจักรให้เข้มแข็ง

คริสตจักรของคุณเข้มแข็งหรือไม่?

พันธกิจในนัมมาร์คเกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างผู้นำคริสตจักรด้วยวิสัยทัศน์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และทรัพยากรความรู้ที่ใช้ได้ในทางปฏิบัติ เพื่อสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติผ่านทางคริสตจักรที่เข้มแข็ง

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ เราจึงต้องการช่วยให้คริสตจักรเติบโตขึ้นในสัญลักษณ์ 9 ประการของคริสตจักรที่เข้มแข็งซึ่งมักจะถูกมองข้ามอันได้แก่

1. การเทศนาแบบบรรดาอธิบาย
2. หลักคำสอนแห่งข่าวประเสริฐ
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจเชื่อและการประกาศข่าวประเสริฐ
4. การเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
5. การลงวินัยคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
6. ภาระใจในเรื่องการสร้างสาวกและการเติบโตที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
7. การเป็นผู้นำคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
8. ความเข้าใจเรื่องการอธิษฐานที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
9. ความเข้าใจและแนวทางปฏิบัติสำหรับงานมิชชั่นที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

พันธกิจในนัมมาร์คเขียนบทความ หนังสือ บทวิเคราะห์หนังสือ และวารสารออนไลน์ เราจัดการประชุม บันทึกการสัมมนา และผลิตทรัพยากรความรู้ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับการสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้า

เชิญเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราเพื่อค้นหาเนื้อหาสาระต่างๆ ที่มีมากกว่า 40 ภาษาทั่วโลก และลงทะเบียนเพื่อรับวารสารออนไลน์ของเราฟรี ตรวจสอบรายการเว็บไซต์ที่เป็นภาษาอื่นทั้งหมดของเราได้ที่:

เกรซบรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com

[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)

[@gracebannasan](https://www.line.me/@gracebannasan)

[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

คริสตจักรที่มีพระวณะเป็นศูนย์กลางช่วยให้เราเห็นว่าพระคัมภีร์สามารถเป็นจุดรวมของคริสตจักรได้อย่างไรในทุกวันตลอดสัปดาห์ ไม่ใช่เป็นแค่เพียงช่วงชั้นเรียนวันอาทิตย์เท่านั้น หากพระคำของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ทำให้คริสตจักรเติบโต ดังนั้นพวกเราต้องการพระคำในทุกช่วงเวลา หนังสือเล่มนี้ได้แสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้สามารถทำให้เป็นไปจริงได้อย่างไร

“เป็นอีกครั้งที่ตกหลุมรักกับพระคัมภีร์อีกครั้ง
หนึ่ง...คริสตจักรที่มีพระวณะเป็นศูนย์กลาง
เป็นการรวมกันที่ยิ่งใหญ่ระหว่าง ความเชื่อมั่น
ประวัติศาสตร์และการประยุกต์ใช้”

ED STETZER

ผู้อำนวยการบริหาร Billy Graham
Center for Evangelism

“นำหนังสือเล่มนี้ถือไว้ในมือของคริสเตียน
คนใดก็ตามที่คุณต้องการให้เขาเกิดการ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการเห็นคุณค่าของ
พระคำของพระเจ้าในคริสตจักรท้องถิ่น”

THABITI ANYABWILE

ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักร Anacostia River
วอชิงตัน ดี.ซี.

“พระคัมภีร์และชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่น....

นั่นเป็นประสบการณ์ของคุณใช่ไหม?
ในฐานะของผู้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างเอาใจใส่
งานชิ้นเยี่ยมของโจนาธานนี้ทำให้เราเห็นภาพ
ชัดเจนว่าสิ่งนี้มีลักษณะอย่างไร”

MARK DEVER

ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักร Capital Hill
Baptist Church, วอชิงตัน ดี.ซี.

“หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานที่ชัดเจนมาก
ของผู้ซึ่งได้ปล้ำสู้อยู่กับหลักการของพระวณะ
ในชีวิตและพันธกิจของเขาและได้กลายมาเป็น
ความเชื่อมั่นว่าไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้”

J. D. GREAR

ศิษยาภิบาลผู้นำ คริสตจักร The Summit

JONATHAN LEEMAN เป็นผู้อำนวยการกองบรรณาธิการหนังสือ 9Marks เขาได้เขียนหนังสือจำนวนมากเกี่ยวกับคริสตจักรและการสอนด้านศาสนศาสตร์ในโรงเรียนพระคริสตธรรมหลายแห่ง โจนาธานพักอาศัยอยู่กับภรรยาของเขาและมีบุตรสาวสี่คนนอกเมืองวอชิงตัน ดี.ซี. ที่ซึ่งเขาได้รับใช้ในตำแหน่งผู้ปกครองของคริสตจักร Capital Hill Baptist คุณสามารถเรียนรู้ถึงชีวิตส่วนตัวและงานเขียนของเขาผ่านทาง 9Marks.org

eBook

ISBN 9786169436492

9 786169 436492 5